CIN FORSHAY LUNDSFORD

Să calci pe cenuşă

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA DINU

ALCRIS M-94

Capitolul 1

Începusem să cred şi eu că au dreptate, că sunt o anomalie. Aş vrea să mă contrazică cineva, să-mi spună că sunt sănătoasă, că poate sunt doar o nonconformist, dar nu este aşa. De cele mai multe ori, nici nu mai încerc să mă explic; la ce bun?

Dacă le-aş spune oamenilor tot ce-aş avea de spus, nici n-ar înţelege cum au fost posibile toate. Nici eu nu mă înţeleg uneori, dar cel puţin încerc.

Sunt ceea ce se numeşte o anomalie, ceea ce înseamnă că nu-mi găsesc locul nicăieri. Sunt o studentă nonconformistă. Port jachetă neagră de piele, fumez şi beau prea mult.

Particip la manifestaţii antinucleare şi la demonstraţii pentru legalizarea consumului de marijuana.

Tatăl meu este un om bogat şi respectat. Mă urăşte şi mă detestă, dar nu-mi pasă. Cândva mi-a păsat, dar

numai pe vremea când doream cu disperare să fiu înţeleasă. Credeam pe atunci că dacă le-aş împărtăşi oamenilor visele mele frumoase, sălbatice, sau ideile pe care acum pot să le ascund atât de bine, poate m-ar înţelege şi nu m-aş mai simţi ca o curiozitate.

Îmi pare rău că el n-a putut să mă înţeleagă pentru ceea ce sunt.

Îmi pare rău şi pentru colegii de şcoală, care n-au avut răbdare să înţeleagă că nu-i urăsc aşa cum credeau; de fapt, îmi era doar milă de ei. Nu vorbeau decât de bani şi de valoarea părinţilor lor. Asta pe mine nu m-a

impresionat niciodată, ca pe alte fete.

De aceea, când colegii de şcoală tot mă mai văd o ciudată, nu-mi pasă, ştiu că nu este aşa. Sunt ceea ce pe undeva este sinonim cu o anomalie.

Mi-aş dori mai mult ca orice pe lume să devin scriitoare. M-am resemnat să fiu o neînţeleasă toată viaţa. Dar tot mai sper că dacă aş putea transmite cititorilor din gândurile mele, m-ar putea înţelege careva. Cine ştie? Poate undeva în lumea asta mare un alt copil neînţeles ca şi mine, este stingher, neînţelegând de ce nu-l acceptă cei din jur. Aş vrea să-i strig cât pot de tare că eu cunosc acest sentiment.

Mulţi preferă să nu înţeleagă. Ar vrea doar să-ţi scoată creierul, să ţi-l disece, să-l studieze, să-ţi analizeze sentimentele. De fapt, nimănui nu-i pasă de tine; iar eu m-am obişnuit ca lumea să mă creadă o ciudată, să-i sperii pe cei cu care vin în contact.

Unii au impresia că deţin secretul absolut al vieţii. Aproape toţi oamenii maturi, în special părinţii se agaţă de anumite tipare de viaţă, aşa că tot ce nu se înscrie în ele, tot ce nu este controlat de guvern sau experimentat de alţii, devine o ameninţare.

Nonconformismul n-a fost niciodată privit cu ochi buni şi tot aşa s-a întâmplat şi cu mine. I-am speriat pe mulţi. Acum înţelegeţi de ce mă consideră nebună?

Tata ar vrea să mă ducă la psihiatru, zise că sufăr de nu ştiu ce complex, că am sentimente de animozitate la adresa lui nefondate desigur si că de la moartea mamei

Ce as putea simţi faţă de un om care venea băut în fiecare noapte, timp de zece ani, o bătea pe mama cu sălbăticie pentru ca mai apoi să plângă cu lacrimi de crocodil la moartea ei? Sunt eu vinovată că nu-l pot iubi?

Tata venea împleticindu-se dimineaţa pe la patru, beat şi furios. Cred că nu ştia nici el prea bine din ce

motive se înfuria dar oricum, totul pornea de la mine sau de la mama.

Mama mă culca seara după ce făceam o baie fierbinte şi mă simţeam foarte curată în cearşafurile albe, scrobite, care fosneau la început când intram în aşternut şi aveam chiar frisoane, pentru ca mai apoi până când spuneam rugăciunea să fie călduţe şi foarte plăcute. Uneori, mama îmi spunea povesti cu vikingi, cavaleri şi zâne cu aripi de argint din pădurile engleze.

Când mă săruta şi-mi spunea noapte bună îmi îngropam faţa în părul ei moale care mirosea a pudră şi a parfum de liliac. Voi încerca să păstrez toată viaţa acest parfum în amintire. Avea braţe lungi, subţiri, degete reci pe care mi le trecea uşor peste frunte. Era o femeie pe care nu puteai să n-o iubeşti.

Îmi amintesc nopţile când mă trezeam din cauza ţipetelor care se auzeau dinspre camera părinţilor mei. Venea apoi momentul în care tata începea să bată cu pumnul în masă, iar geamurile dulapurilor începeau să zăngăne; cu pătura trasă până la gât, urmăream dunga de lumină care însemna că tata se îndrepta spre camera mea. Când cearta şi bătaia se înteţeau, mă sculam şi mă aşezam în capul scărilor, plângând de frică.

Atunci, tata urla la mama „să închidă copilul” şi o bătea şi mai tare. Odată, m-a apucat de umeri şi m-a zgâlţâit de-am crezut că-mi vor zbura creierii. Am început să zbier ca un animal speriat. Asta cred că l-a speriat foarte tare pentru că mi-a dat drumul imediat şi s-a uitat la mine ca la o ciudăţenie. Apoi a căzut pe podea şi a continuat să se uite la mine, repetând: „O, doamne, O Doamne”.

M-a prins apoi în braţe, murmurând că-i pare rău. Lacrimile lui îmi curgeau pe vânătăile de pe braţe, aşa că m-am eliberat din îmbrăţişarea lui şi am fugit în camera

mea.

Mama a murit când aveam zece ani. Unii cred că există suferinţe care te fac să te stingi încet ca o flacără, dar vă spun că nu este aşa.

Când a murit mama, n-a fost deloc ca în Wuthering Heights, cu mama fragilă, dar frumoasă şi un Heathcliff pe sub geamurile ei. Ochii mamei se duseseră în fundul capului. Arăta îngrozitor în ultimele zile şi venele albăstrui i se vedeau zbătându-se pe frunte şi pe gât. Era pământie. Uneori, delira şi nu mai recunoştea pe nimeni. Apoi începea brusc să geamă şi-şi dădea ochii peste cap. Mi se făcea rău când o vedeam aşa, ştiind că nu am cum s-o ajut.

Odată, când am fost s-o vizitez la spital i-am citit un poem pe care l-am scris la ora de engleză, ceva despre flori şi ploaie. Am crezut că n-a înţeles nimic dar s-a uitat la mine şi mi-a strâns mâna încet. Trei zile mai târziu a murit.

După un an, tata a început s-o aducă acasă pe Kimi. Am urât-o de cum am văzut-o. Ea a încercat să mă cucerească aducându-mi daruri, mai ales haine la modă. Îi mulţumeam şi le aruncam pe jos în baie. Biata de ea, nu i-am dat nicio şansă. Dar ce respect poţi avea pentru o femeie de treizeci de ani care se poartă de parcă ar avea şaptesprezece? N-are minte de loc. Încearcă să fie prietenoasă, dar cred că în cele din urmă a priceput că nu vreau să am nimic în comun cu ea. Cred că a avut un şoc în ziua în care am venit de la şcoală şi am găsit două cutii mari cu hainele mamei în

faţa garajului. M-a privit cu un aer imbecil, de parcă nu înţelegea ce făcuse. M-am înfuriat. I-am spus tot credeam că nu-i voi spune vreodată.

* * *

M-am strecurat afară din casă în seara asta, aşa cum făceam când eram copil şi nu mai suportam să asist la

conflictele dintre părinţii mei. Noaptea era un timp sacru pentru mine, deoarece puteam să număr licuricii şi să pretind că sunt steluţe pe care le-am cules direct de pe cer. Stăteam pe veranda casei învăluită în întuneric ca să nu-l mai aud pe tata înjurând sau pe mama plângând. Când aveam deja cinci ani, am reuşit să învăţ foarte repede cum să mă urc pe o comodă şi să deschid fereastra. Chiar în faţa ei creşte un măr bătrân de ale cărui ramuri mă agăţam şi puteam ieşi destul de uşor din cameră. Ramurile erau foarte aproape de fereastră, încât o loveau puternic atunci când bătea vântul.

Dar în seara asta nu mai trebuia să ies astfel din casă pentru că mă puteam strecura destul de uşor pe fondul vocilor tatii şi a lui Kimi; cu toate astea, am dat drumul la radio, mi-am înşfăcat pachetul de ţigări şi jacheta de blugi şi m-am căţărat pe ramurile copacului, strecurându-mă în noapte.

Luna atârna suspendată pe cer, acoperită când şi când de nori. Dacă aş fi avut o stare de spirit mai bună.

poate mi s-ar părea frumoasă. Dar cu confuzia în care mă zbăteam, cu ameţeala permanentă şi sentimentul că sunt prinsă într-o capcană fără scăpare, nu simţeam decât că vreau să scap dintre pereţii camerei mele.

Frustrarea este cea mai puternică amfetamină. Jur că simt cum tot ce am în interior pulsează ca pentru a ieşi mai repede afară, am atâta energie! Ultimele săptămâni au fost atât de plictisitoare încât simţeam că-mi voi pierde mintea. Nu sunt doar plictisită; mă simt ca un animal, unul sălbatic, captiv. Pe unii îi mulţumeşte să facă acelaşi lucru zi de zi să se trezească dimineaţa, să se ducă la slujbă, să mănânce, să doarmă; când le sună deşteptătorul dimineaţa, ştiu precis ce-i aşteaptă în ziua aceea. Televiziunea cu acele programe plictisitoare, înăbuşe orice urmă de individualitate până când nu mai rămâne nimic

adevărat doar orarele după care merg trenurile.

În seara asta am reuşit s-o şterg. Să vedem unde mă duc picioarele. Tot sângele îmi pulsează. Într-o clipită totul pare ceţos, pentru ca mai apoi să fie strălucitor şi clar.

Am observat umbrele copacilor reflectate într-o baltă. O cabină de telefon mi-a atras atenţia. Sunt perfect trează dar mă simt de parcă aş fi drogată. Văd totul dublu. Mă opresc, îmi prind capul în mâini şi-l strâng tare. Simt că-mi pierd minţile.

Merg în continuare şi ajung la gară, la vreo şase sau şapte clădiri distanţă de casă. Este cam părăsită chiar şi

ziua pe lumină. Majoritatea călătorilor folosesc staţia din centru, aşa că asta veche este părăsită. Mai funcţionează o singură linie. Nici puştii din oraş nu-şi mai pierd vremea pe aici. Nu este un loc sigur pentru că de aici lumea cheamă imediat poliţia. De fapt, cred că au părăsit-o pentru că s-a instalat un gard de sârmă ghimpată, pentru sporirea siguranţei.

Trec peste şine şi ajung pe peron unde mă aşez pe o bancă veche. îmi aprind o ţigară şi ridic ochii spre cer. Nu mai sunt stele, se văd doar norii şi luna. Simt nevoia să zgârii vopseaua de pe banca pe care m-am aşezat şi chiar o fac cu degetul până mi se rupe unghia. Nu pot să-mi explic de ce, dar întotdeauna am această stare de nelinişte când ajung aici, la vechea gară. Nu este un loc special, dar este multă linişte şi pot gândi în voie. Mă ajută chiar numai faptul că nu-i ştiu pe tata şi pe Kimi lângă mine.

Simt nevoia să mă apuc de desene grafitti, ceva psihedelic, dar nu am cu ce. Banca este deja scrijelită, dar nu este exprimare artistică, nimic creator. Nimic din ce aş vrea să exprim eu.

Unul a desenat un semn portocaliu mare pe care scrie: „Led Zepp Rules”. „Long Live Rock, Patsy a stat aici, Julie şi Sam pentru totdeauna” alături de o inimă

străpunsă. Puşti lipsiţi de imaginaţie.

Eu aş putea desena mai bine ca ei. Mai încolo văd două iniţiale VB. Câţi VB sunt pe lumea asta? Eu ştiu una singură: Violet Banks, cea mai bună prietenă pe care am avut-o.

Îmi întind picioarele şi aprind o ţigară. îmi ridic gulerul şi mă las pe speteaza băncii. Ce bine se simte briza care-mi scaldă chipul! Nu mă mai simt frustrată. Sunt prea epuizată pentru a mai lupta sau fugi.

Câteodată, când închid ochii, pot să văd o persoană care-mi lipseşte mult. Încerc să nu-mi aduc aminte de ceea ce s-a întâmplat la Breechwater, cu doi ani în urmă. Amintirile frumoase se îngemănează întotdeauna cu cele tragice; aşa este când îmi amintesc de mama, de moartea ei. Când îmi amintesc de Breechwater, amintirile curg fără să le chem, apoi visul se schimbă cu viteză în mod ciudat şi-mi amintesc doar sfârşitul. Şi mai ştiu că a fost un coşmar. Se întâmplă ca din unele visuri să nu uităm nimic.

Capitolul 2

Abia împlinisem şaisprezece ani când Kimi şi tata s-au decis să mă trimită la Breechwater, la mătuşa Frieda. Nici nu se încheiase bine trimestrul că a şi venit verişoara Peggy să mă ia. Era o dimineaţă frumoasă de vară, aveam bagajele făcute. Tata şi Kimi plecaseră deja în luna de miere, iar casa fusese curăţată lună, apoi încuiată.

M-am aşezat pe pajiştea din faţă cu picioarele strânse sub mine simţindu-mă fericită cum n-am mai fost demult.

Trăisem tot anul numai pentru clipa aceasta făcând faţă testelor, măririlor de notă, tuturor intutilităţilor cărora trebuie să le facă faţă un elev. Fusesem furioasă din cauza căsătoriei tatii cu Kimi, dar acum era un fapt împlinit şi trebuia să mă obişnuiesc cu ideea.

Cărţile mele se aflau la locul lor, deocamdată; Kimi nu avea să-mi mai sufle în ceafă vreo două luni, aşa că puteam să trăiesc după propriile-mi reguli. Urma vara mea.

Am auzit imediat roţile maşinii lui Peggy care oprise în faţa casei.

— Hei, verişoară! strigă ea de la distanţă, apoi alergă să mă îmbrăţişeze. Am izbucnit amândouă în râs.

Desiree, arăţi grozav! exclamă ea îndepărtând o şuviţă care-mi căzuse pe frunte.

— Mulţumesc, Peggy şi tu arăţi grozav! i-am răspuns şi am îmbrăţişat-o cu drag.

— Eşti gata pentru vacanţa ta?

— Să fii convinsă! Mă pregătesc de câteva luni! A fost un chin şcoala, anul ăsta.

— Ştiu ce simţi, zise Peggy, scapi de profesori, de cărţi…

— Mai ales de Kimi.

— A, tot rebelă ai rămas! Peggy era o persoană dragă mie şi mă bucuram s-o revăd după atâţia ani. Eu am fost întotdeauna considerată şoarecele de bibliotecă al familiei în timp ce ea avea o mulţime de prieteni şi iubiţi care-i băteau la uşă. Era o persoană plină de energie, care putea să transforme vizita la dentist într-un eveniment social. De fapt, era o minune că ne înţelegeam.

— Haide, zise Peggy, aruncă-ţi bagajele în portbagaj şi să plecăm. Vreau să ajung la Breechwater să mergem direct la plajă. Sunt albă ca brânza, iar soarele n-o să ne aştepte pe noi!

După vreo zece minute, maşina lui Peggy alerga pe autostradă, radioul era dat la maximum, cu vântul suflându-ne în faţă. Mi-am aprins o ţigară şi-am început să scotocesc după casete.

— Desiree, mă certă ea, de când te-ai apucat de

fumat?

— Acum câteva luni. Dar văd că ai gusturi la muzică!

— Eşti prea mică să te apuci de fumat! zise ea.

— Am împlinit şaisprezece ani, dragă.

— Da, dar ăsta este un viciu teribil.

— Ce mai pot să spun? Sunt un plod stricat până în măduva oaselor. Ştii asta.

— Tatăl tău ce spune?

— Ce-ar trebui să spună tata? am maimuţărit-o eu. De când naibii îi pasă tatălui meu ce fac? Nu-i pasă nici dacă mă arunc de pe vreun pod, nu dă doi bani pe mine. Acum o are pe Kimi pentru care să-şi facă probleme şi ea nu-i lasă o clipă de linişte. Tot cu clasele ei de aerobic şi excursiile în Bermude!

— Mi se pare, sau eşti geloasă, Desiree?

— Nu, nu sunt, tata este o cauză pierdută, mai bine că nu ne prea vorbim! Dar pe mama n-a dus-o niciodată două luni în insulele Bermude.

— Pe vremea ei avea multe probleme.

— Ştiu asta, Pegg, nu sunt proastă, spun doar…

— Atât de tare o urăşti? Părea drăguţă când am cunoscut-o.

— Asta pentru că n-o cunoşti cum o cunosc eu. Este o vrăjitoare căreia îi place să controleze totul.

— Eşti geloasă, Desiree!

— La ce naiba aş fi geloasă?

Deja Peggy începea să mă calce pe nervi.

— Înainte ca femeia asta să intre în viaţa voastră, mai sperai că relaţia cu tatăl tău s-ar putea îmbunătăţi. Cred că voiai să preiei tu controlul, dar n-a mai fost posibil pentru c-a apărut femeia asta.

— N-o ţine tot aşa, Peggy, n-am de gând să intru în competiţie cu nimeni pentru tata!

Mă săturasem de discuţia cu Peggy, acum când

aveam o vară liberă în faţă. Şi poate că ea chiar avea dreptate!

— De ce nu vrei să vezi doar partea bună a lucrurilor? Putea să rămână acasă cu tine toată vara! zise Peggy bătând cu degetele în ritmul muzicii.

— Da, există loc şi pentru mai rău, am fost eu de acord. Peg, n-ai vrea să auzi ceva haios? Aseară, înainte să plece, Kimi a intrat în camera mea, mi-a luat mâinile în palmele ei, m-a privit în ochi şi mi-a spus: Desiree, m-ai face foarte fericită dacă mi-ai spune „mamă”.

— Nu glumeşti? Şi tu ce i-ai răspuns?

— I-am râs în faţă.

— Frumos din partea ta!

M-am uitat la Peggy, dar n-am mai zis nimic pentru că nu mai era cazul. Ajunsesem în acel punct mort în care ori te laşi înghiţit de lume, ori scoţi capul la suprafaţă şi reuşeşti să treci de vâltoare. Aşa c-am început să râd, să mă bucur de timpul pe care aveam să-l petrec departe de casă. Ştiam că venea şi clipa în care trebuia să mă întorc la Davisville şi să iau coşmarul de la capăt. Dar nu încă.

Am oprit la o benzinărie pe la jumătatea drumului spre Breechwater. Peggy nu observa niciodată lucrurile neimportante din viaţă, cum ar fi necesitatea de a alimenta maşina când se aprinde becul roşu.

Am sărit din maşină să-mi iau o Coca, iar când m-am întors, Peggy flirta cu un tip de la benzinărie. Era tipic pentru ea. Mă întreb mie de ce naiba nu mi se întâmplă niciodată aşa? Mă deranja că fetele ca ea puteau să se bucure de fiecare moment din viaţă pe când eu aveam probleme să încheg chiar şi o discuţie.

Am mai mers aproape o oră pe autostradă. O dată ce a părăsit autostrada şi a luat-o spre Breechwater, a început să meargă ca o nebună. Când nu trebuia să-i amintesc că era cazul să oprească la stop şi să lase pietonii să

traverseze, mă bucuram şi eu de peisaj. Ranchurile de pe autostradă începuseră să fie înlocuite de case elegante, blocuri de birouri şi restaurante.

La Breechwater totul este concentrat în jurul centrului sau al plajei. Vara, turiştii bogaţi pun stăpânire pe orăşel. Dar locuitorii care trăiesc şi muncesc acolo tot timpul anului sunt în mare parte muncitori.

Unchiul şi mătuşa mea locuiau în East End, unde trăiau cei din clasa de mijloc. Dar inima oraşului era considerată West End, unde întâlneai artişti, oameni bogaţi, dar şi găşti de stradă. Acolo, pe străzile întunecate aveam să întâlnesc prieteni adevăraţi.

Peggy trăncănea tot timpul; îmi povestea despre iubita fratelui ei, iar eu o ascultam din când în când; de fapt, mă gândeam la ale mele.

Deodată, am observat o persoană, un bărbat mai precis, care făcea semne disperate.

— Peg! Opreşte! Nu iei niciodată autostopişti?

— Foarte rar.

— Ei bine, fă o excepţie de data asta.

— Bine, dacă insişti…

Peggy trase pe marginea drumului, iar un bărbat extrem de atrăgător se îndreptă spre noi.

— Mulţumesc, zise el şi-mi zâmbi. Părea un star rock. Era înalt, bine proporţionat, cu părul blond până la umeri. Părea un tip plin de sine, conştient de felul în care arăta. Era plin de farmec.

— Vă sunt recunoscător c-aţi oprit, mai zise el, cu acel zâmbet hollywoodian.

— Toţi bărbaţii de pe aici arată ca el? am întrebat-o pe Peggy cu glas scăzut.

— Ar fi bine să fie aşa! oftă ea.

— Mergi spre plajă?

— Da.

— Hai, urcă.

— Grozav! Tipul fluieră ascuţit şi alţi trei bărbaţi ieşiră din nişte tufişuri aflate pe marginea drumului. Doi dintre ei duceau o geantă frigorifică. Imaginaţi-vă un prinţ barbar care nu avea mai mult de optsprezece ani. Foarte înalt, cu umerii largi, statură atletică. Îmbrăcaţi-l în blugi, cizme de cowboy, cu centură lată de piele, cu un tricou negru care-i pune în lumină bicepsii, şi imaginaţi-vă nişte trăsături dure, o pereche de ochi verzi şi un zâmbet prietenos. Părul negru, tatuaj pe braţul drept. Acesta era Reno Davidson.

Celălalt, care ţinea de mânerul genţii frigorifice, părea de şaptesprezece ani. Ne privi peste ochelarii de soare, zâmbi apoi şi-i aranjă pe nas. Avea o bandană legată la cap, din care curgeau râuri de păr blond roşcat, care-i acoperea umerii. La gât purta un dinte de tigru şi mărgele albastre. Avea blugi cu multe petice, iar unde nu vedeai petic locul era desenat cu carioca. Diferite desene, simboluri, cuvinte scrise, părea o gară de metrou care intrase pe mâinile unor puşti pasionaţi de grafitti. M-am uitat peste capetele acestor doi tineri spre cel care venea în urma lor cu o pătură sub braţ. Nu ştiu ce m-a izbit la el mai întâi. Nu cred că mersul

de pisică, părul castaniu, ci mai degrabă felul impertinent cum m-a privit, chipul care nu trăda nicio emoţie. Era genul de bărbat care spunea chiar de la început; nu te mai obosi să afli ce am în cap. M-am uitat din nou la blond.

— Este loc şi pentru prietenii mei, nu?

Peggy mi-a aruncat o privire cruntă.

— Cred că eşti mulţumită de iniţiativa ta…

Adonis a privit-o cu cei mai impresionanţi ochi pe care i-am văzut vreodată. Ştiam că nu-i va refuza.

— Bine, zise ea, urcaţi. Va fi cam mare înghesuială.

Eu am lăsat privirea în jos, părând preocupată de starea cuticulelor mele. Ştiam că urma să primesc o muştruluială pentru asta dar n-aveam chef să înceapă chiar acum.

Blondul s-a urcat în spate cu cei doi care duceau geanta frigorifică, iar eu a trebuit să împart locul din faţă cu prietenul lor care ducea pătura. Mă uitam drept înainte, simţindu-mă dintr-odată foarte sfioasă. Poate că nu avusesem o idee prea bună.

Blondul rupse tăcerea.

— Eu sunt Ricky Anderson, zise el.

— Peggy Flynn.

— Reno Davidson, zise cel de lângă Ricky.

— Vrei o bere? întrebă unul din spate. Eu sunt Petey. Tu cine eşti, frumoaso? mă întrebă el oferindu-mi o cutie de bere.

— Desiree. Mulţumesc.

— Frumos nume. Reno se aplecă spre mine şi mă întrebă: este franţuzescul pentru dorinţă?

— Nu, englezescul pentru verişoara mai mică, aşa că ţineţi mâinile acasă şi gura închisă, i-o reteză Peggy.

— O, dar ce sălbatică este roşcata, râse Reno. N-am vrut să ofensez pe nimeni.

I-am făcut semn lui Peg. Ea nu era aşa de scorţoasă de obicei cu băieţii drăguţi.

— Ce este cu tine, Peg? am întrebat-o.

— Las-o moartă! a replicat ea. Eu, care nu voiam să-mi forţez norocul mi-am ţinut gura, am pus o casetă şi imediat băieţii au exclamat fericiţi:

— Metal Panther!

— Este poate cea mai bună bucată a lor. Vă place Metal Panther?

— Mda…

— Organizează un concert luna viitoare, zise Reno. Dacă vreţi bilete, Billy poate să rezolve.

— Sigur că da! Ai uitat că sunt prieten cu cei de la stadion?

— Billy nu este prea vorbăreţ. Oricum, scoate şi tu un sunet, bătrâne, întreabă-le măcar ce mai fac.

— Billy se crede James Dea, nu-i aşa, rebelule? râse Petey şi aruncă o cutie de bere goală pe fereastră.

I-am aruncat o privire celui care stătea lângă mine, căruia i se spunea Billy. Părea de vârsta mea. Fuma detaşat; am observat că nu purta decât o vestă direct

pe piele fără tricou, avea o cicatrice pe braţ care rămăsese albă pe pielea bronzată şi-mi imaginez că rana fusese destul de serioasă. M-a surprins privindu-l.

— Îţi place? mă întrebă el.

Eu n-am ştiut ce să răspund.

— Da, e mişto, am încercat să par neimpresionată.

— E o prostie, mă opri el. L-am făcut când eram puşti.

— Te-a durut? l-am întrebat, iar el m-a privit de parcă eram cea mai tâmpită persoană pe care-o văzuse vreodată.

— Mda, puţin. Apoi a ridicat din umeri şi s-a uitat în altă parte.

Mi-era greu să nu-l privesc. Avea ceva ciudat în calmul aparent, în vocea care mă făcea să nu-mi pot lua ochii de la el. Părea un tip dur deşi nu era genul de dur cu toată lumea, ci poate era doar pentru a impresiona. Dar ochii lui profunzi mă făceau să cred că este un tip mai profund, că nu toată lumea poate să vadă dincolo de limitele impuse de el.

Billy arăta bine, dar nu ca Ricky. Nu mi-l imaginam pe scenă cu chitară, costum negru de piele, nu mi-l imaginam astfel. Ochii lui mă intrigau cel mai mult; erau ca ai unei pisici siameze, de un albastru metalic, reci. N-

am mai văzut asemenea culoare de ochi la nimeni. Avea trăsături puternice, buzele frumos conturate şi pline. Nu ştiu ce se întâmpla cu mine când îl priveam; mă fascina dar mă şi intriga deopotrivă.

Nu ştiu ce m-a apucat dintr-odată că am simţit nevoia să-l cunosc mai bine, să-i vorbesc, să aflu cum gândeşte.

Voiam să-l întreb dacă l-a citit pe Thoreau, dacă-i plăcea să se plimbe singur noaptea, când nu este nimeni pe stradă. Se simţise vreodată frustrat de lucruri pe care nu le înţelegea?

A simţit vreodată că nimănui pe lumea asta nu-i pasă de el?

Se cunoştea bine?

Oare era curios în privinţa mea? Aş fi vrut să-i spun ceva, să realizeze că mă interesează.

Dar nu-mi găseam vorbele potrivite şi mă simţeam penibil. Nici măcar nu-i ştiam numele de familie şi voiam să aflu atâtea despre el!

Era doar un tip dur sau pretins dur din West End care se întâmpla să aibă ochi frumoşi. Am încercat să-mi scot din cap ideea că aş putea să-l cunosc mai bine.

Orice altă fată l-ar fi considerat un tip bine şi nu i-ar fi păsat dacă citeşte Thoreau sau dacă se plimbă noaptea singur.

Când am oprit maşina, plaja era deja plină. Am mers direct în zona unde se adună tinerii, imediat sub arcadă.

Erau mulţi acolo; unii cu surful, alţii cu skate-ul.

Când am coborât din maşină, m-am simţit foarte importantă, de parcă eram ultimii patru şi distracţia putea începe abia după sosirea noastră. Când ai trăit

toată viaţa într-un oraş conservator mărunt, unde viaţa se concentrează în jurul bibliotecii publice, prima ta dimineaţă într-un oraş ca Breechwater plin de tineri ţi se

pare foarte excitantă.

Se apropie un grup de fete care făceau semne cu mâna şi-şi dădeau coate.

— Ei băieţi! strigă una.

— Salut, Richie, zise o blondă înaltă. Trebuia să mă suni aseară.

— O, nu! exclamă Petey.

— Connie şi restul... zise Reno, salutând grupul fetelor, cam fără entuziasm.

— Prietenele voastre?

— Nu chiar, zise Billy încercând să-şi ridice gulerul jachetei de piele ca pentru a trece neobservat de grupul de fete.

Reno se aplecă spre el.

— Cred că trebuie s-o ştergem cât mai repede de pe aici.

— Sunt de acord, omule, zise Petey, care recuperă lada frigorifică din maşină. N-am chef să pierd ziua cu Connie Hunter şi tipele de teapa ei.

— Fetelor, de ce nu veniţi cu noi la plajă? Avem loc destul pe pătură şi lada plină de bere. Ricky se aplecă spre Peggy. Ei ce zici?

— Îmi pare rău, zise Peggy trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

Ricky ridică din umeri neobişnuit să fie respins.

— Mă rog. Apoi îşi drese glasul: cum crezi că este mai bine.

— Mulţumim pentru drum, dragă, îi zâmbi şi Reno; poate ne mai vedem. Desiree, rămâi frumoasă cum eşti acum!

— Hai să ne risipim înainte de a ne lăsa luaţi prizonieri de acele teroriste, sugeră Petey.

Inima mea începu să bată necontrolat. Aş fi vrut să merg cu ei, iar atitudinea lui Peg mă deranja teribil. Aceşti

tipi se purtaseră bine, fuseseră chiar prietenoşi, iar un tip ca Billy nu văzusem în viaţa mea. Ar fi fost de ajuns să ştiu că sunt în preajma lui. Ştiam al naibii de bine că nu aveam cum să ne mai întâlnim.

— Ia-o mai uşor, zise Billy adresându-mi-se. Apoi îmi zâmbi. O luă după ceilalţi şi săriră parapetul de pe marginea şoselei chiar sub nasul unui poliţai strigându-i că se vor întoarce să cumpere bilete pentru plajă.

* * *

Soarele ardea foarte tare, iar aerul mirosea a sare şi loţiuni de plajă. Am ajutat-o pe Peggy să ducă pătura şi aparatul de radio.

— De ce n-ai vrut să mergem cu ei, Peg? Păreau băieţi de treabă.

— Numai când şi-au spus numele am realizat că este ceva în neregulă.

— Ce spui? îi cunoşteai deja?

— Nu, oftă ea, nu i-am cunoscut, dar am auzit de ei. Când l-am văzut pe Ricky, nu mi-am închipuit că face parte dintr-o bandă ca asta.

— Ce fel de bandă? Ce ştii despre ei?

— Mai bine să discutăm despre altceva, bine?

— De ce nu vrei să-mi spui, Peg?

— Uite ce este, zise ea, nu vreau să-ţi ascund nimic, dar dacă aş fi ştiut cine sunt, n-aş fi oprit pentru nimic în lume. Tu nu cunoşti oraşul ăsta. Aici trăiesc două feluri de oameni: cei ca noi şi cei din West End, ca ei.

— Ce vrei să spui?

— Că Breechwater este aproape un oraş şi că unii, cu atitudini orăşeneşti s-au mutat în West End şi n-au ştiut să-şi educe copii aşa cum trebuie. Aşa că oraşul s-a umplut de nişte puşti răzgâiaţi care au impresia că li se cuvine totul. Crede-mă că trebuie să te ţii departe de ei. N-au altceva în minte decât lupte de stradă şi furturi.

Reno Davidson a intrat şi a ieşit din închisoare de la şaisprezece ani. Nici ceilalţi nu sunt mai buni. Şeful lor este unul Clifford Wolf. Din cât am auzit, este cel mai rău dintre ei.

— Exact, din ce ai auzit. Dar i-ai cunoscut şi n-au încercat nici să te fure nici să te violeze. Nu te-au invitat decât să stăm împreună la plajă; nu-i poţi condamna pentru ce ai aflat de la alţii. Dacă-i

condamni din auzite poţi face la fel şi cu mine. Tata susţine mereu că sunt nebună. Asta înseamnă că are dreptate?

N-am vrut să fiu rea cu ea, jur că n-am vrut, dar am observat c-am atins o coardă sensibilă. Ştiu ce înseamnă să fii izolat de societate numai pentru că nu consideră că eşti omul potrivit. I-am urât întotdeauna pe snobi, dar a trebuit să trăiesc alături de ei toată viaţa, am fost cea pe care au insultat-o şi detestat-o numai pentru că obişnuiam să gândesc în felul meu.

Am simţit înţelegere pentru băieţii aceia. Nimeni nu te lasă să fii ceea ce eşti fără luptă.

— Vrei să nu mai pozezi în rebelă cu mine? izbucni Peggy. Nu ştiu prea multe despre tine, dar nu te pot asocia ticăloşilor de acest gen, nici drogaţilor. Nu sunt nici neînţelesi, nici îngeri inocenţi, ci doar ticălosi. Se adună în haite ca lupii şi nu vreau să mai discut despre ei.

Eu am fost fericită să nu mai discutăm acest subiect. Am pretins că nici n-am avut o astfel de discuţie şi ne-am bucurat de ziua aceea frumoasă. Am înotat, am făcut plajă, am adunat scoici precum copiii.

Şi cu toată neînţelegerea în privinţa autostopiştilor ne-am înţeles destul de bine după aceea.

Dar Peggy făcuse demersuri pentru a lucra în vara respectivă, aşa că s-a simţit un pic vinovată că m-a lăsat singură. Şi-a cerut scuze de multe ori cu insistenţă.

Peggy mi-a precizat că nici fratele ei nu va avea prea mult timp să petreacă împreună cu mine, având şi el serviciu apoi petrecându-şi timpul liber cu iubita. Acest lucru nu m-a deranjat prea tare pentru că mă şi vedeam trasă după el prin vreun club obscur.

I-am promis lui Peggy că voi face totul să mă distrez, nicidecum să mă închid în casă. Asta a făcut-o să se simtă mai puţin vinovată. Cei pe care i-am cunoscut acolo au fost o adevărată dezamăgire. Mica bârfă despre cine cu cine ieşea, cine nu mai vorbea cu cine, mi se părea o trivialitate.

Mă simţeam singură uneori, este adevărat, simţeam că nu mă pot încadra nicăieri, dar nu cred că-i păsa cuiva că nu mă simt bine acolo.

Ori de câte ori eram cu moralul la pământ din cauza lui Kimi sau a şcolii, păreau stânjeniţi şi schimbau subiectul foarte repede.

Pe la prânz, dispărea cam toată lumea de pe plajă. Până şi vânzătorul de hot dog lăsa gratiile în jos; singurul loc care mai funcţiona era barul. În faţa lui erau aliniate multe motociclete Harley-Davidson.

Eu şi Peggy am plecat spre mătuşa Frieda. Aerul sărat al mării, soarele, mă ameţiseră un pic şi simţeam o durere acută în plămâni de câte ori trăgeam aer în piept. Mă simţeam uşor obosită şi abia aşteptam ca Peggy să se ţină de cuvânt, să-mi ofere o baie caldă, o masă bună şi cearşafuri curate.

Mătuşa ne-a aşteptat la uşă. Era neschimbată, doar cu câteva fire albe mai mult. îmi amintea de o vrabie

gălăgioasă pentru că se tot învârtea în jurul meu repetându-mi că am crescut mult şi că semăn tot mai mult cu mama. Mă strânse tare în braţe de-am crezut c-o să-mi rupă oasele. Între timp, unchiul Herb veni să mă sărute şi-

mi duse bagajele în camera de oaspeţi. Frieda lansa întrebare după întrebare ca o mitralieră, încât nici nu apucam să-i răspund. În cele din urmă, i se făcu milă de mine şi mă lăsă să urc în camera mea, să fac o baie şi să despachetez.

M-am pregătit pentru masă. Veni şi Frank însoţit de prietena sa, o brunetă drăguţă pe nume Pam. Era o fată foarte prietenoasă, aşa că, în curând începurăm să vorbim în largul nostru. După masă, mătuşa Frieda ne ghici în cărţi, în timp ce unchiul Herb se strecură discret din cameră să-şi citească ziarul în linişte.

Era o atmosferă atât de diferită de cea din casa tatălui meu! înainte să plece Pam m-a invitat acasă la ea la o petrecere ce urma să aibă loc a doua zi şi bineînţeles c-am acceptat. Ce aveam de pierdut?

Când m-am culcat, am revăzut cu ochii minţii evenimentele de peste zi. M-am gândit la tata şi la Kimi fericiţi, uitând complet de existenţa mea, ceea ce nu era ceva nou pentru mine. M-am gândit apoi la Billy, la ochii lui superbi şi la cicatricea de pe braţul lui. Peggy nu avea dreptate, nu poţi judeca o persoană numai după ce afli de la ceilalţi.

Poate mă voi mai întâlni cu acei băieţi vreodată pe plajă. Dar cred că nu-şi vor mai aminti de mine. Nu

puteam să adorm, cu toate că eram atât de obosită. Camera în care mă aflam şi cu care nu eram obişnuită mă făcea să rămân trează.

Mă întrebam dacă mătuşa şi unchiul se bucurau că rămâneam în casa lor cele două luni de vacanţă. Erau drăguţi cu mine, dar nu cred că erau prea fericiţi că venisem pe capul lor.

Eram plictisită şi mi-am imaginat ce-aş putea face pentru a depăşi starea aasta. Mă imaginam mergând pe autostrada pe care nu circula nimeni pe timp de iarnă, sub

zero grade. Copacii de pe drum erau plini de ace de gheaţă şi din gură îmi ieşeau aburi. Deodată am dat peste un accident oribil de motocicletă. Aceasta era contorsionată, iar pe marginea drumului am observat o siluetă îmbrăcată în costum negru de piele, plină de sânge. Am alergat spre locul acela şi m-am luptat să trag corpul până la o cabană.

Înăuntru am aprins un foc şi l-am învelit pe motociclist în pături. Gemea încet, iar eu i-am sprijinit capul în poală. Era Billy, care şi-a deschis acei ochi superbi, albaştri, a clipit de câteva ori, apoi mi-a zâmbit recunoscător.

— Te simţi bine? l-am întrebat eu.

— Desiree, şopti el, mi-ai salvat viaţa. Eşti un înger. Pot să-ţi pun o singură întrebare?

— Sigur că da.

— Ai citit vreodată Thoreau?

Capitolul 3

Am pierdut vreo două ore pregătindu-mă pentru petrecerea lui Pam. Cred c-am schimbat vreo zece toalete în faţa oglinzii şi le-am aruncat plină de dezgust. Nimic nu-mi stătea bine. În cele din urmă m-am îmbrăcat cu o pereche de blugi foarte strânşi pe picior, o bluză şi sandale. M-am chinuit mult cu ajutorul foehnului să-mi îndrept părul după ce-l dădusem cu tot felul de balsamuri şi am obţinut efectul contrar. Prinsesem ceva culoare cu o zi înainte la plajă şi îmi pusese în evidenţă ochii verzi. Mi-am terminat machiajul şi mi s-a părut că nu arăt prea rău.

Peggy era la o întâlnire în seara aceea, aşa că, acasă mă aflam doar eu cu Frank. Nu mă aşteptam ca petrecerea lui Pam să fie o adunătură de colegi care să joace canastă, dar oricum nu mi-am închipuit ce avea să urmeze. Clădirea în care locuia Pam avea un şir de maşini în faţă, iar gazonul era plin de cutii de bere

şi sticle goale de lichior. Trei invitaţi dansau, un altul vomita pe una din alei. Ferestrele erau larg deschise, iar muzica rock era dată la maximum încât făcea şi câinii din cartier să urle.

Frank era roşu la faţă şi arăta foarte fioros. Când deschise o uşă, un corp căzu lângă noi. Am fost convinsă că tipul îşi rupsese gâtul, dar nici vorbă, acesta ne zâmbi încântat de ce făcuse, mai ales că reuşise să ne sperie.

— Ce petrecere! zise el. Luaţi-vă câte o bere.

O găsirăm pe Pam în bucătărie, unde pregătea o supă de ceapă.

— Ce dracului se întâmplă aici, Pam? răcni Frank.

— Ce vrei să pui? Suntem la petrecere, doar! Uite, gustă din supa asta.

— Petrecere? De unde ai adunat toate creaturile astea?

— Au venit mai mulţi decât m-am aşteptat.

— Mai mulţi, spui? Parcă este un circ! Cum ai lăsat astfel de persoane în casă?

— De ce te deranjează? Ai mei lipsesc câteva zile de acasă şi am strâns tot ce este de valoare.

— Sper să nu dărâme şi acoperişul. Nu crezi că va veni şi poliţia la hărmălaia de aici?

— De ce eşti atât de agitat, Frank, este casa mea!

Frank se încruntă.

— Vino sus, te rog, vreau să stăm de vorbă.

— De ce? Care este problema?

— Eşti băută, asta este, toţi invitaţii ăştia scormonesc până şi acoperişul, iar tu faci liniştită supă de ceapă.

Frank o remorcă pe scări, apoi se auzi uşa trântindu-se, dar muzica le acoperi vocile.

M-am aşezat pe un scaun de bucătărie din plastic şi mi-am aprins o ţigară. Era grozav, mi-am spus eu. Ce să fi făcut? Mai era o fată care discuta la telefon, dar nu putea

auzi mare lucru din cauza muzicii date la maximum.

— Da, mamă. Nu, ţi-am spus, sunt acasă la o prietenă. Vreau să dorm aici peste noapte, părinţii ei n-au nimic împotrivă. Nu, mamă nu sunt la o petrecere. Se aude televizorul.

Am trecut pe lângă ea şi am coborât scările la subsol. Nu m-a observat nimeni. Am ajuns într-o încăpere plină de fum cu prea multă lume care dansa, apoi urcau scările şi se rostogoleau de acolo. Chiar în mijloc cânta o orchestră de puşti condusă de unul care-şi scutura capul de parcă era un mop.

Am trecut peste cordoanele chitarelor electrice şi am văzut în faţă un maldăr de veste şi jachete de piele. Căutam un colţ mai retras dar toate erau ocupate de cupluri înlănţuite.

Un păcălici înalt se lovi de mine. Doamne, nu lăsa blegul ăsta să cadă peste mine! Tipul mă privi clipi de

câteva ori apoi după ce se clătină de câteva ori, se prinse de spătarul unui scaun să nu cadă. îmi întinse un covrigel.

— Bună iubito, zise el. La mulţi ani!

M-am strecurat din locul acela înainte ca omul să înceapă să-şi depene povestea vieţii. Am găsit un loc la bar unde am început să discut cu o fată de vreo cincisprezece ani, Alison Fulton. Era artistă, sau mă rog, aşa pretindea. S-a oferit să-mi picteze jacheta de piele. Putea să-mi facă orice copertă de album pentru douăzeci şi cinci de dolari. Sora ei geamănă, Ivy, care stătea lângă ea, picta şi desena la fel de bine. Am început să discutăm despre rock and roll. Vorbeam despre un concert pe care-l văzuserăm toate când auzirăm un zgomot foarte puternic de sus. Mi s-a părut c-a căzut careva pe fereastră, apoi am auzit ţipete şi zgomot făcut de cizme pe scară.

Ivy îmi spuse:

— Ăştia sunt băieţii, au venit cu berea.

Aceştia apărură în capul scărilor, strigând la toată lumea să facă loc. Erau cei trei: Reno, Ricky şi Petey, iar în urma lor venea şi Billy cu geanta frigorifică pe umăr.

— Am adus berea, băieţi, strigă Petey.

— Ăştia sunt tipii noştri, zise Ivy, o să ţi-i prezentăm.

— Ei, ia uitaţi-vă cine este aici, zise Reno arătând cu degetul spre mine. Cei din jur îi făcură loc, iar eu am avut impresia că se cam temeau de el.

Ricky îmi zâmbi.

— Ce este, prinţeso? Avea câte o fată atârnată de fiecare braţ.

Billy veni spre bar, unde aşeză geanta frigorifică, apoi aprinse o ţigară pe care i-o pasă lui Petey care strângea banii. Deschise o cutie şi mi-o întinse.

— Nu ne aşteptam să te găsim aici, zise el, iar eu nu ştiam dacă era sau nu bucuros să mă vadă.

— Aşa este, zise şi Petey cu gura plină de covrigi, am crezut c-ai plecat din oraş deja.

— Nu, voi rămâne aici toată vacanţa de vară. Vărul meu este prietenul lui Pam.

— Cine este Pam?

— Gazda.

— Noi am auzit că este o petrecere în oraş şi ne-am prezentat să mai însufleţim atmosfera.

— Nici măcar nu m-aţi salutat, veni Ivy.

— Bună, Ivy, bună Alison. Sunteţi fericite?

Mica orchestră făcu o pauză şi puseră imediat muzică la casetofon, de fapt, preferinţele lui Reno. Din acel moment nu se mai dansă şi am profitat de ocazie să mai dau o raită prin casă. Majoritatea celor prezenţi erau de vârsta mea şi deşi nu păreau a se cunoaşte de la liceu, fiind o structură cam neomogenă, nu apărură discuţii, certuri. Toţi voiau să se bucure că sunt împreună, că au

muzică, mâncare. Nu se întâmpla nimic din ce aflasem de la Peggy că se întâmplă.

Dar după o vreme atmosfera începu să se încingă şi chiar mă întrebam dacă nu era bine ca Pam să vină

puţin să mai liniştească spiritele. Începuseră să toarne bere pe canapele şi stingă ţigările pe covor.

Orchestra reîncepu să cânte o baladă, probabil în speranţa că-i va trezi şi calma pe rockerii beţi, dar fără rezultat.

Ivy şi Alison mă considerau deja de-a lor şi mă duseră să mă prezinte altor prieteni. Mă acceptaseră foarte uşor văzând că-i cunosc pe Reno şi prietenii lui. După câteva beri m-am împrietenit cu toată lumea şi nu-mi mai păsa dacă dărâmam casa. Ricky îşi luă chitara şi se alătură orchestrei, care îl acceptă fără împotrivire şi am observat că erau foarte detaşaţi, că melodiile pe care le cântau erau cunoscute de toţi. Cu această ocazie, am realizat că dacă eşti disperat să fii luat în seamă obţii exact contrariul, dar dacă nu-ţi pasă de cei din jur, îţi cad la picioare.

Billy mă luă de braţ.

— Vino sus cu mine un minut!

Ivy şi Alison schimbară priviri. Eu am realizat că nu eram singura care considera că are ochi frumoşi.

— Unde mergem? l-am întrebat, dar el nu mi-a răspuns. Eram nervoasă, neştiind ce voia să facă şi inima îmi bătea tare. N-aveam chef să mă combin cu el, dacă asta urmărea. Dar îmi plăcea, ăsta era adevărul, şi nu mi-ar fi displăcut dacă aş fi ştiut că şi el mă place. De fapt, nu ştiam cum să procedez. Nu voiam să las impresia că se putea distra cu mine, spunându-mi apoi că putem rămâne prieteni. Mai ştiam că dacă ne-am fi

sărutat, dacă mi-ar fi spus vorbe frumoase, m-ar fi rănit fără să ştie. Dacă ar fi făcut asta n-aş mai putea să-l

privesc în ochi pentru că m-aş îndrăgosti de el.

Era un tip periculos. I-am dat ocazia să-mi întoarcă viaţa pe dos, deşi nu-l cunoşteam. Deschise o uşă şi aprinse lumina.

— O baie? am întrebat. Voiai să vin la baie cu tine?

— Da, zise el râzând. Ce credeai? Se aşează pe marginea căzii. Vreau să mă ajuţi, să cauţi în dulapul cu medicamente.

— Cu ce scop? Cauţi ceva pastile?

— Numai nişte spirt. Vrei să mi-l pui în ureche?

Îmi întinse un cercel cu diamant şi atunci am observat urmele de sânge de pe tricoul lui. Îşi dădu părul la o parte şi am văzut că era plin tot umărul, de fapt, iar din ureche unde avea o rană urâtă, îi curgea mult sânge.

— Ce ţi-ai făcut?

— L-am lăsat pe Reno să-mi facă gaură în ureche.

— Cu ce? Cu lama?

— Pare interesant, nu?

El începu să râdă; avea un simţ al umorului cam morbid. M-am mai domolit pentru că bietul băiat nu voia mare lucru de la mine, în timp ce eu mă aşteptam să-mi facă curte.

I-am şters urechea cu alcool şi cred că-l durea ca naiba dar n-a protestat.

— Nu semeni deloc cu vara ta.

— Peggy o cheamă. Stau la ea în vacanţă. îmi pare rău c-a fost atât de rea cu tine. N-a vrut să fie aşa, numai că nu era în apele ei. Când ajungi s-o cunoşti nu ţi se mai pare rea.

— Ştiu ce are cu noi; nu-i pac cei din West End. Dar asta nu înseamnă nimic, multora le displace acest cartier. Nu vrem decât să ne distrăm, atâta tot.

— Mi-a spus şi Peggy, dar a adăugat că sunteţi ca o haită de lupi.

— Are dreptate.

— Ştiu. Ea a spus-o ca o insultă, dar în realitate nu este aşa. Uneori, cei ca Peggy, care au prea mult nu mai ştiu care sunt priorităţile.

Nu ştiam cum să-i spun cât de mult îl invidiam. Aveam tot ce se putea cumpăra cu bani, dar fără însemnătate pentru mine. Era un singur lucru pe care mi-l doream, dar acela nu se putea cumpăra cu cartea de credit.

— Acolo unde trăieşti ai de a face cu tipi duri?

— Duri?

— Da, cei ca noi; costume de piele neagră, rock and roll… şi altele. Nu faci parte din găştile noastre, nu?

Da, voia să ştie dacă mă mai interesa şi altceva în afară de fotbal şi alte jocuri.

— Nu, nu cred că am structura necesară. Iar în Davisville nu prea sunt astfel de găşti.

Mi-a părut imediat rău c-am spus asta, pentru că el m-a clasat imediat în categoria lui Peggy şi a altor snoabe.

— Asta înseamnă că te duci la o scoală de bani gata. Nu ai cum să devii o dură când ţi se oferă totul pe tavă. Unii nu au nevoie de înveţe să lupte; eşti una din ei?

Era o acuzaţie şi într-un fel, avea dreptate; niciodată nu mi-au lipsit banii, sau hainele. Niciodată n-a trebuit să lupt pentru supravieţuire. Eu îmi duceam însă propria-mi luptă tăcută. Încercam să mă susţin în orice fel ca să nu cedez. Asta nu mă făcea dură?

— Nu, nu sunt o dură. Dar faptul că tata are bani nu înseamnă că sunt o proastă fără minte, fără profunzime. Tot aşa cum traiul în West End nu te face hoţ sau ucigaş. Poate că trăiesc într-un oraş bogat, dar nu înseamnă că mă simt ca acasă. Nu te pot compătimi pentru viaţa pe care o duci pentru că tu, cel puţin, te recunoşti în ceea ce trăieşti. Eu nu-mi găsesc locul nici aici, nici la Davisville. Nu mă

simt în largul meu nicăieri, înţelegi?

Simţeam că dacă voi continua aşa voi izbucni în lacrimi. Mă simţeam trădată şi descoperită pentru că mă făcuse să spun prea multe. Mă făcusem de râs, exact aşa cum dorise el.

— Desiree?

— Mda.

— Simt că eşti foarte singură.

— Tu ce crezi?

— Eu cred că… te cam plac. E grozav să fii neînţeles şi singuratic. Toţi tipii duri sunt şi singuratici.

Încercam din greu să ne înţelegem, dar era ca şi cum am fi încercat să ne sintetizăm viaţa în două fraze. Iar cuvintele potrivite refuzau să apară.

— Un prieten este un prieten, dar un tip dur este ca un frate, unul care se pune în faţa glonţului pentru tine. Înţelegi?

— Cred că da.

Billy îmi întinse cercelul. Eu i-am dat părul la o parte cu mâna stângă în timp ce cu dreapta i-am introdus cercelul în ureche. Avea părul blond-castaniu până la umeri, ondulat. Era moale ca părul de copil. M-am aplecat asupra lui pentru a-i introduce cercelul în ureche. Mirosea destul de bine, a săpun şi a piele. îmi tremurau mâinile şi m-am întrebat dacă apropierea lui mă făcea să am reacţii necontrolate.

Baia lui Pam nu era cel mai romantic loc, dar dacă Billy m-ar fi sărutat, n-aş fi opus rezistenţă. Dar deodată cineva lovi cu piciorul uşa băii şi aproape că am căzut pe jos.

— Aici erai! Te-am căutat peste tot. M-ai speriat.

Am ştiut imediat că era fratele lui Billy. Părea ceva mai mare, avea aceiaşi ochi albaştri şi păr blond dar era mai înalt şi mai musculos. Mă cercetă din priviri, apoi

zâmbi şi întrebă:

— Ea cine este?

— Desiree, el este fratele meu, Cliff.

Aşadar, acesta era cel mai năbădăios tip din Breechwater, după cum spunea Peggy.

Cliff făcu semn spre mine apoi observă sângele de la urechea lui Billy.

— Ce-ai făcut? L-ai muşcat?

Eu am roşit.

— Reno mi-a făcut gaura în ureche, zise Billy.

Cliff începu să râdă.

— Sper că nu i-ai rămas dator pentru porcăria asta!

Ne-am întors la petrecere, iar eu m-am simţit nesperat de bine, simţind că stabilisem un contact cu Billy, că începusem să înţeleg ce înseamnă să fii un dur. Nici măcar Clifford Wolf nu mă mai impresiona.

Era uşor de înţeles de ce unii ca Ricky şi Petey îl urmau pe Clifford. Am observat că toţi care-l vedeau pe Clifford îl considerau perfect, plin de calităţi, îl stimau.

Clifford şi băieţii lui mai erau încă centrul atenţiei pe la miezul nopţii, iar eu mă simţeam onorată să fiu considerată în gaşca lor, pentru că ei nu acordau nicio atenţie celor pe care nu-i considerau „fraţii” lor.

Când mă găsi Frank afară stând de vorbă cu ei, nu spuse nimic, dar am realizat imediat că a fost neplăcut surprins. Mi-a spus că este gata să mă ducă acasă. Billy m-a condus la maşină.

— Ce faci marţi? mă întrebă el.

— Nu ştiu, am răspuns eu, nu mi-am făcut planuri încă.

— Atunci, ne întâlnim la douăsprezece în faţa farmaciei din oraş.

Era mai mult un ordin decât o invitaţie, aşa m-am grăbit să mă duc.

Capitolul 4

Când m-am trezit marţi dimineaţa, turna cu găleata, cerul era înnorat, cenuşiu. Nu va fi acolo, mi-am spus, în timp ce mă pregăteam să mă duc la întâlnire. Mă duceam la farmacie să stau acolo în ploaie, să aştept pe cineva care nu va veni.

Am plecat devreme de acasă şi am ajuns înainte de douăsprezece. M-am uitat în vitrina farmaciei să văd cum îmi stă părul, am observat că eram stropită de toate maşinile care luau curba. Deodată, o camionetă Ford roşie, opri în dreptul meu.

— Hei, Desiree, urcă, strigă Alison din spate.

Billy îmi întinse mâna să mă ajute să urc.

Ne aşezarăm pe nişte cauciucuri care miroseau cam urât, acoperite cu pături militare. Se aflau acolo Billy, Petey, gemenii Fulton, Ricky şi eu. Clifford era în faţă, cu Reno; Billy mi-a spus că Reno economisise bani şi cumpărase camioneta asta.

— Unde ne duce Reno?

— La un depozit. E cel mai bun loc pe ploaie.

— Nu înţeleg, am zis eu.

— Este un loc pe care l-a descoperit fratele meu acum câţiva ani, pe care-l folosim drept club. E grozav, o să-ţi placă.

Acel depozit era cel mai bine păzit secret din Breechwater. Numai prietenii lui Clifford aveau voie să meargă acolo. Nici poliţia nu ştia despre el.

Reno parcă maşina în faţa unei clădiri şi ne-am strecurat cu toţii prin nişte garduri din spatele parcării, apoi am trecut peste o porţiune cu tot felul de deseuri de mobilă, bălţi, maşini abandonate. Ploua cu găleata.

— Haideţi mai repede, ne strigă Ricky, când un fulger se dezlănţui chiar deasupra capetelor noastre.

Am rupt-o la fugă am escaladat un gard de cărămidă, apoi am sărit un sanţ. Eram uzi până la piele când am ajuns acolo, iar siroaiele de apă mi se scurgeau pe spate. Cliff ne-a condus prin spatele clădirii unde buruienile erau de un stat de om.

Clifford dădu cu greutate la o parte o bucată de beton, am intrat şi mi-au trebuit câteva secunde pentru ca ochii să mi se obişnuiască în întuneric. Nici nu puteam distinge figurile celor din jur.

Deodată, Reno se crispă.

— Cineva a pus în funcţiune generatorul din spate. îl auziţi? Depozitul abandonat vibra.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

— A intrat cineva aici, zise Cliff, tensionat.

Ivy şi Alison stăteau lipite una de alta, ca oile dintr-o turmă pe timp de ploaie, care au simţit prezenţa unui lup în preajmă.

Cliff aprinse lampa de benzină aflată pe uşă, care aruncă o lumină galbenă în încăpere. Am văzut atunci două rânduri de bancuri de lucru, nişte maşini vechi. Pereţii vopsiţi într-un verde imposibil erau murdari de vopsea veche şi mâzgăliţi cu grafitti. Era un loc lugubru, întunecat, părea decorul potrivit pentru un film horror.

— Este cineva aici, zise Petey, niciodată nu lăsăm generatorul în funcţiune.

Mi s-a făcut teamă şi am pus mâna pe braţul lui Billy.

— Poate au venit alţii înainte, sugeră Alison.

— Alison, gândeşte înainte de a vorbi! Cum ar fi putut să dea la o parte uşa aia de metal? Sper că nu te-a luat gura pe dinainte despre locul ăsta? o întrebă Cliff.

— Nu, răspunse Alison.

— Poate a dat cineva peste el din întâmplare. Să sperăm doar că nu este poliţia, sau că nu s-a luat careva după noi…

Cliff avea mulţi prieteni, dar şi duşmani.

— Poate David Simpson? Nu i-a trecut că l-a prins pe Ricky cu iubita lui, sugeră Ivy.

Cliff puse o mână pe umărul lui Reno.

— Vino cu mine, spuse el.

Cliff porni cu paşi uşori ca de pisică, iar Ivy mă prinse de mână:

— Nu te duce după ei, nu poţi şti ce se întâmplă, jumătate din oraş are ceva împotriva lor.

Mi-am amintit ce-mi spusese şi Peggy şi parcă mi s-a strâns inima.

Deodată, s-a auzit un zgomot care venea din spatele uşii.

Cliff ridică bara metalică deasupra capului şi atinse uşa cu mâna. îl vedeam din spate şi i-am observat muşchii încordaţi.

Billy, cu aceleaşi mişcări agile de felină, îl urma îndeaproape şi l-am observat scoţând cuţitul din cizmă.

— Deschide uşa aia ca să-ţi zbor creierii! se auzi din spatele uşii.

Aceasta fu deschisă cu o mişcare forţată, brutală, iar Cliff căzu rostogolindu-se la pământ, încleştat în luptă cu o altă siluetă. Alison începu să ţipe.

Clifford îşi înfipse mâinile în umerii celui cu care se confrunta, apoi deodată încremeni. Se auzi un râs puternic. Am ridicat privirea în sus, de acolo de unde se auzise râsul, realizând că se mai afla cineva în încăpere.

Într-un colţ sta ghemuită o fată frumoasă, brunetă, cu părul lung, cu un pistol în mână.

— Puteam să-ţi zbor creierii, Cliff! zise ea, după ce se potoli din râs.

— Iar eu i-aş fi putut rupe coloana amicului tău, sări Cliff furios. Ce dracului este cu voi aici? Clifford îl ajută pe

cel cu care se luptase să se ridice. Am auzit generatorul mergând şi ne-am dat seama că este cineva aici.

Cel pe care-l ajutase Cliff să se ridice îşi scutură hainele, trecându-şi mâna prin păr. Era un tânăr frumos cu trăsături regulate.

— Ce naiba făceai aici, Spike? Te jucai de-a hoţii şi vardiştii?

— Am fost urmăriţi, omule, şi ne-am refugiat aici. Eu aş fi fugit dacă eram singur, dar fiind cu Violet nu puteam risca să fiu prins.

— Cine te urmărea, omule?

— La Rocca, băiatul poliţaiului. Seamănă cu taică-su. Are aceleaşi apucături. Ştii că i-am promis c-o să-l omor oricum, când se va ivi ocazia. Cineva a început să-l sune noaptea acasă să-l ameninţe. Bătrâna lui, care suferă de inimă i-a făcut scandal. LaRocca şi-a închipuit că sunt eu şi de asta a început să mă urmărească. Dar cine mai este cu voi acolo? întrebă el.

— Desiree, zise Billy. El este Spike Divall.

— Salut, zise el.

Eu i-am răspuns înclinând din cap.

Violet apăru şi ea din colţul în care se aflase.

— Ea este prietena mea, Violet.

— Salut, zise fata, ce situaţie idioată de a cunoaşte pe cineva!

Eu m-am uitat lung la pistolul pe care fata îl avea în mână.

— Ai şi permis de port armă?

Violet mă privi lung de parcă mă considera căzută din lună după ce i-am pus o astfel de întrebare, aşa că m-am temut să continui.

Ajunserăm la primul etaj al depozitului care în comparaţie cu parterul arăta precum Hiltonul. Reno rezolvase cu generatorul, aşa că era lumină peste tot

acum. Se pare că aici fuseseră birouri. Pereţii erau capitonaţi, pe jos erau covoare.

Pe un perete se afla o canapea cu o masă de cafea în faţă. În mijlocul încăperii am văzut o masă cu scaune. Ridicându-mi privirea pe pereţi, am remarcat foarte multe postere cu zodiacul, imagini psihedelice, fotografii de formaţii rock. Alt perete era plin de graffiti.

Mobila fusese adusă aici după cum aveam să aflu, de gemenii Fulton, luată de la bunicii lor care se mutaseră în Florida.

Aduseseră fotolii de piele, masa, canapeaua, câteva perne decorative.

Restul fusese adus de Cliff şi Reno: scaune de răchită, trei steaguri americane, chiar şi o saltea matlasată.

— Nu-ţi merge mintea, Spike, puteai să-l atragi aici pe individ, zise Reno, de parcă era dezamăgit că nu mai avea loc nicio bătaie.

— Alt deştept! exclamă Billy, oferindu-mi o cutie cu bere. Să afle fiul poliţaiului că am pătruns ilegal pe o proprietate?

— După minţile voastre atât de deştepte, cum era bine să procedez? îi întrebă Spike enervat. Să mă iau la bătaie cu ei ca să ne termine? Pe mine, ca pe mine, dar cu Violet ce făceam?

— Ştiu, admise Reno, dar dacă află poliţaii de locul ăsta s-a zis cu noi!

Violet îi potoli:

— Parcă vorbisem că folosim locul ăsta când nu mai suportăm atmosfera de acasă sau când suntem urmăriţi!

— Şi tu ce făceai Violet, îl păzeai pe Spike cu pistolul?

Ea începu să râdă.

— Nu-mi spune că nu-mi stă bine cu jucăria asta în

mână, sau nu cumva vă este frică? Nu aveţi încredere în mine?

— Nu, spuseră Reno şi Cliff într-un glas.

Ne-am făcut comozi pe canapea proptindu-ne spatele cu pernele decorative.

Cliff dădu drumul la radio iar Petey începu să caute casete pe care să le ascultăm.

Clifi se întinse pe podea, pe steagul american.

— Bill, zise el la un moment dat, mă gândeam la vacanţele pe care le petreceam în Jersey cu ai noştri. Când tata mai era cu noi. Dumnezeule! Vedeam mii de stele! îţi aminteşti, Billy?

— Mda, zise acesta, cam neconvins.

— Mă întreb adesea de ce de aici nu se văd atâtea stele. Poate din cauza poluării?

— Probabil, răspunse Billy. îl privea pe Cliff de parcă s-ar fi uitat la un portret pe care nu-l înţelegea. Mă întrebam dacă era conştient ce mult semăna cu fratele său. Aveau amândoi ochii albaştri, dar ai lui Cliff erau migdalaţi, în timp ce ai lui Billy erau rotunzi şi foarte mari, de parcă încercau să cuprindă tot ce se putea.

La început n-am realizat ce-i deosebea, dar cu timpul am înţeles; Cliff avea aptitudini de conducător. Se vedea asta după felul de a ne învălui pe toţi într-o singură privire, după forţa pe care o degaja.

Dar chiar dacă acest Cliff îşi avea prietenii la degetul mic, făcea totul pentru ei. Era capabil să ucidă pentru cei din gască.

La fel şi Reno, şi-ar fi dat sufletul pentru fiecare din noi. Poate tocmai de aceea erau foarte buni prieteni.

După cum spunea Billy, un frate este cel care se aşază în faţa glonţului pentru tine. Nu este un stil de viaţă care să fie înţeles de cei din Davisville, de exemplu. Cu părinţi bogaţi şi influenţi, nu sunt nevoiţi să lupte pentru a

trăi; nu sunt nevoiţi să suporte ceea

ce nu vor. Vieţile lor nu sunt în pericol atunci când le mor părinţii sau dau faliment. Nu simt niciodată foamea sau frigul, nu sunt nevoiţi să muncească sau să vândă droguri pentru a-şi hrăni fraţii mai mici.

Am simţit că toată viaţa am trăit ferită de rele, de parcă aş fi existat într-un ambalaj de plastic, deşi nu simţeam că acela este mediul meu. Am realizat în prima zi petrecută la depozit, că în viaţa mea se petrecuseră prea multe pentru ca să mai pot avea încredere în cineva. Eram cinică şi suspicioasă pentru că nu aveam încredere în propriul meu tată, iar cunoştinţele mele din Davisville erau persoane reci, neprietenoase. Doar mama fusese bună cu mine. Un giuvaier al universului. Şi ce câştigase? Un soţ alcoolic, treizeci şi trei de ani de mizerie şi alte privaţiuni. Murise pe un pat de spital.

Mie nu mi se va întâmpla la fel.

Cliff, Reno, Vi şi Billy înţeleseseră că viaţa nu le este datoare. Nu se aşteptau la nimic din partea societăţii. Şi atunci, de ce să se supună părinţilor, regulilor, să renunţe la ce le putea face plăcere?

Îşi urmau propriul cod de legi. Una singură rămânea nerespectată în mica lor comunitate; ca fiecare să aibă grijă de sine, dar când lucrurile se complică şi unul este prea plin de ură pentru a rezista singur să ceară ajutor. Iar celălalt să-l sprijine până la moarte.

O altă regulă era de a-şi bate joc de raporturile părinţi-copii.

Întotdeauna, furtuna îi face pe oameni să vrea să fie împreună, de parcă asta le-ar usura clipele de teamă. Noi ne-am adunat ca nişte iepuri speriaţi în acel depozit şi pentru prima oară eu am simţit că sunt ca în familie. Am vorbit despre filme, luptele dintre găsti, despre furturile

din magazine, mai ales din cele de băuturi.

Am ascultat cu atenţie ce spuneau cei mai vechi. Reno nu numai că era genul clasic de motociclist cu părul lui lung mătăsos, cu trăsăturile dure, care se îmblânzeau doar atunci când zâmbea şi ochii de culoarea mării, dar visa încontinuu la călătorii lungi pe motocicletă, să nu stea prea mult pe loc.

Rick se visa în lumea muzicii şi voia să trăiască în Berverly Hills. Era încântător felul în care povestea toate astea.

Petey îşi dorea o văduvă bogată, un Jaguar şi un papagal african vorbitor.

Violet m-a impresionat cel mai mult. Era o fată frumoasă, cu părul lung, ciocolatiu, cu ochi de culoarea lavandei, foarte pătrunzători.

Nimic n-o intimida, nimic n-o făcea să nu se simtă bine.

Toţi din grup o protejau cu toată atitudinea ei; dar ea putea să-şi poarte singură de grijă, nu avea nevoie de atenţia lor.

Vi era o persoană foarte energică, dar şi o fire schimbătoare. Acum se juca şi se tachina cu Ricky pentru ca imediat să se retragă singură într-un colţ. După alte cinci minute dansa, şi insista să mergem la cine ştie ce club, sau îi îndemna pe alţii la fapte pe care ea însăşi nu îndrăznea să le comită. îl făcu pe Spike să urce într-un copac înalt pe ploaie să-i aducă o floare de măr. Acesta fu aproape să cadă de câteva ori, dar reuşi să i-o aducă. Dar ei nu-i păsa că-l pusese în primejdie. Voia să-i testeze pe cei din jur, să vadă până unde puteau ajunge.

Deodată, m-am trezit într-o altă dimensiune care nu credeam să existe.

Eram pe o scenă unde actorii erau îmbrăcaţi în blugi, toţi erau aroganţi, mândri şi reci. Între ei puteai rezista

doar dacă erai dur. Dar aici, în compania prietenilor, toţi se comportau altfel; aici totul era bine, ca într-o familie.

Deodată, am avut o revelaţie, am înţeles ce mi-a lipsit toată viaţa: o familie. Nimeni nu m-a iubit niciodată; poate doar mama care murise deja de şase ani.

Acest grup de duri era diferit de tot ce cunoscusem până atunci. Erau oameni speciali şi se mândreau cu asta. Puteau să se bată când vreunul din ei o lua razna, dar asta nu însemna că nu le mai păsa de cel cu care se bătuseră.

Eu n-am avut niciodată pe cineva de care să-mi pese, sau căruia să-i pese de mine. N-am avut pe cineva care să lupte pentru mine sau pentru care să lupt.

Nu pot spune c-am fost acceptată imediat în grup. Respectul se câştigă cu timpul. Dar atunci, în ziua aceea la depozit, am simţit că găsisem ceva ce-mi lipsise toată viaţa: o familie. Şi aveam dreptul la ea!

* * *

La câteva zile după ce am cunoscut-o pe Violet Banks, m-a sunat, invitându-mă la cumpărături. Invitaţia ei m-a uimit; nu puteam spune că nu ne-am înţeles de câte ori ne-am văzut, dar asta nu însemna că puteam ajunge prietene.

Am luat autobuzul până la Millerest Hall. Millerest era cel mai mare mall cu trei etaje, cinematograf, restaurante, patru fântâni, şi teatru. Vara, era un loc decent, în care te puteai întâlni cu prietenii.

Banii ni s-au evaporat imediat. Vi a cumpărat o pereche de pantaloni, după ce a probat vreo jumătate de magazin, apoi o bluză vernil, căreia i-a tăiat mânecile când ajuns acasă. Eu mi-am cumpărat două bluze, nişte postere, dintre care unul i l-am dăruit ei.

Am intrat într-o cafenea apoi să mâncăm un sandviş, apoi am cumpărat nişte pâine veche să hrănim lebedele de pe un eleşteu din apropiere. Am

vorbit mult; la început am fost mai reţinute, apoi ne-am dat drumul la gură. Am descoperit că ne plăcea ciocolata cu mentă, filmele cu gangsteri.

Am fi vrut să ne aşezăm la umbra unei sălcii, dar murdăria lebedelor ne-a alungat repede de acolo. Ne-am aşezat pe o bancă urmărind lumea care trecea prin faţa noastră. Cuplurile se plimbau de mână, copiii alergau lebedele. Ne-am simţit destul de bine acolo la soare.

Se organizase tocmai atunci o cununie la picioarele podului. Fotograful care se încălzise îşi ştergea adesea fruntea transpirată, copiii invitaţilor făceau zgomot şi aceştia îi mai pocneau, lucru care m-a indignat teribil, pentru că nu suport să văd copii bătuţi.

Era ca dintr-un film cu Laurel şi Hardy. Mireasa era foarte urâtă, iar maică-sa părea că răsuflă uşurată că găsise un fraier s-o scape de ea. Ginerele era genul de bărbat care participă la toate concursurile organizate la televiziune.

Era şi un băiat de vârsta noastră la nuntă, îmbrăcat corect şi spilcuit, într-un costum negru.

— Ce circ! am exclamat. Eu nu mă voi lăsa pradă unei astfel de manifestări ieftine.

— Nu? Pari genul căruia să-i placă o nuntă convenţională!

— Nu, vreau să fug cu iubitul meu, este mai romantic să te căsătoreşti sub clar de lună. Doar eu, soţul meu şi stelele. Ne vom scrie singuri jurămintele.

— N-ar fi legal, zise Vi.

— Am putea semna actele mai târziu…

Vi ridică din umeri.

— Cred că da.

Eu am simţit nevoia să mă explic, pentru ca să nu creadă că sunt vreo închipuită, care-şi doreşte o nuntă

clasică.

— Întotdeauna mi-am dorit să mă mărit în mijlocul naturii; nu suport nunta într-o biserică aglomerată, unde nu ascultă nimeni predica. Toată povestea cu Romeo, Julieta… balconul… mi se pare ruptă de realitate şi nesinceră.

Violet îşi aruncă părul spre spate.

— Eu vreau alt fel de nuntă. Toţi invitaţii să poarte negru şi purpuriu. Vreau trandafiri negri.

— Mi se pare morbid, am murmurat eu.

— Da, ştiu. Dar în luna de miere aş vrea ceva inedit. Ce zici de o călătorie în Valea Morţii?

— Unde este asta?

— În deşert, undeva.

— Nu, altundeva, într-un loc mai ciudat.

Voiam să-i sugerez un spital de boli nervoase, dar nu voiam să se supere pe mine, aşa că mi-am ţinut gura.

— Cred că m-aş simţi bine în Rusia. Acolo cred că persistă încă o societate utopică. Sunt cam bulversaţi acum, dar eu aş putea îndrepta lucrurile.

De atunci nu mi-a mai fost teamă să-i spun ceva. Indiferent cât de ciudate, ideile mele erau nimic comparate cu ale ei!

În staţia de autobuz, Vi a adus în discuţie un subiect dureros: casă, familia. Vi locuia cu mama ei. Tatăl le părăsise de cum se născuse şi nu-l cunoştea.

Prietenii erau adevărata ei familie. Mai ales Spike însemna mult pentru ea. Ştiu că-l iubea, deşi nu mi-o spusese niciodată. Erau făcuţi unul pentru celălalt: Spike era mereu atras de orice era imoral sau ilegal, iar Violet tânjea după aventură.

Vi îşi împărţi cu mine ultima bucată de gumă.

— De când ieşi cu Spike?

— De vreo opt luni. Ne şi certăm mult.

— Cum îl cheamă?

— Victor. Dar eu nu suport acest nume. Dar tu şi Billy? Ştii că te place…

— Adevărat?

— Da, aşa spunea aseară.

— Ce spunea, mai exact?

Violet începu să râdă, dându-şi capul pe spate.

— Ricky te consideră drăguţă, Petey te place pentru că glumeşti, Ivy şi Alison te adoră.

— Şi Cliff?

— Cliff zice că nu eşti genul lui Billy.

Am fost dezamăgită, deşi n-am lăsat să se vadă.

— Care au fost cuvintele lui? El mă place?

— Da, şi i-a spus lui Billy să se grăbească dacă te vrea, ca să nu i-o ia el înainte.

* * *

Am sunat-o pe Violet de câteva ori, dar n-am mai văzut-o decât în ziua în care m-a sunat să mă invite la petrecerea de Sf. Anton. Este un fel de carnaval anual, organizat în parcul Chelsea; cu jocuri de tot felul, mâncare, orchestră. Când se apropie sărbătoarea, acesta este locul în care trebuie să te afli. Atrage un număr mare de tineri.

— Te aştept pe la opt, da? zise Violet.

— Nu ştiu…

— Nici nu vreau să aud că nu mergi! Te iau cu forţa.

— Nu vreau să mă simt aiurea; Billy nu m-a sunat de miercuri, ar fi ciudat să apar acolo.

— Numai din acest motiv? Billy este un tip special, nu aleargă după fete.

— Nici eu n-am de gând să alerg după el, am conchis eu.

— Nici nu este cazul. Ne vedem la opt. Pa.

La ora stabilită, Vi sări dintr-un Mustang roşu.

— Mulţumesc, Meegan, ne vedem mai târziu, zise ea.

— Cine era? am întrebat-o.

— Meegan Savre. Nu ai de unde s-o cunoşti.

— Cine mai vine?

— Meegan apare mai târziu, Ricky, Petey, Reno, Cliff, Spike, Billy.

Spike era cel mai bun prieten al lui Billy: primul era spontan, al doilea tăcut, gânditor.

— Ador carnavalul, am zis eu.

Violet ridică din umeri indiferentă.

— De Sf. Anton nu este mare brânză. Dar anul acesta cred că va fi deosebit pentru că este an electoral şi primarul nostru mai vrea un mandat, aşa că se va strădui.

Peste tot fuseseră atârnate în pomi ghirlande colorate de hârtie, unele argintii, altele aurii. Mirosurile erau foarte îmbietoare: cârnaţi, friptură, bere, pop-corn, batoane de zahăr ars ne gâdilau plăcut nările. Lumea vorbea tare, muzica era destul de tare.

Cum aş putea explica tot ce am simţit în noaptea aceea? Aveam aripi să zbor până la cer. Simţeam că fiecare cântec pe care l-am ascultat era compus special pentru mine. Aş fi vrut să-mi arunc pantofii din picioare, să alerg până nu voi mai avea suflare. Alergam de colo colo cu Violet, râzând, cheltuind nebuneşte, ameţindu-ne.

Eram atât de uimită să descopăr că exista o lume reală în afară de cea de la Davisville, cu toate gardurile imaculate ale caselor, oamenii politicoşi… era o lume în care m-aş fi putut integra, fără să mă simt ciudat că sunt aşa. Şi ce dacă Billy şi ceilalţi continuau să aleagă viaţa dură a oraşului? Lumea nu este ceea ce crede tatăl meu: taxe deductibile sau nedeductibile, multe încuietori la uşă… Sunt oameni care nu disimulează bucuria sau durerea în spatele unui perete de bani.

Totul era atât de minunat pentru mine în seara aceea, de la culoarea cerului până la distracţiile pe care mi le oferea oraşul. Era real, uimitor pentru mine. Aici toată lumea dansa. De la cuplurile de bătrâni care valsau pe terenul de tenis la tinerii care dansau nestingheriţi; peste tot se auzeau râsete şi voie bună.

Toţi pe care-i ştiam erau aici: Ivy şi Alison, Ricky, Reno, Cliff, Billy. Mi-au fost prezentate alte douăzeci de persoane, toţi din West End, prieteni între ei. Ne-am cunoscut la o masă de picnic şi am invadat carnavalul ca o armată. Era fantastic; ne-am separat în grupuri mici să explorăm oglinzile care ne deformau trupurile, casa balaurului. Violet mi-a fost de mare folos pentru că, timidă fiind, mă lăsam prezentată de ea şi condusă; astfel am cunoscut foarte multă lume. Ea nu m-a lăsat să mă plictisesc nicio secundă şi nici să-mi fac probleme despre impresia pe care o lăsam celorlalţi.

Un singur lucru m-a deranjat: Billy abia mi-a adresat două vorbe. Mă simţeam afectată, cu toate că ştiam că nu trebuia să fie aşa. De ce oare crezusem că mă place? Pentru că îmi dăduse întâlnire în ziua aceea ploioasă? Pentru că mă privise mai insistent decât pe orice altă fată? Nu trebuia să mă aştept la nimic bun de la el.

Am găsit un loc mai retras, slab luminat şi zece dintre noi ne-am întins pe iarbă, ascultând muzică.

Deasupra noastră stelele străluceau reflectându-se pe asfaltul negru, iar noi ne aflam între două paradisuri: unul deasupra noastră şi altul dedesubt.

Am simţit că viaţa trecuse pe lângă mine doar cu amărăciune şi nu apucasem să cunosc adevăratele bucurii.

La saispezece ani te gândeşti că tot ce spun alţii că au făcut în viaţa lor este exagerare. Aşa mi se părea şi mie când ascultam istoriile despre isprăvile găstii numite Proscrişii, asta înainte de a da poliţia peste ei.

— Chiar e adevărat ce spun ei, Violet? am întrebat-o. Atât de prieteni erau? Chiar atât de puternică e iarba asta?

Ea mi-a strâns mâna încet, cu o lumină ciudată în priviri.

— Era o adevărată magie, Desiree.

Reno dansa singur. Cliff şi Petey, după ce dansaseră până la epuizare se întinseseră pe iarbă. Îl priveam cu ochii unui copil plecat de acasă, care, dintr-odată, nu ştie ce poate face cu prea multă libertate.

După alte două ţigări cu marijuana, apăru şi Billy.

— Ce faceţi? întrebă el, dar o făcu oarecum impersonal, întrebarea lui fusese ca o parolă.

Poate că era o ciudăţenie, poate că-mi imaginam mai mult decât ea, dar ochii lui mi se păreau ca două stele. Aveam doar şaisprezece ani şi nu mai

petrecusem o noapte întreagă în compania unor oameni care-şi controlau singuri viaţa. Poate asta mă făcea să fiu mai îndrăzneaţă.

Billy, cu ţigara în gură, cu cizmele negre de piele cu care lovea câte o piatră mi se părea un zeu. Nu mă impresiona precum Reno sau Cliff, dar puteam citi în ochii lui o umbră ciudată pe care n-o vedeai în ochii oricărui puşti de vârsta lui. Stătea rezemat de un perete cu mâinile în buzunare, cu părul de culoarea aurului cu ochii lui albaştri, trişti. Dintr-odată îmi zâmbi. Un zâmbet trist, care mă cuceri. Mi-a furat inima pe care nu mi-am recăpătat-o după aceea decât parţial. Ochii lui mă făceau fericită când eram cu el şi teribil de singură şi părăsită când nu era cu mine.

Poate vă închipuiţi că acum, după doi ani, nu mai simt la fel, dar vă înşelaţi. Dragostea pentru el era un lanţ greu de purtat. Dar noi suntem cei care acceptăm să fim înlănţuiţi, nu? Cu toate acestea, pierderea libertăţii mele şi a inocenţei nu pot fi puse doar pe seama unui puştan din

Breechwater.

Capitolul 5

Billy nu mă întrebă dacă mă putea conduce acasă, ci doar mă prinse din urmă. Şi în loc să ajungem acasă la unchii mei, am sfârşit prin a ajunge în East End unde locuia el.

— Mama ta nu va avea nimic de obiectat că aduci pe cineva acasă atât de târziu? l-am întrebat.

— Mama iese şi ea seara, pentru că ai mei sunt divorţaţi.

M-am hotărât să nu mai pun întrebări de acest gen.

Billy m-a condus într-un apartament mic dar cochet, unde apăru imediat un câine cu pieptul alb. Mă privi cu suspiciune, apoi începu să dea din coadă prietenos. M-am aplecat să-l mângâi.

— Este un exemplar frumos, am zis eu, cum îl cheamă?

— Baron. Fii atentă, este destul de agresiv.

Eu am pufnit în râs.

— Cred că pe mine mă place.

Billy îşi trecu mâna peste cicatricea de pe braţ, ceea ce devenise un adevărat tic pentru el, apoi mă privi repede spunându-mi:

— Te acceptă pentru că eu te plac.

Billy mă luă de mână şi mă duse în camera sa, unde nu se mai obosi să aprindă lumina. Îşi aprinse doar o ţigară, dădu drumul la muzică şi rămase în faţa ferestrei respirând aerul curat de afară care mirosea a meri în floare şi pământ reavăn. Eu mi-am stins ţigara şi am continuat să-l privesc.

Eram foarte trează, urmărindu-l; voiam parcă să păstrez această imagine ca pe o fotografie, ca atunci când, copil fiind, mă agăţam de braţele mamei până adormeam.

Voiam să păstrez în minte imaginea lui aşa cum era aplecat pe fereastră, cântecul stereo, mirosul de ţigară din cameră…

Billy se aşează pe pat şi-şi scoase cizmele. Deschise televizorul, dar fără sonor, îşi puse o pernă sub cap, şi se rezemă de perete. Lumina ecranului îi lumina chipul.

— Ţi-e frică de mine, cumva? mă întrebă el. De aia stai acolo?

— Nu.

— Atunci aşază-te pe pat, lângă mine.

M-am aşezat lângă el, mi-am aruncat pantofii şi mi-am strâns picioarele sub mine. Mă prefăceam că mă uit la televizor.

— Fumezi cam mult! zise el.

— Ştiu.

— Ştii cum să scoţi inele de fum?

— Aproximativ, am zis eu şi am făcut o încercare, cam nereuşită de altfel.

— Uită-te la mine, zise Billy. El trase fumul în piept apoi suflă un inel perfect rotund.

Am încercat şi eu dar nu cu atâta succes.

— E mai bine, dar trebuie să exersezi, zise el. Dar de fapt n-ar mai trebui să fumezi atât!

Niciunul din noi n-a mai scos o vorbă. Apoi am simţit cum mâna lui începu să mă mângâie timid la început. Atingerea lui era foarte uşoară, aşa cum mi-am imaginat-o. În cele din urmă am prins curaj şi l-am privit. El îşi trecu degetele peste venele mele pronunţate, după care au am întins palma iar el la fel şi degetele noastre s-au îngemănat.

S-a uitat la palmele noastre încleştate, iar părul lui lung mi-a atins umărul. Apoi şi-a ridicat privirea şi ochii lui mi s-au părut mai sălbatici ca oricând.

I-am îndepărtat o şuviţă căzută în ochi, tremurând.

M-a apropiat de el, iar eu mi-am îngropat faţa la pieptul lui. M-a sărutat. Apoi, s-a întins pe pat şi m-a tras şi pe mine lângă el. Oamenii par atât de diferiţi când sunt văzuţi de aproape! N-am observat până atunci acel semn micuţ de pe gâtul lui, nici cicatricea care se întindea de la colţul exterior al ochiului până sub pomete.

— De unde o ai? l-am întrebat.

— De la înot, acum câţiva ani.

— Te-ai bătut?

— Cine mai ştie de la ce a început.

— V-aţi luptat cu cuţitele? Şi nu-ţi mai aminteşti din ce motiv?

— Motivul mi-l amintesc; am sărit la bătaie, pentru că eram furios. Dar ţie, Desiree, ţi-a spus cineva vreodată cât eşti de frumoasă?

Eu am zâmbit încurcată.

— Nu, nu mi-a mai spus nimeni, am zis.

— Dacă nu ţi-a mai spus-o nimeni, ţi-o vor spune mulţi cu siguranţă. Vrei să faci ceva pentru mine?

Am ridicat capul încet, apoi l-am aşezat la loc pe pieptul lui.

— Ce, Billy?

— Te rog să nu te laşi impresionată dacă alţi tipi îţi vor spune că eşti frumoasă, zise el mângâindu-mă, ascultă-mă doar pe mine.

Ne-am sărutat. Mă simţeam în siguranţă dar mă şi speria. Există în viaţa fiecăruia un moment în care este capabil să iubească din toată inima, pentru că nu cunoaşte pericolele dragostei şi nici durerea de a fi trădat sau părăsit.

Există un moment foarte scurt când te consideri destul de matur ca să dai şi prea tânăr pentru ca să primeşti, înainte ca altcineva să te lovească puternic peste faţă.

În vara aceea, tânjisem după ceva frumos şi misterios, aşa că nu mi-a fost prea greu să mă îndrăgostesc de Billy. Era ceva ce n-am ştiut să opresc.

Stăteam întinsă alături de el studiindu-i trăsăturile, părul blond, genele lungi. Timpul nu mai avea importanţă; eram împreună.

Afară începuse să se răcească iar frigul se strecura prin fereastra deschisă, dar niciunul din noi nu avea chef să se ridice s-o închidă.

Billy puse pătura peste noi.

— Ţi-e frig? mă întrebă el.

— Puţin.

— Îţi pare bine că m-ai cunoscut? mă întrebă el deodată.

— Sigur că-mi pare. Nu mi-am închipuit că te voi mai vedea vreodată după ziua de pe plajă.

— De cum te-am văzut mi-am dat seama că nu semănai cu cea care conducea maşina.

— O, nu, am râs eu. Dar cu cine semăn?

— Cu mine, zise el strângându-mă la piept. Ai vreun prieten la tine acasă?

— Nu.

— Nici aici? Peggy nu ţi-a făcut cunoştinţă cu nimeni?

— Nu.

— Ştii ce îţi voi spune?

— Nu. Dar eu ştiam. Cu toate astea voiam să aud din gura lui.

— Vrei să ieşim împreună?

Inima mi-a început să bată tot mai tare.

— Da.

— Ştii ce spun, nu? Nu vreau să mai ieşi cu alţi tipi.

— Nu-mi place nimeni altcineva.

— Aşadar, pe mine mă placi?

— Mda, am zis eu, poate, un pic. Dar va trebui să fie ceva reciproc; nici tu să nu ieşi cu altă fată.

— Eu nu ies cu nimeni altcineva.

Billy mă strânse la pieptul său.

Apoi, cred c-am adormit. Când m-am trezit mă aflam în braţele lui. M-am strâns la pieptul lui, deşi ştiam că trebuia să mă întorc la Frieda. Acum eram prietena lui Billy. Oare lumea mă privea cu alţi ochi?

Am auzit paşi pe hol şi mi s-a strâns inima, şi am simţit un nod în gât. Dumnezeule, m-am gândit, era mama lui Billy!

Aş fi vrut să mă ascund undeva, sub pat poate, dar era prea târziu. Ce va spune când ne va surprinde pe amândoi în pat, eu dormind pe braţul fiului ei? M-am prefăcut că dorm. Am auzit cum s-a deschis uşa şi am aşteptat ca doamna Wolf să înceapă să ţipe, să mă scoată afară din casă. Dar nu s-a întâmplat nimic de acest gen.

Lumina care străbătu prin încăpere lumină picioarele patului şi Clifford apăru închizând încet uşa după el. Nu aveam nimic cu el, nici măcar nu mă temeam sau jenam de el. Aveam să aştept până se culca, apoi să plec.

M-am ridicat încet, mi-am pus sandalele, m-am pieptănat. M-am privit în oglindă. Păream foarte diferită de cea care intrase în această încăpere.

Am fumat o ţigară, apoi mi-am luat poşeta şi am îngenuncheat lângă patul în care dormea Billy. Părea atât de tânăr şi de relaxat acum!

Îmi amintea de un pirat, cu cicatricea de pe obraz, cu inelul din ureche, cu cicatricea de la umăr. Am fi putut fi cu toţi piraţi în Caraibe, m-am gândit eu. Ne născusem prea târziu, însă. L-am sărutat şi am plecat.

Am trecut pe lângă Cliff, care se culcase pe sofa, cu spatele spre mine, dar deşi credeam că doarme el s-a întors surprinzându-mă.

— Tocmai plecam, am zis eu. Nu este ceea ce crezi, aşa că renunţă la rânjetul de pe faţă. Noi doar am…

— Nu te-am întrebat nimic, zise el. Uite, ia banii ăştia.

— De ce?

— La ora asta este bine să iei un taxi.

— Mă descurc singură, Cliff.

— Nu mai discuta cu mine în contradictoriu, ia banii şi plecă.

A fost un gest frumos din partea lui.

— Mulţumesc, Cliff, i-am spus eu.

— Nu ai pentru ce.

Afară, aşteptând un taxi, mă gândeam ce minunat era să ai şaisprezece ani! începuseră să cânte păsările, iar eu m-am oprit o clipă să le ascult cântecul, apoi mi-am continuat drumul.

Când am ajuns la Frieda a trebuit să mă strecor pe uşa din spate. Dacă aveam noroc îi găseam pe toţi încă dormind. Abia am intrat în camera de zi că a şi apărut Frank.

— Te-ai trezit cam devreme, am zise eu.

— Iar tu ai venit mult prea târziu acasă; unde ai fost toată noaptea?

— Am dormit la o prietenă.

— Mda, pot să-mi închipui ce fel de prietenă, bodogăni el.

— Frank, n-am chef de discuţii, i-am spus eu. Nu cred că trebuie să-ţi spun unde mă duc.

— Desiree, ar trebui să fii foarte atentă cu cine umbli; nu-i cunoşti pe cei de pe aici.

— Oricum, îi cunosc mai bine ca tine. Tu îi consideri oameni răi, fără să-i cunoşti măcar.

— Când am afirmat eu că sunt răi? Au ajuns în situaţii pe care le-ar fi putut evita, iar tu trebuie să te

fereşti să le calci pe urme. Ai grijă de tine, da?

— Ai de gând să-i spui Fridei la ce oră am venit? l-am întrebat.

Frank se îndreptă spre bucătărie, mormăind ceva.

Abia am adormit, că Frieda bătu la uşă mea, spunându-mi:

— Desiree, te caută doi băieţi.

Mi-am trecut peria prin păr şi m-am dus la bucătărie unde Billy şi Reno vorbeau cu mătuşa mea. Erau îmbrăcaţi în tricouri şi blugi. Frieda le oferise cafea.

— Mulţumim, doamnă Flynn, zise Reno politicos, dar am luat micul dejun. Am venit aici doar să vă întrebăm dacă vă putem răpi nepoata câteva ore. Reno ştia să se facă plăcut, să câştige încrederea oamenilor.

— Nu văd de ce n-aţi putea s-o luaţi cu voi, le răspunse Frieda.

— Fac repede duşul, le-am spus eu.

— Grozav! În cazul acesta mergem să-i luăm pe ceilalţi şi ne întoarcem într-o jumătate de oră. Mi-a părut bine să vă cunosc, doamnă Flynn, mai adăugă Billy privindu-mă.

— Unde i-ai cunoscut pe aceşti tineri? mă întrebă mătuşa Frieda după ce plecară.

— La o petrecere la care am fost cu Frank, am lămurit-o eu.

— În acest caz, sunt cunoscuţii lui, nu?

— Probabil. Mă grăbesc să fac duş, mătuşă, scuză-mă.

Am ieşit înainte ca mătuşa să pună alte întrebări.

Reno se întoarse conform înţelegerii, după o jumătate de oră cu maşina lui şi am plecat imediat. Conducea cu viteză prea mare dar n-am comentat în vreun fel, observând că nici ceilalţi nu spuneau nimic. Clifi se proptise lângă o anvelopă, Ivy şi Alison se ţineau de el

când Reno lua curbele în viteză prea mare. Petey râdea fericit.

Am ajuns într-un fel de loc părăsit, cu verdeaţă, din spatele unei parcări şi ne-am întins pe iarbă. Ricky compunea un cântec nou. Billy se întinse

fericit cu capul în poala mea, iar eu l-am mângâiat şi i-am aranjat buclele blonde zâmbindu-i drăgăstos.

Violet mă privi lung.

— Sunteţi împreună? mă întrebă ea.

Eu am încuviinţat.

— Am ştiut eu, zâmbi ea, nu mă însel niciodată.

Nu ştiu cât am rămas acolo. Am jucat Frisbee. Eu am urmărit cu privirea un gândac negru care-şi făcea loc spre o gaură din pământ. Apoi eu şi Billy ne-am întins în iarbă şi ne-am imaginat că norii aflaţi pe cer, rari ce-i drept, aveau forme asemănătoare animalelor. Ne-am plimbat prin parc, am spus glume, am râs ca nişte copii. După o vreme am scrijelit numele lui Billy şi al meu pe o măsuţă de picnic din parc. Mi s-a părut potrivit să las numele noastre acolo; oare asta mă va face să revin aici într-o zi?

Reno trase maşina în faţa casei mătuşii şi eu am sărit din camionetă. Aveam senzaţia că am atins abia atunci pământul revenind dintr-un vis frumos, plin de surprize plăcute. Billy m-a sărutat la despărţire. Toţi mi-au făcut cu mâna.

Când am pornit pe aleea care ducea spre casă am cam înţepenit, văzând maşina lui Peggy. Ea stătea la masă şi-şi peria părul, discutând foarte aprins cu mama ei.

— Şi atunci l-am cunoscut pe Steve, care este salvamar. Mike a devenit gelos pentru că Steve îmi dădea lecţii de înot. Desiree! exclamă ea văzându-mă. Ce faci aici?

— Astfel îţi întâmpini verişoara, Peggy? i-am spus eu.

Dar tu unde ai dispărut, sau mai precis cum de ai venit acum?

— Unul dintre băieţii cu care lucrez are bunicul bolnav şi este internat. Bunica n-a putut veni să-l ia şi nici să-l trimită singur cu autobuzul nu era bine, aşa că m-am oferit să-l aduc eu. Stau numai în seara asta. O să dorm câteva ore, apoi o să plec înapoi.

Intră şi Frank, dar sora lui, Peggy, continua să monopolizeze discuţia. Povestea cu umor despre poveştile ei de dragoste şi la un moment dat m-am întrebat cum de nu se încurca în numele prea multor iubiţi pe care-i avea.

În cele din urmă, îşi aminti să mă întrebe cum este vacanţa mea aici, în casa mamei ei.

— Este bună, i-am răspuns eu.

— Ai vreun iubit? mă întrebă ea.

— Mda, am răspuns eu.

— Cine este? mă întrebă Peggy.

— Un oarecare, am spus eu, îl cheamă Billy.

— Stanton! exclamă Peggy. Am ştiut eu! Desiree, este cel mai…

Am scuturat din cap.

— Nu este el!

— Cine atunci? se încruntă Peggy. Simmons? Whittier? O, nu, renunţ! Deodată, deschise ochii mari şi exclamă; O, nu! Sper că nu Wolf!

Eu am încuviinţat şi am observat oroarea de pe figura ei.

— Ai înnebunit, Desiree?

— Cine este acest băiat? întrebă unchiul Herb. Şi ce te face să obiectezi împotriva lui, Peggy? Este un băiat de familie, decent, nu?

Peggy se sufoca.

— Este… este…

Frankie o lovi cu piciorul pe sub masă. Eu am scăpat

furculiţa din mână.

— Ce s-a întâmplat, Desiree? mă întrebă unchiul Herb. Peggy, ce voiai să spui?

Am implorat-o din priviri să nu mă dea de gol.

— Este din West End, zise ea într-un târziu.

— Asta nu este un motiv să-ţi displacă! zise Herb. Mai este şi altceva?

— Nu mai este nimic, tată, interveni Frank, îl cunosc pe fratele lui de la şcoală.

Am vrut să-i mulţumesc lui Frank, dar n-o puteam face atunci.

După masă am ieşit cu Peggy pe verandă, bine îmbrăcate, pentru că bătea un vânt cam tăios. Am ascultat radioul o vreme.

— Ştii care este problema ta, Desiree? zise Peggy la un moment dat. Nu gândeşti înainte de a acţiona. Cum te-ai încurcat cu Billy Wolf! Este un labil psihic, care, mai mult ca sigur, îţi va face figuri urâte, draga mea. Vei suferi cumplit!

— Nici eu nu sunt prea stabilă, Peggy, şi orice ai spune, n-am de gând să renunţ la el. Cred că faptul că

ţi-ai pierdut vara într-o tabără, ştergând plozii la fund te face să fii invidioasă şi răutăcioasă.

— Aşteaptă ca Billy să-şi dea arama pe faţă şi-o să vezi tu cine şterge la fund pe cine.

* * *

De atunci, nimic n-a mai fost la fel. Am fost acceptată în grupul lor, la început ca prietenă a lui Billy şi a lui Violet, apoi pentru mine însămi. Am fost acceptată pentru că eram unică în felul meu. Nu mă mai temeam de nimic şi de nimeni. Eram de-a lor, eram o aleasă.

Davisville, toate comentariile care se făcuseră pe seama felului în care mă îmbrăcam, era de domeniul trecutului. Nu aveam nevoie de o păpusă Barbie să-mi

spună cu cine aveam voie să mă întâlnesc, cum să reacţionez. Eram eu însămi o tânără dezlănţuită de şaisprezece ani, revoltată împotriva guvernului, politicii, sistemului şcolar, întregii societăţi care încerca să manipuleze tinerii, să-i transforme în roboţi ignoranţi, ascultători.

Nu mai aveam teamă, ruşine, nu mă mai simţeam vinovată pentru că nu mă mai consideram micul trofeu al tatii.

Cei duri ca mine sunt adesea atacaţi. Dar noi ne dezvăluim celor din jur încetul cu încetul, mai lent

decât cei obişnuiţi. Eu m-am expus celor din jur cu timiditate şi făcându-i să râdă, ei au început să mă placă.

M-am împrietenit cu Violet, ba chiar am ajuns să ne considerăm surori. Cinice, pline de speranţă, fără astâmpăr, eram mereu împreună şi provocam universul pentru că încerca să distrugă ceea ce noi creasem după luptă îndelungată.

Strălucisem ca nişte sori în vara aceea.

Ne duceam adesea la acel depozit părăsit unde începeam discuţii nesfârşite despre oameni, despre viaţă. Prindeam frânturi de adevăr, ne puneam gândurile cap la cap, încercam să desluşim nonsensul existenţei.

Mi-am petrecut vara cu prietenii venind acasă la Frieda doar ca să mănânc şi să dorm. Mă trezeam când suna telefonul pentru mine, şi plecam la plajă în parc. Nopţile erau şi mai interesante. Dădeam petreceri cu grătar, mergeam în baruri, la filme, în cluburi. Nu ne plictiseam niciodată.

Billy nu mi-a declarat decât foarte târziu iubirea lui, dar am ştiut că mă iubea. Presupuneam că tipii duri nu prea fac declaraţii.

Mă plimbam cu el pe plajă noaptea târziu; stăteam cu Violet trează aproape toată noaptea mâncând pop-corn,

urmărind reluările de la „Zona Crepusculară” şi „Luna de Miere”.

Reno mă învăţase cum să instalez un televizor în garaj, acel loc ce mirosea a benzină, cu muste care se adunau la gura sticlei de pepsi.

Ricky cânta la chitară în pădure sau în parc, cu ochii la stele până când veneau poliţaii să-i alunge de acolo. Eu, Vi şi gemenii Fulton ne dădeam cu skateboardul pe ploaie.

Urmăream apusul de pe acoperişul casei lui Reno, văzând cum oraşul se întindea în faţa noastră.

Eu şi Billy ne ţineam de mâini fără o vorbă, urmărind la malul mării cum se spărgeau valurile.

Spike îi învăţa pe ceilalţi cum să facă bombe.

Iar eu petreceam adesea ore întregi cu un puşti de paisprezece ani care se ţinea după noi, numit Joshua Carpenter. Era ca un înger căzut din cer.

Avea pielea atât de albă, de parcă era din marmură, ochii albaştri şi părul blond, de culoarea platinei.

Prietenia mea cu acest puşti era diferită de cea cu Violet. Niciodată n-am fost sigură că acest Joshua nu era doar un vis. Ştiu că pare ciudat ce spun, dar pe Josh nu-l interesau aspectele fizice ale vieţii ci doar cele spirituale. Nu părea a aparţine acestei lumi. Era eminamente intelectual.

Era un copil foarte tăcut; abia vorbea cu vreunul din noi.

Prietenii îl considerau timid, ceilalţi îl credeau ciudat şi retras; doar eu ştiam că este un geniu. Era tăcut pentru că nu-i plăcea să se audă vorbind. Citea

foarte mult. Era un existenţialist, ceea ce înseamnă că era unul dintre cei care credeau în demnitatea sufletului omenesc.

Stăteam adesea cu el urmărind apusul de soare. Şi eu

eram însetată de cunoaştere şi după îndelungi discuţii mi-am declinat cunoştinţele în favoarea lui.

A

declarându-l mentorul meu. Îmi împrumuta cărţi de filosofie şi după ce le citeam îmi punea întrebări.

De exemplu, dacă un om se conformează cerinţelor societăţii este considerat un om bun; dar dacă în altă parte şi în alt timp aşteptările societăţii sunt opuse, el va reprezenta răul. Răul este o formă de exprimare a revoltei împotriva societăţii sau o revoltă împotriva sinelui?

Dacă vreţi să învăţaţi ceva despre adevăr nu trebuie să mergeţi la şcoală.

Eu am absolvit şcoala cu onoruri şi recomandări, dar cu toate acestea sunt o ignorantă.

Joshua îi sfida pe psihologii şcolii având cel mai ridicat coeficient de inteligenţă din şcoală. A fost exmatriculat în clasa opta, când a încercat să-i explice dirigintelui clasei teoriile sale.

A fost cel mai inteligent băiat pe care l-am cunoscut vreodată, iar profesorii şcolii erau speriaţi pentru că el constituia dovada vie că sistemul educaţional era o farsă menită să distrugă orice era creativ, ca şi capacitatea de a discerne adevărul.

Joshua mi-a dat curajul să-mi formulez propria-mi teorie despre viaţă care probabil este singura

folositoare, singurul lucru important din viaţă. M-a ajutat să-mi înţeleg şi stările schimbătoare. Mi-a mai relevat şi un secret din trecutul lui Billy, care explica de ce ajunsese aşa, de ce ura atât de mult poliţia, în special pe sergentul Sal LaRocca.

Pe când Billy avea vreo optsprezece ani, mi-a spus Joshua, a fost forţat să acţioneze sub imperiul unor droguri foarte puternice administrate de amicii săi, ceea ce l-a făcut să explodeze. Şi-a luat bicicleta şi a pornit prin

Breechwater împuşcând fiecare bec din faţa magazinelor de băuturi şi fiecare fereastră de la secţiile de poliţie.

Fusese furios dar şi ruşinat în acelaşi timp.

Ura băutura, pentru că tatăl său fusese alcoolic şi-i ura pe poliţisti pentru că nu-l lăsau să se plimbe liniştit pe stradă din cauza fratelui său Clifford.

Credea că dacă scăpa de magazinele de băutură şi de poliţie totul ar fi în ordine.

Poliţia l-a prins şi l-a bătut, dar sergentul La Rocca îi ura pe duri, mai ales pe cei care se numeau Wolf. Avea convingeri naziste. Îi legase pe Billy cu cătuşele de scaun şi-l înjurase. Apoi îl legase cu un şnur de telefon, îi pusese cartea de telefon pe piept şi-l bătusebătaia cu cartea de telefon pe piept doare foarte tare, dar nu lasă urme.

Apoi poliţaii l-au aruncat pe scări şi LaRocca l-a scuipat.

Cliff l-a găsit ghemuit, l-a ridicat încet ca pe un copil şi l-a dus acasă. Asta a fost prima dată când prietenii l-au văzut pe Cliff plângând.

După noaptea aceea, Billy s-a schimbat foarte mult, a devenit un dur, plin de ură. Noaptea aceea i-a umplut ochii de ură şi de amărăciune, pe care urma s-o manifeste toată viaţa.

Chiar dacă acum ştiu cum au stat lucrurile, vă puteţi imagina ce şocată am fost când am aflat adevărul de la Joshua. Ştiu acum adevărul despre felul în care-i tratează poliţia pe tineri. Am simţit asta pe pielea mea.

* * *

Joshua m-a prezentat lui Scott Murdock şi Jack Smith Wesson. Locuiau într-un apartament în West End cu o fată numită Rosalie, sora unuia sau prietena, ori iubita, nu prea conta de fapt.

Erau ultimii hippy adevăraţi. Îmi plăcea să-i vizitez pentru că apartamentul lor mirosea întotdeauna a

mirodenii, şi aveau postere grozave pe pereţi. Rosalie m-a învăţat să meditez.

Am fost captivată de Jack şi Scott. Când sunam la ei, deschidea doar Scott, cu blugii lui peticiţi. Nu l-am văzut niciodată purtând pantofi sau cămaşă.

Jack zăcea pe canapea, citind ziare comuniste la lumina lumânării, cu sticla de vin în faţă.

Erau foarte bogaţi amândoi. Nu ştiu de unde aveau atâţia bani; dar erau amândoi împotriva capitalismului, aşa că risipeau cât puteau de mult.

Singura lor pasiune erau călătoriile. Plecau imediat până la capătul pământului, indiferent pe ce distanţă, pe ce vreme.

Cred că-i idolatrizam pe atunci cum ar fi făcut orice puştoaică de saiprezece ani care l-ar fi văzut pe Jack citind despre afacerile diavolului sau pe Scott cântând cântece mistice la chitară.

Mai era şi Raff, de la Rafferty. Un motociclist musculos, care-şi făcea veacul într-un bar vechi numit Fishnet, cu iubita lui Porţia.

Părea că mănâncă doar carne crudă la micul dejun, dar era blând ca un pisoi. Ne ducea mereu pe mine şi pe Vi pe motoclicleta sa Harley, iar Reno îi era ca un frate. Îi ura pe hippy, ceea ce era o ruşine pentru că şi aceştia îşi bazau viaţa pe aceeaşi năzuinţă: libertatea.

M-am simţit ca o stea de cinema în vara aceea, dintr-un film despre prietenie şi loialitate, câştigător a trei premii academice, cu Desiree Valentine ca protagonistă. Un film despre cei care aveau totul. Am crezut pe atunci că Billy sta dat uitării trecutul. Am crezut că şi cu mine s-a întâmplat la fel. Atunci am aflat că pentru unele povestiri nu se poate scrie continuarea.

Capitolul 6

Când am ajuns în parc, în noaptea concertului formaţiei Metal Panther, era o aglomeraţie de puştani, cum n-am văzut niciodată. Ricky apăru brusc în faţa mea nu ştiu de unde, mă prinse de mână şi mă sărută entuziasmat. Toată lumea era înnebunită de ceea ce urma. M-a făcut să alerg cu el pe sub copaci.

Violet se afla într-un alt grup de puştani.

— Uite pe cine am găsit! a anunţat-o Ricky.

Violet se întoarse spre mine. Eu nu m-am putut abţine şi am exclamat:

— Violet, eşti sexy precum păcatul!

Şi aşa era. Avea părul dat cu gel, strâns la spate, cu nişte tije metalice pe care-şi înfăşurase buclele lăsate apoi liber pe lângă urechi.

Purta o bluză fără mâneci şi o fustă scurtă, ciorapi cu plasă şi pantofi cu tocul foarte înalt şi botul ascuţit.

ca de ştiucă. La încheieturi avea lanţuri şi benzi de inele. Purta mănusi de nylon galbene, până la coate, fără degete.

— Arăţi fantastic, Violet! am exclamat din nou.

Ea acceptă complimentele mele.

— Şi tu eşti fără pereche de frumoasă, Desiree.

Şi eu eram îmbrăcată mai deosebit. Îmi cheltuisem toţi banii pe nişte cizme de piele negre cu lanţuri şi inele şi pe o pereche de pantaloni de piele. Purtam o cămasă albă, scurtă până la brâu, şi o vestă de piele neagră pe care Billy i-o luase lui Spike la o partidă de pocher, care mi se potrivea ca o mănusă.

Când am plecat de acasă, Frank m-a oprit în dreptul uşii.

— Te duci la vreun concert? m-a întrebat el.

— Cum arăt Frank, fii cinstit şi spune-mi, cum arăt?

— Eşti foarte frumoasă, uluitor de frumoasă, fetiţo. Dar m-aş feri de ai mei dacă aş fi în locul tău, pentru că nu

te-au văzut niciodată în pantaloni de piele.

— Cu Frieda n-o să am probleme; nu-i plac şi gata!

L-am implorat pe Frank să nu mă dea de gol, dar n-aş vrea ca acei care citesc această carte să creadă că eram speriată cumva de unchii mei. Nici vorbă! Dacă-mi puneau întrebări despre prietenii mei şi locurile pe care le frecventam le răspundeam imediat. Mă respectau aşa cum făceam şi eu cu ei şi cred că mi-am câştigat singură acest respect. Mă considerau matură şi responsabilă pentru a-mi alege prietenii. Nu aveau motive să nu creadă în mine.

Ne-am îmbrăcat cu toţii foarte modern pentru acel concert, care era un eveniment pentru noi toţi.

De fapt îi acordam atâta consideraţie din cauza unui tip care cânta la Flashback, originar din Breechwater, numit Rat, care a devenit o vedetă rock.

Rat era născut să fie lider. Ştia cum să vorbească, să se comporte, ştia ce să spună şi ce să facă. Cu mult timp înainte de a-şi folosi talentul în industria muzicii, şi-l folosise pe stradă. El şi amicii lui organizaseră gaşcă. Se numeau Proscrişii.

Când Rat a părăsit gaşca, conducerea acesteia a fost preluată de Joey Scarkov. În acel zile membrii găştii purtau jachete la fel, cu aceleaşi culori, oriunde ar fi mers. Când a fost arestat Scarkov, au renunţat la jachete.

Proscrişii au refuzat să se împrăştie după ce le-a fost arestat şeful şi pentru un timp au funcţionat sub numele Omega Sigma Theta. Era ceva perfect legal, au fost înregistraţi la poliţie, chiar de către acel poliţist binecunoscut, LaRocca.

Acesta le-a aprobat înscrierea, dar i-a supravegheat îndeaproape şi a constatat imediat că Proscrişii erau aceiaşi cu Omega şi ca atare a solicitat retragerea înregistrării lor.

Cliff, Reno şi Petey au fost acceptaţi în Proscrişi chiar

înainte de desfiinţarea grupului. Mai apoi, Cliff a moştenit conducerea grupului dar din cauză că nu mai puteau folosi culorile au fost consideraţi doar a copie nereuşită a primei găşti din Breechwater.

Nimeni n-a mai ştiut ce s-a întâmplat cu cei care au pus bazele grupului Proscrişii. Unul trăia prin California, altul avea un magazin prin New York. Nu se mai ştie nimic de Joey Scarkov, dar circulau multe zvonuri în privinţa lui. Se spunea chiar c-ar fi ajuns copoi. Noi n-am crezut zvonul ăsta niciodată şi am preferat să credem că Rat şi Joey erau încă nonconformişti.

Încercam să le păstrăm ideile vii, să-i facem să fie mândri de noi.

Spike a trecut în spatele Violetei, a întors-o cu faţa spre el apoi a sărutat-o. Spike era un tip foarte interesant. Trăsăturile lui păreau sculptate în piatră. Unul din ochi îi era albastru deschis, celălalt negru; avea părul lung, până la umeri, negru.

În seara concertului purta o jachetă neagră de piele fără mâneci, blugi şi cizme de piele cu vârful foarte ascuţit. Avea braţele împodobite cu lanţuri de argint şi lame de oţel.

În urechea stângă avea cinci cercei.

Lumea se întorcea să-l privească, dar lui nu-i păsa şi trecea nepăsator mai departe urmat de Violet.

Reno, Billy, Josh, Ivy şi Allison stăteau pe nişte bare metalice în aşteptarea noastră. Billy a venit să mă sărute. Allison şi Ivy făcuseră un banner pe care scria BREECHWATER ROCKS WITH FLASHBACK ŞI OUR HOMETOWN BOY, RAT, adică Breechwater dansează rock cu Flashback şi concitadinul nostru, Rat).

* * *

M-am aşezat în poala lui Billy în aşteptarea lui

Clifford.

Când acesta a apărut, am înmărmurit cu toţii. Pentru prima oară l-am văzut cu ochii unui străin: era înalt, frumos, avea doar optsprezece ani, dar părea un tip foarte dur. Îşi stinse mucul ţigării cu talpa cizmei, îşi ridică dintr-o singură mişcare gulerul jachetei Proscrişii.

— Să mergem, ne spuse el, vom purta culorile noastre în seara asta!

Băieţii începură să aplaude, lovindu-l prieteneşte pe Spike pe spate.

Începură să strige:

— Proscrişii! Proscrişii! Ei fac legea!

Fetele îl sărutară pe Cliff, Ivy şi Alison aveau lacrimi în ochi. Am fost prinsă şi eu în această frenezie în încercarea disperată de a ne întoarce la o vârstă anume, la un ideal care poate a existat doar în minţile noastre. Dar pentru noi Proscrişii şi jachetele purtate de ei însemnau ceva real.

Clifford le adusese de la depozit.

— Abia aştept să-l văd pe Spike purtând culorile Proscrişilor! exclamă Violet.

Eram puţin îngrijorată deşi nu neg că şi mie îmi făcea plăcere.

— Vi, asta nu ne va aduce probleme? Oamenii de pe aici au răsuflat uşuraţi când s-a dezintegrat Omega Sigma Theta.

Ne vor vedea sticleţii, iar LaRocca ne va trece pe lista găştilor de cartier pe care trebuie să le rezolve.

Violet ridică din umeri.

— Cei care au înfiinţat Proscrişii au avut grijă de ei. Noi de ce n-am putea avea?

Apoi ea mă linişti pentru că îi cunoştea mai bine pe Billy şi Spike şi ştia că aceştia nu vor lăsa lucrurile să le scape de sub control. Ştiau să-şi înăbuşe mânia deşi

aceasta ameninţa adesea să izbucnească.

Într-o zi pe când pierdeam cu toţii vremea prin preajma barului Fishernet, Billy, fără vreun motiv anume, s-a legat de un grup de motociclişti.

— Voi vă consideraţi motociclişti? le strigă el. Nu sunteţi decât nişte făcături! Parcă sunteţi de plastic! Sunteţi pseudo-motociclişti; îmi vine rău când vă văd parcându-vă Harley-Davidson-urile în faţa barului. Asta vă face să vă consideraţi bărbaţi? Când v-aţi făcut de cap ultima oară? Când aţi dormit ultima oară sub cerul liber fără bani la voi, doar cu o femeie superbă alături? Aţi făcut-o vreodată? Mincinoşilor! Fătălăilor!

Cei cinci s-au năpustit ca nişte tauri furiosi asupra bietului Billy. Din fericire, Rafferty i-a văzut şi l-a scos repede pe Billy pe uşa din spate.

În ultimul timp, toţi cei care-i cunoşteam pe Billy şi Spike ştiam că primul abia mai reusea să se controleze. Iar Spike nu făcea altceva decât să redeschidă vechile răni, să-i amintească de o promisiune pe care trebuia să şi-o respecte Vorbeau tot mai des despre pedepsirea cuiva care le făcuse mult rău cu cinci ani în urmă.

— Cliff apare precum un cavaler în armura sa şi deodată toată lumea uită de conflicte şi dispute. Suntem unul pentru toţi şi toţi pentru unul. Cliff este conducătorul nostru. Când faci parte dintr-o gaşcă ai un conducător, iar dacă eşti în Proscrişii, ca noi, îl ai pe Clifford Wolf.

Mă uitam atentă la el să văd unde voia să ajungă.

— Când intri într-o gaşcă ai nişte reguli la care să te supui. Singura regulă majoră pe care trebuie s-o respecte toată lumea este că avem un conducător: Clifford. Şi că… Josh l-a privit lung pe Billy, el nu este de acord cu răzbunările de orice gen acum, mai ales cu acţiuni kamikaze.

Billy nu avea chef să asculte sfaturile fratelui, dar

trebuia să se supună conducătorului de gaşcă.

Josh refuză să poarte jacheta Proscrişilor. Spunea că-şi cunoaşte prea bine prietenii.

Atitudinea lui ne îngrijoră puţin.

Atât Billy cât şi Spike voiau să fie adjuncţii lui Clifford, să poarte crucea de aur, dovada că erau adjuncţi. Era crucea pe care Billyşi-o sculptase pe braţ. Dar Cliff îl numi secund pe Reno, aşa cum ne-am aşteptat.

Violet voia şi ea o jachetă a Proscrişilor.

— Ia-ţi gândul de la ea, Vi, îi spuse Cliff, fetele nu poartă aşa ceva.

— Vreau şi eu una, Cliff, sunt demult cu voi în gaşcă, merit una.

— Nu, Violet.

Violet îl prinse după gât, insistând.

— Violet, te rog…

— Vino încoace, zise ea şoptindu-i ceva la ureche. El zâmbi şi fu de acord.

— Bine, Vi, dar numai în seara asta, da?

Ea îl îmbrăţişă.

— Eşti atât de bun cu mine, Cliff, începu să-i toarcă la ureche. Apoi se întoarse spre mine: cum arăt?

— Mi se pare cam mare pentru tine.

O fată brunetă care ne urmărea de ceva vreme se îndreptă spre Cliff.

— Vreau şi eu una, Cliffie.

— Fetele nu poartă aşa ceva.

— Dar cea de acolo a primit jachetă? Dacă nu este permis ei de ce i-ai dat? Nu mi se pare cinstit!

Violet o puse la punct.

— Parcă ţi-a spus o dată că n-ai voie să porţi jachetă!

— Spike m-ar lăsa să port una dacă l-aş ruga… Violet se crispă.

— Sunt sigură că n-ar fi aşa, am sărit eu.

Connie, căci aşa o chema, mă privi surprinsă.

— Ei bine dacă nu Spike, poate prietenul tău mi-ar da orice i-aş cere.

— Tacă-ţi gura, Connie! zise Cliff.

Ea pufni dispreţuitor şi plecă.

— Nu-mi place tipa asta, mormăi Violet.

— Ce-a vrut să spună când s-a referit la Billy? am întrebat eu, suspicioasă.

— N-o lua în serios, zise Cliff.

— Asta crede că toţi bărbaţii sunt înnebuniţi după ea, mă lămuri Violet.

Eu mi-am spus că nu-mi prea plăcea această Connie.

* * *

Era foarte multă lume acolo, aerul era aproape irespirabil. Oamenii aruncau baloane în aer, mingi de plastic. Am mers spre partea din faţă a scenei, convinşi că cei din spate, care nu avuseseră norocul să vadă concertul din locurile lor, ne invidiau.

În cele din urmă s-au stins luminile, muzica înregistrată s-a oprit, s-au aprins luminile de pe scenă, lumini viu colorate, iar spectatorii au început să sară în sus strigând entuziasmaţi numele componenţilor echipei. Pe scenă a apărut Rat, într-o cămasă fără mâneci, cu părul în vânt.

Ne zâmbi scuturându-şi coama, apoi ridică pumnul în aer.

— Breechwater! strigă el. Ştii cine suntem?

Ne lăsă un moment să-i scandăm numele.

— Ne-am întors acasă, băieţi! Sunteţi pregătiţi pentru rock and roll?

Mulţimea izbucni în urale, iar eu simţeam cum unde invizibile de soc străbăteau de pe scenă parcă prin trupul meu. Formaţia era atât de aproape că se confunda cu spectatorii. Ne-am ocupat locurile pe scaune şi am cântat

cu ei.

Cântecul era demenţial, Rat alerga pe scenă, sărea în aer cu microfonul în mână, făcea gesturi obscene. Cântec după cântec părea că-şi smulge inima din piept şi ne-o întinde, proferând insulte la adresa guvernului, a poliţailor, a profesorilor, a societăţii în general.

Mulţimea era frenetică. Rat se opri o clipă să ia o gură de whisky.

Violet se întoarse spre Cliff.

— Acum?

— Acum! strigă el.

Unii dintre noi se îndreptară spre locurile de unde puteau apărea gărzile, iar Spike o ridică pe Violet pe scenă.

— Rat! urlă ea. Rat!

Îşi scoase jacheta pe care sta scris Proscrişii şi o ridică desfăcută în aer, apoi o flutură deasupra capului. Rat veni spre ea.

— O dată ce-ai fost un Proscris, vei fi aşa toată viaţa! strigă ea.

Rat îngenunche şi luă jacheta din mâinile ei. Îi zâmbi seducător lui Vi, apoi îi prinse faţa în mâini şi-i dădu un sărut prelungit. Era ca un zeu cu părul în vânt, care părea un halou în jurul capului.

Am crezut că Violet va leşina; tremura ca o frunză.

Poliţia a venit imediat şi ne-a împins la locurile noastre. Au luat-o cu forţa pe Vii de pe scenă. Ea nu putea vorbi, nu-şi lua privirea de la Rat.

Spike îi repeta mereu:

— Violet, potoleşte-te! Ce ai? Este un om obişnuit, pentru numele lui Dumnezeu!

Rat veni spre capătul scenei şi dialogă cu spectatorii.

— Cum vă simţiţi la acest spectacol? Ştiţi că suntem

născuţi în acest oraş cu toţii, iar o frumoasă de aici tocmai mi-a dat această jachetă.

Ridică jacheta deasupra capului.

— Sunt culorile fostei noastre găşti, Proscrişii.

Lumea păru că-şi pierde controlul. Începură să urle, să fluiere, nu se mai auzea nimic din ce spunea Rat.

— Îmi readuce foarte multe amintiri, continuă el. Îmbrăcă jacheta, iar lumea începu să strige şi mai tare, în delir. Dedic această melodie fostei mele găşti Proscrişii. O dată ce eşti un Proscris, rămâi aşa pentru toată viaţa! urlă el.

Apoi ne cântă melodia pe care ne-o dedicase, care se sfârşea cu cuvintele:

„Mergi cu bine frate haiduc.

Nu vei fi niciodată singur…”

— Vă mulţumesc, oameni dragi din Breechwater, nu vă voi uita niciodată. Şi acum, noapte bună.

Cei din Metal Panther n-au ştiut niciodată ce ne-au provocat în suflete. Cred că şi băieţii au vărsat lacrimi atunci, cu toate că se voiau duri.

După concert, ne-am îndreptat cu toţii spre maşini, ştiindu-ne invidiaţi de cei din jur, care se uitau la

jachetele noastre. Ne am aşezat pe capotele maşinilor în parcare, am băut vin, retrăind scenele cu Rat de mii de ori.

După ce au plecat aproape toate maşinile ne-am suit în camioneta lui Reno.

Ricky veni în fugă după noi.

— Hei, aţi văzut-o vreunul pe Connie?

— Nu, răspunse Reno. Nu era cu tine?

— Da, dar ne-am pierdut. Am crezut c-aţi luat-o cu voi.

— Nici măcar n-am văzut-o, zise Cliff.

Ricky oftă.

— Nici nu ştiu ce-ar trebui să fac. Nu-mi place s-o las singură dar o ştiţi pe Connie, este posibil să fi întâlnit vreo cunoştinţă şi să fi plecat deja. Şi le-am promis alor ei c-o s-o aduc acasă. Mâine se duce la serviciu.

Reno se uită la Cliff şi opri motorul.

— Bine, o să mai aşteptăm, zise el.

Peste zece minute, apăru şi Connie cu două prietene, însoţite de un grup necunoscut de băieţi.

— Connie, ai uitat cu cine ai venit aici? se răsti Cliff la ea.

Connie făcu o figură foarte vexată şi ne mai lăsă să aşteptăm încă un sfert de oră, nefiind sigură dacă să meargă cu noi sau să petreacă noaptea cu cei pe care-i agăţase atunci.

În cele din urmă, ne-am pierdut răbdarea şi după ce Vi a urlat la ea să urce naibii mai repede, iar ea a continuat să flirteze, am plecat.

Connie nu era o persoană prea agreată de cei din grup. Era mereu convinsă că este cea mai bună şi cea mai frumoasă dintre toţi. Iar când una din fetele noastre cunoştea un băiat nou şi-l aducea în gaşcă, Connie se simţea datoare să i-l sufle. Era mereu gata să facă figuri urâte oricui, cu toate că nu-i prea mergeau.

Îmi era milă de ea pentru că pentru ea popularitatea era totul.

A încercat să-i despartă pe Vi şi Spike, asta numai pentru că era geloasă pe Vi.

Violet era respectată în cercul nostru, lucru care nu se va întâmpla niciodată lui Connie.

Cu toate că-mi displăcea fata asta am simţit o strângere de inimă realizând c-o lăsasem în toiul nopţii singură cu opt sau zece necunoscuţi. Am încercat să-i găsesc şi scuze că poate era băută, dar toţi au început să râdă, să-mi spună că n-o cunosc.

Încerca să ne impresioneze că agăţase atâţia bărbaţi, să-i impresioneze mai ales pe cei care o plăceau, să-i facă să creadă că merita să i se facă atâta curte.

N-o iubeam, dar nici n-o uram pe această Connie. Nu încă.

* * *

Am întârziat din cauza acestei Connie să ajungem la Petey acasă, dar acest lucru nu avea prea mare importanţă pentru că părinţii lui erau plecaţi şi

puteam rămâne acolo toată noaptea. Nu era o petrecere ci un mod de a ne petrece timpul împreună. Eram prea obosiţi după concert, dar oricum aveam destulă energie ca să nu ne dorim să ne culcăm devreme. Eram cincisprezece sau douăzeci de prieteni risipiţi prin toată casa, în mici grupuri. Eram foarte relaxată. Ivy dormea pe canapea în sufragerie, Ricky, Meegan şi vărul ei, Zayzow, se aşezaseră pe jos urmărind televizorul.

Alison şi Petey dăduseră iama prin frigider, găsiseră nişte vin şi o vreme am stat cu ei de vorbă. Apoi m-am dus la subsol unde alţi prieteni ascultau muzică, printre ei Vi şi Josh.

Când m-am întors la bucătărie, am prins o frântură de discuţie între Alison şi Petey.

— Nu ştiu de ce ai lăsat-o aici, Petey.

— Nu este nicio problemă, zise el.

— Despre ce vorbiţi? am întrebat eu.

— Nimic important, zise Petey. A apărut Connie cu unii dintre băieţii cunoscuţi la concert; pe ea am primit-o, dar celorlalţi le-am spus s-o şteargă.

— Nu crezi că este o măgărie să apară aici cu tipi pe care nicinu-i cunoaştem? continuă Alison.

— Ba da, dar bine că pe ei nu i-aţi primit.

— Connie a avut noroc c-am lăsat-o pe ea, Evelyn şi Barbara, mormăi Petey.

Eu n-am mai zis nimic pentru că am considerat că este un gest tipic al lui Connie, aşa că m-am dus la un

alt grup, unde am stat puţin cu Vi şi Josh, dar după o vreme am realizat că nu-l văzusem pe Billy de prea multă vreme. Am început să-l caut.

— L-aţi văzut pe Billy? i-am întrebat pe Spike şi Petey.

— Cred că e… nu, nu l-am văzut, poate a plecat, zise Petey cam încurcat.

— Da, încuviinţă Spike, a plecat.

— S-a dus acasă? am început să râd. N-ar fi plecat fără să-mi spună! Mă duc să-l caut!

Spike mă prinse de mână.

— Nu, stai aici cu noi.

L-am privit nedumerită.

— Spike, ce se întâmplă?

— Nimic.

Spike se purta ciudat. Am întrebat pe toţi cei prezenţi dacă ştiu ceva de Billy, dar toţi ridicau din umeri; atunci mi-am dat seama că se petrecea ceva ciudat. Am surprins priviri secrete între ei şi am pus întrebări. În cele din urmă, am urcat la etaj, unde se aflau doar perechi.

— L-aţi văzut pe Billy? am întrebat eu îngrijorată.

— Wolf? mă întrebă unul dintre băieţi.

— Da.

— Cred că este acolo.

Mi s-a părut că aud vocea lui Billy dintr-o cameră, aşa că am bătut la uşă.

— Billy, eşti acolo?

Niciun răspuns. Am deschis uşa; era întuneric, dar imediat am aprins lumina şi… am îngheţat. Am rosit ca racul şi am început să tremur. Nu puteam vorbi, nu mă puteam mişca.

În clipa aceea, Connie a avut neobrăzarea să se

ridice într-un cot şi să-mi zâmbească satisfăcută, de parcă ne-am fi aflat într-o competiţie de care eu nu ştiam. Prima intenţie a fost să-i ucid pe amândoi, dar n-am făcut decât să izbucnesc în plâns.

Billy încercă să îngaime ceva:

— Desiree…

Am trântit uşa şi am pornit în goană pe scări. Billy venea după mine.

— Desiree, aşteaptă! a

Simţeam ochii tuturor aţintiţi asupra mea. Îl acoperiseră cu toţii. M-am simţit umilită. Am alergat afară pe stradă până la colţul străzii. Apăru o siluetă în faţa mea. Era Violet.

— Vino, Desiree, o să dormi la mine în noaptea asta.

— Du-te înapoi, am suspinat eu.

Vi m-a luat de braţ şi am pornit împreună spre casa ei. A mai scos o pernă, m-a ajutat să mă întind pe pat, mi-a şters lacrimile.

— Ştiu ce simţi, mi-a spus ea. Uneori îţi face bine dacă vorbeşti cu cineva. Sunt aici pentru tine.

Eram impresionată de bunătatea ei, dar atât de confuză din cauză că fusesem înşelată de Billy cu acea Connie. Vi m-a ţinut în braţe şi am plâns până mi-au secat lacrimile.

Aş vrea să înţelegeţi ce am simţit şi ce mai simt încă pentru Vi. Aş vrea să pot spune cu cuvinte frumoase ce a însemnat ea pentru mine, dar poate că n-aş fi capabilă să exprim tot ce simt. Niciodată nu i-am spus cât o iubeam. Am respectat-o chiar şi atunci când făcea greşeli grave. Niciodată nu i-aş putea da înapoi tot ce mi-a oferit, tot ce m-a învăţat.

O dată i-am dedicat chiar un poem, dar după ce l-am citit am realizat că nu exprima nimic din ce aş fi vrut şi nu i l-am citit. Cred că a fost fiinţa care m-a înţeles cel mai

bine. Şi eu asta îmi doream să fiu înţeleasă.

Violet obişnuia să spună că împreună trecusem prin iad şi revenisem pe pământ şi poate aşa a şi fost, dar ea a fost alături de mine chiar şi când flăcările erau foarte mari. Era curajul şi puterea de care aveam nevoie; eu eram sensibilitatea pe care ea refuza s-o arate lumii.

Ne consideram surori, dar cred c-am fost mai mult decât atât. Aş da şi acum orice, tot ce este mai frumos şi mai scump pe lumea aceasta să mai fiu cu ea.

Mi s-au spus multe minciuni în viaţă şi poate uneori le-am şi crezut, dar nu mi-am dorit decât ca Vi să mă iubească aşa cum o iubeam eu.

Am plâns mult în noaptea aceea, căci era singura persoană în faţa căreia nu-mi era ruşine să plâng. În cele din urmă am adormit cu capul în poala ei.

Capitolul *1*

Când m-am trezit dimineaţă, Vi pregătea micul dejun.

— Nu te ridica! am auzit-o strigându-mă.

— De ce?

— Rămâi acolo, vei avea o surpriză! Micul dejun la pat! Cum te simţi?

— Mă doare capul tare!

— Vrei o gură de votcă? Vin cu ea într-o secundă.

— Nu cred că stomacul meu ar primi aşa ceva dis de – dimineaţă.

— Oricum, nu te mai gândi la acel fiu de căţea.

— Nu pot, am gemut eu: Vi, îl iubesc cu adevărat!

Ea scutură din cap exasperată.

— Când îl vezi, spune-i ce crezi despre el. Dar cunoscându-te, ştiu că-i vei spune cât îl iubeşti. Continuă aşa şi n-o să ajungi prea bine. Cred că nemernicul ăla ar trebui să-ţi ceară scuze. După asta, totul depinde de tine. Dacă aş fi eu, l-aş scuipa în faţă.

Cu toate astea, să ştii că vina este mai mult a lui Connie decât a lui. Era bine să mă laşi s-o pun la punct.

Am făcut duş, ne-am îmbrăcat, am luat micul dejun, apoi, după ce ne-am uitat la televizor la nişte concursuri stupide gen „Cine ştie câştigă”, ne-am pregătit de plecare. O bătaie în uşă ne-a făcut să ne oprim. Vi nu răspundea niciodată la uşă fără să întrebe cine este.

— E Billy, se întoarse spre mine.

Eu am simţit că stomacul îmi va face probleme.

— Ce vrei? l-a întrebat Vi din uşă.

— Desiree este la tine?

— Vrei să vorbeşti cu el? şopti Violet, sau vrei să-i spun că nu eşti aici?

Am tras aer în piet.

— Oricum, va trebui să dau ochii cu el, acum sau altă dată.

Vi deschise uşa şi Billy apăru în faţa mea, mai frumos ca niciodată. Era îmbrăcat cu un tricou alb, care făcea ca tenul bronzat să iasă în evidenţă.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Desiree, îmi spuse el impacientat.

— Da, ştiu, am zis eu.

Era prea multă lume în faţa blocului în care locuia Violet, aşa că am luat-o pe un drum care ducea spre pădure; acolo mergeam când voiam să fim singuri. Este crud, mi-am spus eu, să o rupi cu o fată într-un asemenea decor.

Billy îşi aprinse ţigara, ne-am aşezat pe iarbă şi o vreme niciunul n-a spus nimic. Trecuseră două luni, mi-am amintit cu amărăciune, de când fusesem acasă la Billy şi el mă întrebase dacă ştiu să fac rotocoale de fum.

El mă privi aparent calm, numai ochii îi trădau neliniştea şi încordarea.

— Desiree… începu el.

Apoi se opri şi-şi privi mâinile care tremurau.

— Îmi pare tare rău pentru ce s-a întâmplat noaptea trecută. N-am vrut să se ajungă acolo.

Ridică repede privirea spre mine, dar apoi mă evită din nou.

— Ştiu că am greşit şi te-am pus într-o situaţie imposibilă.

— Nu are rost să mai vorbim despre asta acum, Billy.

Mă simţeam ciudat; pe de o parte aş fi vrut să fiu mai distantă, să-i arăt că nu-mi pasă, dar de fapt sufletul îmi plângea.

— M-ai dezamăgit, Billy. A avut încredere în tine şi toţi prietenii te-au acoperit. Ei ştiau ce se întâmpla în spatele acelei uşi. M-ai făcut să mă simt ca un gunoi. Nu-mi pasă că m-am făcut de râs în faţa prietenilor, am fost foarte afectată pentru că am avut încredere în tine şi te-am crezut. Am avut impresia că-ţi păsa de mine.

— Şi acum, îţi mai pasă de mine, după tot ce-am făcut? mă întrebă el, fără a ridica privirea din pământ.

Am simţit cum lacrimile îmi curg pe obraz, am roşit, apoi le-am şters cu un gest repezit.

— Da, am zis eu, încă îmi mai pasă de tine.

— Desiree, îţi datorez mai mult decât scuze. Nu ştiu de ce am făcut-o. A fost ideea ei, dar nici eu n-ar fi trebuit să… n-am mai fost cu altă fată din ziua în care te-am cunoscut. Îţi jur pe Dumnezeu, Desiree. Când te-am văzut atât de frumoasă şi ţi-am propus să fii iubita mea, iar tu ai acceptat, nu-mi venea să cred că este adevărat! mai eşti iubita mea, Desiree?

— Tu mai eşti iubitul meu? l-am întrebat.

— Mă mai întrebi? Nu se va mai întâmpla aşa ceva niciodată, Des. Îţi promit că voi face totul să nu te pierd, Desiree. Nu mă lăsa acum. Am nevoie de tine. Nimic nu mai este aşa cum ar trebui. Uneori simt c-o să-mi pierd

minţile, c-o să termin şi cu grupul ăsta pentru că nu este normal ce se întâmplă.

Billy veni mai aproape de mine şi mă strânse la piept.

— Te implor, Desiree, spune-mi că n-o să mă părăseşti. Cred că m-am îndrăgostit de tine.

Ne-am sărutat şi lumea a redevenit normală pentru noi.

— Crezi că mă iubeşti?

— Da.

— De unde ştii?

— Pentru că… începu el, îndepărtându-mi o şuviţă căzută pe faţă. Pentru că n-am mai simţit cu nimeni

altcineva ce simt alături de tine, Desiree, şi nu-mi pasă de nimic atâta timp cât eşti cu mine. M-ai speriat teribil!

— Un Proscris se sperie?

— Vei rămâne cu mine, Desiree? Viaţa pe care o duc nu este ce mi-am dorit şi uneori am impresia că sunt sortit să aduc răul tuturor din jur. Tot ce ating se ofileste.

— Nu este aşa, l-am liniştit eu.

Doamne, cât îl iubeam!

— Billy, tu eşti un dur doar la suprafaţă. Eşti bun, amabil şi special, am încheiat eu. Dacă n-ai fi fost aşa te-aş mai fi iubit atât?

— Eşti atât de frumoasă!

— Şi tu eşti frumos, Billy, amândoi suntem.

— Totul este frumos, zise el, când sunt cu tine.

Ne topirăm unul în braţele celuilalt.

— Te iubesc, Billy, i-am şoptit. N-am mai simţit asta pentru nimeni până acum. Cred că este dragoste, nimic altceva nu poate fi atât de minunat.

I-am răvăşit părul, iar el a simţit în sfârşit că a fost iertat.

Apoi, se întâmplă ceva neobişnuit. Billy mă privi lung.

— Ai fugi cu mine dacă ţi-aş cere, Desiree?

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios. Am pleca imediat ce dai undă verde.

— Şi Cliff, Vi şi ceilalţi?

— Oricum, ne vom despărţi de ei, mai curând sau mai târziu. Dacă te întorci la Davisville n-o să-i mai vezi, nici pe mine, de altfel.

— Şi unde ai vrea să mergem, Billy?

— Acasă, în New Jersey.

— New Jersey? Acolo unde sunt fabricile care poluează şi uzinele nucleare?

— În zona în care locuiesc nu sunt. Timp de zece ani am trăit lângă autostradă şi auzeam zi şi noapte maşinile trecând sub fereastra mea. Bunicul avea o barcă şi mergeam adesea la pescuit. Puteai vedea de acolo un cer atât de plin de stele! Nicăieri nu mai vezi atâtea! Iar noaptea cântă greierii şi broaştele. Ţi-aş putea găsi acolo o slujbă. Cliff, Vi, Josh ar putea veni în vizită. Casele sunt ieftine pe acolo am putea găsi una cu verandă aşa cum îţi place.

— Şi am decora fiecare cameră în alt stil ca să nu mă plictisesc, am sugerat prinzând ideea din zbor. Îţi plac copiii?

— Câţi ai vrea să avem?

— Unul. I-am putea da numele tău.

— Nu, zise el, este un nume stupid.

— Nu este, am spus eu indignată. Vreau un băieţel să-l cheme William David. Şi mai sper să aibă ochii tăi.

— Şi zâmbetul tău.

Dar Billy se întrista brusc.

— Copilul nostru ar fi foarte special. Străinii de pe stradă l-ar privi lung, atât de frumos ar fi. Aş avea grijă de tine şi de copil, te-aş trata ca pe o prinţesă, iar copilul

nostru ar avea tot ce şi-ar dori şi ar putea ajunge ce am vrut eu să fiu.

Mă întrebam dacă părinţii noştri au avut la rândul lor aceleaşi gânduri.

Billy îmi zâmbi.

— Ai pielea atât de moale… Ce era cu poemul pe care mi l-ai citit mai de mult?

Eu am încercat întotdeauna să-l atrag spre poezie şi literatură, dar el nu avea nicio înţelegere pentru acest domeniu şi nici răbdarea să lupte cu cuvintele, cu sensurile lor. Deşi nu citea, îi plăcea să-i citesc poeme cu voce tare.

— Despre care vorbeşti?

— Era ceva cu un păstor.

— A, „Păstorul pasionat către dragostea sa?”

— Da, ăsta este, zise Billy: vino trăieşte cu mine, fii dragostea mea şi vei primi dovezi de dragoste.

— Billy, ştii că vom fi întotdeauna împreună, nu te voi părăsi niciodată.

— Niciodată?

— Până-n ziua în care voi muri. Şi atunci nu te voi părăsi, ci te voi aştepta şi pe tine.

— Promiţi?

N-am vrut să mă răzbun niciodată, nu sunt o fire răzbunătoare. Dar nu pot nici acum să afirm cu onestitate că m-am simţit prea vinovată de felul în care s-au desfăşurat lucrurile în noaptea aceea la Dark Horse Pub. Vi mă instruise de pe drum:

— Comportă-te ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Proprietarul barului se numea Pat. Era tot numai pectorali şi braţe puternice şi avea cel mai mare tatuaj pe care l-am văzut vreodată chiar pe piept. Cliff, Reno şi Billy n-au avut probleme cu intrarea în bar, dar cu mine şi Vi lucrurile n-au stat la fel.

— Îmi pare rău, Cliff, zise musculosul Pat. Trebuie să

văd un act de identitate al fetelor. Ştiu că sunt cu tine, dar vreau să văd ce vârste au, ca să ştiu ce fac în cazul în care apare LaRocca pe aici.

Violet l-a privit lung.

— Patrick, nu mai face figuri, lasă-ne să intrăm cu băieţii noştri.

Omul scutură din cap.

— Cine ţi-a reparat maşina pe gratis? îi aminti Reno. Şi nici nu ţi-am făcut probleme…

— Voi v-aţi bătut săptămâna trecută cu Jackie Calvin!

— A, am uitat incidentul ăla! rânji Spike.

— Bine, se învoi Pat, dar staţi undeva mai în spate.

— Mulţumesc, Pat, zise Spike şi-ţi promit că nu vei avea probleme cu noi în seara asta.

Barul era cam aglomerat şi cam toţi cei prezenţi se simţeau foarte bine. Băieţii au cheltuit foarte mult cu

noi în seara aceea. Aşa erau ei; când dădeau de bani îi cheltuiau prin baruri şi cluburi. Când rămâneau fără niciun ban, ne întâlneam la depozit. Nu economiseau niciodată poate pentru că se simţeau vinovaţi pentru felul în care făceau rost de ei.

Unul din prietenii lui Spike veni la masa noastră şi-i spuse ceva la ureche, arătând spre un grup de băieţi de bani gata aflaţi alt colţ al încăperii.

— Dacă vă lăsăm singure câteva minute o să fie vreo problemă? mă întrebă Billy.

— Numai să nu le luaţi chiar totul, le spuse Vi.

Ei nu-i păsa ce făcea Spike, important era să-i aducă bani de buzunar. Dar Spike îl căra şi pe Billy cu el şi eu muream de teamă că într-o zi vor fi prinşi. Până atunci nu încercasem droguri, dar văzusem prea mulţi puştani ajunşi sclavi ai ierburilor.

— Vii?

Billy nu pleca niciodată fără Cliff şi Reno.

Spike ne-a lăsat cincizeci de dolari şi ne-au promis că vor reveniîntro jumătate de oră. Vi avu ideea că ar trebui să testăm toate băuturile pe care le aveau în bar, să decidem care era cea mai bună. Mi s-a părut idee grozavă aşa că am comandat băuturile cu denumirile cele mai interesante: Cosasul, Sânii îngerului, Rusoaica blondă, Răsărit cu tequila.

Apoi am ajuns la băuturile tradiţionale: Martini, whisky, gin… De acum toate aveau gust de cărbune aşa că le-am combinat cu piña colada, cremă de cacao şi daiquiri de căpşuni.

Violet părea foarte fericită, aşa că am decis să bem pentru fiecare persoană din bar care avea un nas interesant. Ne-am făcut o mulţime de prieteni cu ocazia aceea. Deodată, Vi ridică privirea spre mine.

— Desiree, arăţi ca naiba!

— Nici tu nu arăţi prea bine, draga mea! i-am răspuns eu.

— N-a fost o insultă, ci o remarcă.

Eu aveam deja ameţeli şi dureri de cap şi nu ştiam ce va urma, în timp ce Vi se apucă să-i explice unuia că este o prinţesă arabă dezmoştenită, că se numeşte Qualudia. În clipa aceea intră în bar Connie cu câteva prietene şi băieţii pe care-i agăţase la concert.

— Ia te uită cine a apărut! exclamă Vi. Larva şi prietenele ei!

Connie îmbrăcase o rochie negru cu galben.

Vi deveni isterică; nu suporta femeile care nu ştiau să se îmbrace. Începu să fredoneze melodia unei reclame; yum, albinuţa sălbatică… şi nu se lăsă, repetă această melodie de cel puţin patruzeci şi şapte de ori…

Eu nu aveam intenţia să mă leg de Connie. Dar ea o făcu. Unul dintre băieţii din grupul ei veni la masa noastră. Nu dădeam doi bani pe el, de fapt, dar l-am tolerat la masa

noastră numai ca s-o punem pe Connie pe jar. Şi nu ne-am înşelat, pentru că după vreo zece minute Connie apăru la masa noastră.

— Haide, Paulie, nu mai sta de vorbă cu astea două. Apoi ni se adresă; dacă nu sunteţi capabile să vă păstraţi iubiţii nu veniţi la ce arunc eu.

Violet văzu negru în faţa ochilor, dar era prea beată ca să întreprindă ceva, iar eu i-am spus lui Connie sfidător:

— Connie iubito, ţine-ţi partenerul, nu am nevoie de nimeni care a fost cu tine. N-am chef de vreo boală venerică. Zicând acestea i-am turnat cupa de daiquiri în cap.

Violet, care râdea cu lacrimi, căzu de pe scaun.

— Aha! urlă Connie. Sunteţi terminate!

— Aşa crezi? se trezi Violet. Se ridică ţinându-se de piciorul mesei: hai să mergem afară!

Mă aşteptam ca Pat să ne arunce pe toate afară, dar el râdea cu lacrimi de păţania lui Connie. Ba chiar ne deschise uşile ca să putem ieşi fără să ne lovim, apoi se postă la fereastră să ne urmărească.

Violet urla pe alee:

— Vino, Connie! Hai, loveşte-mă!

Lui Connie îi era frică. Violet avea reputaţie de scrântită, după cum mi-am dat seama. Eu eram atentă să nu cad pentru că picioarele refuzau să mă asculte şi vedeam dublu; două Connie, două Violet.

— Hai, Connie, o provoca Vi. Ai zis că vrei să-mi stâlceşti mutra! Fă-o!

Connie se îndreptă spre ea s-o lovească, dar Violet făcu un pas înapoi, şi căzu în capul oaselor, scăpând de lovitură.

— Extraordinară lovitură! pufni ea.

Eu am împins-o pe Connie până când a căzut peste o

grămadă de cutii de bere şi conserve de peşte goale, râzând ca nebuna.

— Albinuţa Connie, repeta Violet fără încetare. Băieţii noştri au venit în fugă şi ne-au găsit râzând cu lacrimi de Connie care nu se putea ridica. Au izbucnit şi ei în râs şi ne-au condus înapoi în bar.

Spike nu putea să creadă că deja cheltuisem cincizeci de dolari pe băutură.

— Aţi băut singure cincizeci de dolari?

— Mda, bombăni Violet. Noi şi toţi cei cu nasurile mai interesante de pe aici.

Cred că eram vreo douăzeci în faţa casei lui Clifford în noaptea aceea. Programasem să vedem un film; cerul era destul de limpede, luna apăruse, doar câţiva nori răzleţi se mai vedeau în răstimpuri. Eram destul de bine dispusă, chiar dacă nu primisem o scrisoare prea plăcută din Bermude. Era scrisă de Kimi, cu scrisul ei rotund de femeie fără prea multă carte, care mă scotea din sărite. Era o scrisoare siropoasă; nu-mi scrisese tata, o pusese pe ea să-mi scrie ceea ce-mi spori aversiunea faţă de această femeie.

O zi petrecută la plajă îmi scoase scrisoarea din minte. Pielea mi se rosise pentru că mă expusesem prea mult, dar cu toate acestea mă simţeam bine şi eram destul de optimistă. Făcusem dus înainte de a porni spre Cliff, îmbrăcasem perechea favorită de blugi şi un tricou alb. Abia aşteptam sosirea lui Billy.

Joshua stătea pe capota maşinii dar când m-a văzut mi-a făcut şi mie loc.

— Ce se întâmplă, Josh? l-am întrebat.

— Nu prea multe, răspunse el. Am fost la Jack şi Scott astăzi; discutau iarăsi despre plecare în Arizona sau Alabama, nu erau prea siguri. Cei doi nu puteau sta prea mult timp în acelaşi loc.

— Au sânge gitan, am replicat eu.

Spike, apărut între timp, mă întrebă unde era Billy.

— Cine ştie? am răspuns eu. Acum o oră a plecat cu câinele la plimbare.

Violet şi Cliff veniră spre noi; erau veseli, glumeau, se jucau. În cele din urmă Cliff o prinse în braţe şi o ridică, iar ea părea fericită de ce i se întâmpla. Spike făcu o grimasă. Nu-i plăcea acest fel de a fi al ei; îi plăcea să flirteze, să se simtă înconjurată de atenţie, mai ales din partea bărbaţilor. Cliff o ridică şi o puse în poala lui Spike, ignorând privirea acestuia dezaprobatoare.

— De ce întârzie Billy? întrebă Violet; nu vreau să pierd prima parte a filmului.

— Ăsta este programul din seara asta? întrebă Spike cam dezamăgit.

Cliff ridică din umeri.

— Dacă nu aveţi o idee mai bună. Reno ne poate introduce în sală fără bani, spune că-l cunoaşte pe şeful acesteia.

— Reno, zici? Mda, doar este secundul tău, rânji Spike.

— Spike e gelos că nu l-a ales Cliff pe el? murmură Josh.

Violet ridică din umeri.

Între timp sosiră Reno, Ricky şi alţii.

— Ivy şi Alison lipsesc şi ele, poate sunt cu Billy, zise Vi.

Dar chiar atunci se auzi o sirenă şi apăru maşina poliţiei care puse o frână bruscă.

— Ce mai este acum? oftă Spike, luând un aer inocent.

Nu era maşina lui LaRocca, ci a unui alt poliţai de vreo patruzeci de ani, solid, pe care nu-l mai văzusem.

— Cine este? mă întrebă Josh.

— Nu l-am mai văzut, şopti Spike.

El se mândrea că avusese de a face cu fiecare poliţist din oraş. Ştia cu care se putea înţelege şi care îi opunea rezistenţă. Îi verificase pe toţi. De pe bancheta din spate a maşinii coborâră Ivy şi Alison, urmate de Baron, câinele lui Billy şi acesta care afişa un zâmbet ciudat. Făcu un semn cu mâna poliţaiului şi-i spuse:

— Mulţumesc, amice.

— Ai grijă, Wolf, zise omul vrând să se întoarcă spre maşină, moment în care observă cutia cu bere pe care Petey se străduia s-o acopere. Ar fi mai bine să scapi de cutia aia, până nu te vede alt poliţist. Apoi plecă.

Am început să vorbim toţi deodată.

— Billy! Spune-ne, ce s-a întâmplat? Cum de ţi s-a făcut onoarea asta?

Billy scutură din cap, de parcă ce urma să ne povestească era ceva incredibil.

— Îl plimbam pe Baron, începu el şi m-am oprit la Ivy şi Alison. Voiam să venim aici pe jos, la întâlnirea cu voi. Când am pornit încoace, ameţita de Alison şi-a adus aminte că a tras uşa şi cheile i-au rămas pe masa din bucătărie.

Nu era nimeni acasă şi trebuia să recuperăm cheile oricum.

— Ai noştri erau la o petrecere şi veneau pe la miezul nopţii, dar asta nu ne ajuta prea mult pentru că se culcau până ajungeam noi acasă. Tata nu are nimic de obiectat dacă sunt cu Cliff, dar nu-i convine să fie trezit spre dimineaţă.

— Aşa că trebuia să intrăm, să recuperăm cheile deşi toate geamurile de la parter erau închise.

— Cu excepţia celei de la spălătorie, interveni Alison.

— Am încercat să deschid o fereastră cu cuţitul, continuă Billy. Am deschis-o, dar tocmai atunci a

apărut maşina poliţiei cu sirena în funcţiune, probabil chemată de vreun idiot de vecin.

— LaRocca jubila când m-a văzut, zise Billy. M-a trântit de capotă fixându-mă cu mâinile, furios că nu-mi păsa de el.

— Am încercat să-i spunem că era casa noastră, începu Alison dar n-a vrut să ne asculte.

— Baron a sărit la poliţai văzând că mă imobilizase şi voia să-l muşte de gât. LaRocca a început să strige că o să-l împuşte.

— Noroc că au apărut ai noştri! zise Ivy. Tata s-a supărat şi a început să urle la poliţai, spunând c-o să-l dea în judecată. LaRocca a fost umilit.

— La Rocca ne aruncase deja pe bancheta din spate cu câine cu tot. Ivy şi Alison au coborât şi el mi-a spus printre dinţi:

— Coboară, Wolf! Dă-te mai repede jos! Eu m-am urcat cu picioarele pe bancheta din spate şi i-am spus: dă-mă tu jos, Sal.

Am izbucnit cu toţii în râs, imaginându-ne scena.

Billy continuă:

— În momentul acela, LaRocca şi-a ieşit din minţi. M-a apucat de mână şi a vrut să mă tragă afară, dar Baron s-a năpustit la el; ştii cât de agresiv este uneori… Apoi, celălalt poliţai care era cu La Rocca a început să râdă. La fel şi vecinii.

— Ce vrei să faci, Wolf? mi-a zis LaRocca printre dinţi.

— Ştii ce? i-am răspuns eu. M-ai făcut să întârzii la întâlnirea cu prietenii şi o să pierdem începutul filmului. Fetelor, urcaţi în maşină. Sergentul LaRocca ne duce să ne întâlnim cu ceilalţi.

— Mi-a plăcut! exclamă Violet.

— Celălalt poliţai s-a urcat la volan şi a întrebat unde

anume trebuie să ajungem, ba a pus şi sirena să nu întârziem.

— Dar cine e ăsta? întrebă unul din noi, nu l-a mai văzut nimeni pe aici.

— A spus că-l cheamă Maxwell; a venit de la New York. Nici el nu-l place pe LaRocca; asta este explicaţia că ne-a adus cu maşina, ca să-l sfideze pe acesta.

Deodată, Alison exclamă:

— Am uitat să le cerem cheia alor mei!

* * *

M-am ridicat în capul oaselor, convinsă că sosise momentul. Trebuia să fac acest lucru, deşi ştiam că mă va afecta mult. M-am aşezat în capul oaselor şi am aprins lumina. Am scos albumul din dulap şi l-am luat în pat cu mine.

Era din piele maronie, puţin uzat la capete, dar plin de gust şi elegant, ca tot ce-i aparţinuse mamei. M-am simţit un pic vinovată când am început să-l răsfoiesc.

Cred că este normal să simţi aşa când începi să te uiţi prin lucrurile care aparţin unei persoane care nu mai există.

„A fost mama mea, mi-am spus… nu cred că nu am dreptul…”

Prima fotografie alb-negru o reprezenta pe mama cu Frieda, în copilărie. În altă fotografie mama stătea într-un leagăn; avea părul prins într-o panglică şi cred că nu avea mai mult de şapte-opt ani. N-am putut să nu observ că de pe atunci era foarte frumoasă.

Am privit şi celelalte fotografii: cea de la cununia părinţilor mei, în care mama arăta ca o prinţesă în rochia albă cu cununiţă. O altă fotografie în care purta o rochie verde deschis în care arăta ca o zână, cu o camelie la piept.

— Nu te-ai culcat încă, Desiree?

Am tresărit, surprinsă.

— M-ai speriat, mătuşă!

Frieda îmi zâmbi.

— La ce te uitai?

— La albumul mamei.

Frieda se aşează pe marginea patului.

— Nici eu n-am mai privit acest album de multă vreme.

— Am avut o mamă foarte frumoasă, Frieda.

— Îi semeni foarte bine. Îmi aminteşti mult de ea când avea aceeaşi vârstă, Desiree.

— Crezi mătuşă?

— Da, Desiree, şi reacţionezi uneori ca ea.

— Cum era mama, mătuşă? am întrebat-o pe Frieda, fără a o privi.

— Nu ţi-o mai aminteşti deloc?

— Îmi mai amintesc câte ceva, mai ales din copilărie…

Frieda mă privi lung.

— Sora mea era o femeie deosebită. Nu avea pic de egoism. De fapt era o romantică incurabilă. Voia ca toată lumea să aibă o viaţă bună. Putea să asculte ore întregi visurile altora deşi ştia că nu se vor concretiza niciodată, că vor rămâne la stadiul de vis. Obişnuia să spună că dacă nu visăm viaţa este un chin.

Mi-am şters încet o lacrimă când Frieda nu se uita la mine. Nu voiam să mă vadă plângând.

— Îmi lipseşte mama atât de mult… este totuşi ciudat să simţi lipsa cuiva pe care nici nu ţi-l aminteşti prea bine… mă gândesc adesea la ea.

— Şi eu mă gândesc mereu la ea. îmi pare atât de rău pentru tine, Desiree, c-a trebuit să creşti fără dragostea ei.

— Nu trebuie să-ţi fie milă, mătuşă, i-am răspuns eu.

— Nu vreau să iei cuvintele aşa cum eşti tentată s-o

faci. Bine, dacă nu vrei, nu-mi este milă pentru tine.

— Acum am început să mă simt mai bine. Nu în relaţia cu tata şi Kimi ci atunci când sunt cu prietenii mei, mai ales cu Billy, mă simt liberă. Tata m-a obosit cu pretenţiie lui absurde.

— Desiree, ce vei face în septembrie? Trebuie să te întorci acasă, începe şcoala; va trebui să te obişnuieşti cu ideea că tatăl tău s-a recăsătorit. Este bine că ţi-ai făcut prieteni aici, dar casa ta este la Davisville.

— Singura familie pe care o am este cea de la Proscrişii, am spus eu pronunţând cuvintele cu emfază. Şi tu eşti familia mea, dar…

— Ştiu, oftă Frieda, ai dreptate. Suntem rude de sânge, dar noi nu te cunoaştem aşa cum te cunosc Violet, Billy. Când ai venit aici la început îmi făcusem multe planuri să te conving s-o accepţi pe Kimi, să-ţi ierţi tatăl, să joc rolul unei mame surogat până te obişnuiai cu Kimi…

— Nici peste un milion de ani, mătuşă!

— Dar… mă întrerupse Frieda. În dimineaţa aceea când te-a căutat Billy, am citit iubire în ochii tăi, dragoste, speranţă. Ochii îţi străluceau…

— Violet m-a învăţat să fiu puternică.

— Da, şi a făcut foarte bine. Am ştiut în dimineaţa în care ai coborât din camera ta că ai găsit ce-ţi lipsea. Iar seara când Peggy a avut de obiectat împotriva prietenilor tăi, n-am fost de acord cu ea. Cu toate acestea, trebuie să fii atentă, Desiree, să nu devii dependentă de ei. Te vei întoarce la Davisville, poate c-o să corespondaţi, sau o să vă vizitaţi, drumul durează doar o oră şi jumătate. Poţi veni aici ori de câte ori vei dori, Desiree.

Dar asta nu era de ajuns. Ştiam, aşa cum ştia şi ea.

— Îţi mulţumesc, mătuşă. Ştiu că şi mama ar fi fost la fel de bună ca tine. Te rog să nu mă desconsideri pentru

felul în care mă îmbrac. Atunci când voi avea copii, voi şti să mă port cu ei.

— Da, sper c-am fost bună cu tine. Nici nu te-am certat când ai venit acasă în zori cu taxiul…

— Ai ştiut? Ştii am adormit la Billy iar fratele lui m-a trimis acasă în zori şi…

— Am încredere în tine, Desiree.

— Ţi-a spus Frank ceva?

— Nicio vorbă. Eram trează când ai venit acasă şi v-am auzit discutând.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

Frieda îmi zâmbi.

— Când eram mici, părinţii noştri ne încuiau uşa de la intrare dacă întârziam peste ora stabilită. Mi-o amintesc pe sora mea lovind cu pumnii în uşă, sau strigându-i pe părinţi, la miezul nopţii. La scurt timp după aceea, s-a săturat să tot strige şi a început să-mi arunce cu pietricele în geam fără ca părinţii să audă. Când am surprins discuţia ta cu Frank mi-am amintit de sora mea care urca scara cu pantofii în mână, sărind peste a cincea treaptă, care scârţâia cumplit.

Am prins-o pe mătuşa în braţe.

— Îţi mulţumesc că m-ai lăsat să stau cu tine, mătuşă, că n-ai comentat în vreun fel cu cine mă întâlnesc, că ai încercat să mă convingi în legătură cu

Kimi. Aş vrea să rămân întotdeauna cu amicii mei din gaşcă să-mi amintesc întotdeauna cu drag de mama.

Frieda tăcu o clipă, apoi luă albumul şi-l puse pe noptieră.

— Culcă-te acum, fetiţo. Este aproape dimineaţă.

— Frieda, te-aş putea ruga să-mi faci o favoare?

— Desigur, draga mea.

Eram cam încurcată.

— Vrei să mă strângi la piept câteva clipe? Uneori aş

vrea să mai fiu copil. M-aş simţi mai bine. Să pun întrebări simple ca orice copil…

Frieda îmi zâmbi şi mă prinse în braţe, apoi stinse lumina şi ieşi.

Am rămas aşa mult timp, ascultând zgomotul făcut de maşinile care treceau pe sub ferestre. Mă întrebam dacă este normal să mai iubeşti pe cineva care a murit. Şi cred că aşa este pentru că Joe DiMaggio continuă să viziteze mormântul lui Marilyn Monroe şi să-i trimită şi acum trandafiri roşii.

Poate că nu sunt chiar aşa de smintită, mi-am spus eu. Mi-era teamă să cred că dacă aş muri Billy nu m-ar mai iubi.

Capitolul 8

Valul de căldură începu pe la sfârşitul lui august. Reno tocmai terminase de asamblat prima sa motocicletă din piesele cumpărate de la Rafferty sau furate de la fier vechi. Arăta ca naiba, dar niciunul din noi nu-i spuse asta, nu aveam inima să-i stricăm bucuria. Era biletul lui spre libertate, aşa că am cumpărat două baxuri de bere şi ne-am dus la Chelsea să sărbătorim. Cliff ne-a dus cu camioneta, iar el a mers înaintea noastră făcând, bucle, speriindu-ne apărând brusc în faţă.

— Reno, i-am strigat din camionetă, fii atent, îţi rişti viaţa!

— Cine vrea să ajungă la o sută de ani? îmi răspunse el cu pletele în vânt. Eu sunt pe jumătate indian Cherokee, nu mă tem de moarte.

— Dar nici nu e cazul să te sinucizi, îl temperă Josh.

— Poate că ar fi mai bine; nu vreau să putrezesc de viu, răspunse el. Cu aceste vorbe, porni în zigzag în faţa camionetei.

Am fost recunoscătoare celor din grup pentru că în

seara aceea au fost plini de viaţă, de voiosie. Era prea cald şi asta ne făcuse să fim morocănoşi şi greu de suportat. Reno ne-a ajutat să trecem peste starea aceasta proastă. Vi şi Spike avuseseră un schimb cam violent de vorbe dimineaţă la plajă, iar ea ajunsese să-l şi lovească.

Era ciudată relaţia lor. Vi începuse prin a-şi manifesta gelozia faţă de el pentru ca mai apoi să înceapă să flirteze cu un fost coleg de scoală. Pentru a pune capăt în cele din urmă conflictului, Spike o prinsese în braţe, iar ea îl lovise cu mâinile, cu picioarele. El îi repetase pentru a o linişti.

— Vi, încetează, dacă nu te potoleşti îţi jur că te lovesc! Luaţi-o de aici, ca să n-o omor!

Trei dintre noi săriserăm să-i despărţim.

Desigur, mai apoi s-au împăcat.

Cu acea căldură toridă nimeni nu avea chef de distracţie; toţi erau irascibili. Pentru mine era cel mai greu. Billy repeta mereu că nu mai suportă Breechwater, că vrea să plece la New Jersey, iar eu eram deprimată şi confuză. Şcoala începea peste douăzeci de zile. Tata şi Kimi se întorseseră acasă dar nu voiam să mă gândesc la ei, nici la Davisville, dar nici să nu mă mai întorc acasă. Simţeam cu toată căldura aceea toridă că în cadrul grupului mai era şi altceva care nu se datora căldurii; o tensiune, o stare de încordare, de parcă aşteptam cu toţii să se întâmple ceva.

Josh era de acord cu mine că se întâmpla ceva.

— Ţi-am mai spus, zise el. Şi Cliff a simţit asta. Tocmai în acest scop a reînviat Proscrişii. Ca să ne salveze.

— De la ce?

— Să-l salveze pe Billy de sine însuşi. Să ne salveze pe toţi de la a nu a mai avea nimic în care să credem. îmbătrânim, Desiree.

După câteva zile, eram cu toţii în parc, râdeam, vorbeam; numai Billy era tăcut şi retras. M-am dus spre el:

— Salut străine, i-am spus eu, de ce eşti atât de tăcut?

— Nu mă simt bine, îmi răspunse el. Mă doare capul foarte tare.

Am fost întrerupţi de Josh care ne anunţă că se apropia o patrulă a poliţiei.

— Staţi liniştiţi şi nu reacţionaţi, ne spuse el.

Sergentul LaRocca apăru imediat, îndreptându-se spre noi.

— Ar fi bine să nu înceapă… murmură Billy. N-am chef…

— Ia te uită! începu LaRocca în stilul binecunoscut. Ce se petrece aici? Spuneţi noapte bună?

— Actele la control, băieţi, ne spuse poliţaiul care-l însoţea pe LaRocca.

— Este în ordine, domnule ofiţer, l-am auzit pe Billy. Sergentul LaRocca este un vechi prieten al nostru, ne cunoaşte prea bine.

— Domnule Wolf, începu LaRocca, ai reuşit să termini măcar primele clase de scoală ca să poţi citi? Ce scrie pe semnul de acolo? Nu-i nimic, îţi spun eu ce scrie! „Parcul se închide la ora 11” Asta înseamnă că vă pot duce imediat la secţie.

Ricky o luă de braţ pe Meegan.

— Noi tocmai plecam.

— Staţi aici; nu plecaţi nicăieri, deocamdată. Ce scrie pe spatele vestei tale? E vreo modă nouă? Ia te uită! „Proscrişii! Parcă scăpasem de ăştia de vreo zece ani din oraş! Billy, goleste-ţi buzunarele!

— De ce?

— Pentru că aşa spun eu!

— Nu poţi cere asta! N-ai niciun drept!

— Nici voi să vă aflaţi aici după ora unsprezece. Goleste-ţi buzunarele!

Billy scoase tot ce avea: portmoneul, pieptenele, bricheta.

— Şi celelalte buzunare.

Billy îl privi sfidător.

— Nu vreau.

LaRocca îl izbi de capota maşinii. Găsi pipa cu care Billy priza marijuana.

— Aha! Ia te uită ce avem aici! Ştii că te pot închide imediat, Wolf?

— Pipa este curată, nu are nici urme, măcar!

LaRocca păru o clipă descumpănit.

— Ăsta este oraşul meu, băiete, nu uita asta. Tocmai de aia îţi sugerez să nu mai organizezi astfel de serate pe teren privat, mucosule!

— Voiam să plecăm, am intervenit eu, dar ne-aţi spus să nu mişcăm.

— Nu mai vorbi, păpuşico. Dacă ai fi o fată serioasă, nu te-ai afla la ora asta cu golanii ăştia în parc! Ce-ar zice maică-ta dacă ar afla cu cine îţi pierzi timpul?

Eram speriată, pentru că mi-a fost dintotdeauna teamă de poliţai. Iar LaRocca îl bătuse măr pe Billy, scuipase pe el, şi-l chemase pe Cliff să-l ia acasă. Dintr-odată am simţit că-l urăsc foarte tare. L-am privit cu tot dispreţul de care eram capabilă.

— Mama este moartă, i-am ripostat eu, dar chiar dacă n-ar fi aşa, tot n-ar pleca urechea la ce-i spune unul care arată ca un porc.

N-am crezut că tocmai mie îmi ieşiseră din gură asemenea vorbe. Prietenii mă priveau uimiţi, iar LaRocca avu reacţia unui om şocat.

— Tine-ţi gura, târfă!

Billy vru să se arunce asupra lui, dar Cliff îl prinse de mâini.

— Stai liniştit, Billy.

Billy se răsuci, reuşind să se elibereze.

— Tot te omor eu, LaRocca! strigă. Nimeni nu vorbeşte aşa cu prietena mea!

— Vrei bătaie? urlă LaRocca. Uite, îmi scot insigna şi ne luptăm aici.

— Stai liniştit, Billy! insistă Cliff.

— As putea să vă arestez pentru că vă aflaţi într-un loc nepotrivit, la o oră nepotrivită, pentru hărţuirea unui ofiţer până şi pentru atac împotriva poliţiei, urlă LaRocca.

— Atac? Cine te-a atacat? izbucni Josh.

— Dovediţi că nu este aşa! urlă LaRocca. Pe cine va crede judecătorul, pe mine, ofiţer sau o şleahtă de nespălaţi cu laţele lungi?

— Hai să mergem, Sal, zise poliţaiul mai tânăr. Sunt doar nişte copii. Nu te ambala; hai să mergem să bem o cafea la Dunkin Donuts, vrei?

LaRocca nici nu-l auzi.

— V-aş putea aresta pe toţi, când vreau! Dar nu în seara asta, când vă aşteptaţi mai puţin s-o fac!

Cliff îi dădu drumul lui Billy.

Billy mă prinse în braţe.

Cliff era gata să ucidă. Lovi cu pumnul în capota maşinii poliţiei şi toată lumea îngheţă. Părea foarte furios, i se citea ura pe chip.

— Pleacă acum, îi spuse el lui LaRocca. Nu-l las pe fratele meu mai mic să se implice cu tine, dar cu mine o s-o încurci chiar acum.

LaRocca şi tovarăşul lui plecară. Dar nu ei aveau să fie necazul nostru cel mai mare în seara aceea. Universul nostru s-a schimbat începând din noaptea aceea. Am încercat să caut mii de explicaţii.

Billy străbătea locul cu paşi mari. Ştiam că nu se putea împăca deloc cu insultele aduse de La Rocca, dar

mai ales cu faptul că fratele lui îl scosese din necaz.

Billy îşi invidia prea mult fratele pentru a recunoaşte că acesta îl iubea.

— Nu mi-a plăcut ce ţi-a făcut LaRocca, omule, i se adresă Spike lui Billy.

— Ai dreptate, trebuia să fi făcut ceva, nu să mă las ţinut de mâini ca un papă-lapte.

— Ştiu cum poate fi lovit LaRocca şi să mai şi câştigăm ceva bani din treaba asta!

— Pe Billy lasă-l în pace, Spike! îi spuse Cliff cu hotărâre.

— Pot să vorbesc singur în numele meu, Cliff, ripostă Billy. La ce te gândeşti, Spike?

Josh mă privi lung.

— Ar fi destul de uşor, începu Spike. LaRocca are un magazin de băuturi de care se ocupă fiu-său. El închide magazinul vinerea seara singur. Într-o vineri noaptea ne putem strecura prin spatele magazinului; nici n-are cine să ne vadă.

— De ce nu i-ai luat tu banii singur până acum? zise Cliff, dacă este aşa de simplu. Nu i te adresa lui Billy direct, ci mie, eu sunt şeful. Iar eu spun că niciun Proscris nu are voie să facă ceva care să implice grupul. Nu avem nevoie de probleme.

Spike îl sfidă.

— Vrei să spui că n-am stofă pentru asta? Cine te crezi? Marele conducător al Proscrişilor! Mare brânză! Cine te-a pus şef? Ai apărut cu jachetele alea ca Moise de pe munte şi gata! Ei bine, află că nu avem nevoie de părerea ta, Cliff! Eu am o propunere bună şi-l întreb pe fratele tău dacă vrea acţiune.

Clifford tremura de furie.

— Spike, nu mai insista!

— Ce spui? Şeful Proscrişilor! Ascultă, omule,

Proscrişii au existat cu mult timp în urmă. Poate ai fost mare în Omega dar aia era o nimica toată pe lângă Proscrişi. Nu eşti şeful nimănui, Wolf, cel puţin nu al meu.

Clifford făcu un pas spre Spike.

— Nu te potoleşti, nu? Nu-ţi spune nimeni ce ai de făcut! Nu ştii ce semnificaţie a avut grupul Proscrişilor?

Principiile lor de bază erau prietenia, respectul, erau o adevărată familie. Tu poţi face ce vrei, este problema ta, dar nu-i implica pe ai noştri!

Spike îl înfrunta, dar Cliff părea foarte calm şi liniştit.

— Nu trebuia să ai bani, relaţii sau maniere ca să intri în Proscrişii, ci numai respect de sine şi de prieteni. Dar tu nu prea ştii ce este asta, nu, Spike?

— Pentru tine nu pot să am respect, răspunse Spike.

Billy îl urmărea pe Clifford.

— De vorbit vorbeşti foarte bine, omule, replică Spike, numai că trăieşti aievea şi încerci să-ţi tragi şi

prietenii în lumea ta imaginară. Proscrişii nu mai există de mult. Nu mai există cavaleri în armură. Nu mai este cazul să-ţi baţi la cap fratele cu fleacuri. Ideile tale sunt învechite. Eu nu am nevoie de tine as cum nici tu nu ai de mine. Dacă n-am singur grijă de mine, nimeni de pe lumea asta nu are. Minciunile tale, cele pe care le torni cu atâta talent, nu te apără în luptele de stradă.

Cei doi pe care-i lega o prietenie de câţiva ani erau cei mai mari duşmani în acest moment.

— Vii cu mine, Billy? i se adresă Spike prietenului meu. Sau vrei să trăieşti toată viaţa în umbra fratelui tău?

Billy tresări auzind aceste cuvinte.

Spike îşi scoase jacheta pe care sta scris Proscrişii, şi o aruncă la picioarele lui Cliff. Clifi se aplecă, o luă, o scutură de praf cu respect.

— Pleacă, Spike, eşti liber să pleci, zise el cu glas înăbuşit.

Spike dispăru în întuneric.

— Spike! Spike! strigă Violet după el.

Niciun răspuns.

Violet se uita la noi cu ochi mari, străpunsă de durerea de a fi fost părăsită. Mă întrebam ce era bine să fac, să încerc s-o consolez? Violet, care nu voia să i se vadă slăbiciunea, fugi spre locul în care era parcată camioneta lui Reno.

Clifford rămăsese cu jacheta în mână încremenit.

Billy îl privi o clipă, mă privi apoi pe mine, după care se uită spre drumul pe care apucase Spike. Fără o vorbă, dezbrăcă jacheta pe care era scris Proscrişii, o aruncă la fel ca Spike şi porni după acesta.

— Billy! am strigat.

— Lasă-l să plece! şopti Cliff.

Am alergat după el şi l-am prins din urmă.

— Ce faci? Ai înnebunit?

— Ai auzit ce spunea Spike! Am trăit tot timpul în umbra lui Cliff!

— Nu este adevărat, Billy, ştii că nu este aşa. Ce vrei să faci? am continuat eu văzând că nu-mi mai răspundea. Să te duci cu Spike, să fiţi prinşi imediat? LaRocca pe tine te va căuta primul.

— Degeaba. Atunci voi fi deja departe. Du-te acasă, ia ce-ţi trebuie şi ne vedem într-o oră la depozit. Urăsc oraşul ăsta, Des şi pe toată lumea de aici. Nu mai pot trăi aici. Nu sunt un câine pe care să-l lovească toţi cu piciorul. Mă întorc în New Jersey şi tu vii cu mine.

— Te rog, Billy, nu face asta! Nu gândeşti bine acum. Nici nu ştii ce vrei!

— Ba da, ştiu foarte bine. Vreau să-i fur banii lui LaRocca, să încep o viaţă nouă în New Jersey. Vreau să-l distrug pe nemernicul ăsta. Aştept de doi ani acest moment. Vreau să mă răzbun.

— Uită-l pe LaRocca. Nu poţi pleca aşa pur şi simplu! La mama ta te-ai gândit?

— Eu plec şi tu vii cu mine. Nu mai fac jocurile nimănui!

— Ce jocuri? Despre ce vorbeşti?

— Ştii prea bine la ce mă refer! La faptul că suntem forţaţi să gândim că „totul va fi bine, atâta timp cât suntem uniţi” Uită-te la noi, Desiree! Ce căutăm aici, în locul ăsta împuţit?

— Ce este cu tine, Billy? am şoptit eu.

— Am început să raţionez, nu mai vreau să-mi pierd vremea cu minciuni! Cu tine ce crezi că se va întâmpla când te vei întoarce la Davisville? Tatăl tău nu te va lăsa să mă vezi. Şi chiar dacă ar face-o, cum ar trebui să procedez? Să vin la tine o dată pe lună cu trenul? Să-ţi scriu? Ne vei uita imediat pe toţi.

— Nu este adevărat, Billy, am început eu. Te iubesc!

— Cât o să mă mai iubeşti? Până când apare altul şi-ţi repetă că te iubeşte, că are nevoie de tine şi te cucereşte? Uite ce-au făcut ăştia din tine!

— La ce te referi?

— La Violet, de exemplu. Prietene pe viaţă. El începu să râdă sarcastic. Cât crezi c-o să-i ia să te înlocuiască?

— Ei îi pasă de mine, am protestat.

— Şi Cliff… v-a dus pe toţi de nas. V-a făcut să pierdeţi vremea alături de el, v-a făcut să visaţi, pasămite.

M-am aruncat la pieptul lui.

— Te iubesc, i-am şoptit, te iubesc atât de mult!

El mă strânse la piept. Aş fi vrut să-l păstrez aşa pentru totdeauna, să-l protejez. Nu ştiam împotriva cui. De cineva, de ceva. Dar ce se infiltrase în mintea lui Blily începu să se strecoare şi în mintea mea. Şi eu eram plină de ură, de teamă, de mândrie neînţeleasă. Dar voiam să

ducem împreună o viaţă bună.

Ceva se întâmpla cu mine şi brusc am început să văd lucrurile foarte clar. Ţinându-l în braţe pe Billy am ştiut dintr-odată ce ne apropiase atât de mult.

Toată viaţa, cei din jur, încercaseră să mă schimbe. Când eram afectată de ceva, îmi cereau să fiu puternică. Atunci când eram, trebuia să cer voie să explodez.

Lumea era plină de asasini fără chip. Noi eram ca şobolanii. Deşi respingători aceştia sunt inteligenţi. Ştiu să aibă grijă de ei înşişi. Şi eu sunt un şobolan. Un şobolan murdar.

Când m-am ghemuit la pieptul lui, Billy s-a înmuiat.

— Fii liniştită, iubito, mi-a spus mângâindu-mă. Nu mai plânge. O să fie bine; o să ne cumpărăm o casă în pădure, o să avem un Harley şi o să străbatem toate drumurile alea întortocheate din Jersey, aşa cum ţi-am promis. Violet şi Josh vor putea să ne viziteze şi vom sta pe verandă cu toţii la lumina lunii, cu fiul nostru. Nimeni nu te va putea răni în vreun fel.

Eu am revenit la realitate.

— Trebuie să-l revăd pe tata. Nu ştiu de ce, dar simt nevoia să pun lucrurile la punct. Nu pot fugi toată viaţa.

— Asta înseamnă că nu mergi cu mine?

— Trebuie să mă gândesc. Am nevoie de timp pentru asta.

— Nu mai este timp, ia o decizie.

— Mai sunt şi altele, am început eu.

— La ce te mai gândeşti? Nu te mai minţi. Tatăl tău nu te-a iubitniciodat ă, iar nevasta lui nu te vrea prin preajmă. Vei fi din nou singură. Asta vrei? Crezi că Proscrişii vor fi aici să te apere, dar nu va fi aşa. Nici nu-şi vor aminti cum te cheamă.

— Nu este adevărat! Opreşte-te! am strigat eu.

— Aşa este cum spun eu! Maturizează-te, Desiree!

Pentru prima oară în viaţă ia ce doreşti şi ştii prea bine că pe mine mă doreşti.

— Billy…

— Des, eşti singura care înseamnă ceva pentru mine.

— Nu în acest fel, l-am implorat eu. Aşteaptă să putem pleca împreună fără niciun fel de ură. Când vom putea, vom pleca împreună pentru că ne iubim, nu pentru că tata mă urăşte iar mama ta nu te înţelege. Atunci vom putea trăi din dragoste, nu din ura faţă de alţii.

El scutură din cap.

— Acum trebuie să plecăm; vino cu mine, Desiree.

— Te rog, Billy…

— Vino cu mine, îmi spuse el cu lacrimi în ochi, nu te mai rog a doua oară…

M-am trezit spunându-i:

— Nu pot.

— Te urăsc! strigă el brusc. Pleacă de aici! Nu mă mai atinge, continuă el observând că întinsesem mâna spre el. Eşti un nimic! Nimic! Poate doar o păpuşă Barbie!

— Nu este adevărat! Nu crezi nici tu ce spui!

— Mi-am făcut atâtea iluzii în legătură cu tine! Billy mă privea cu ură acum. Am crezut că eşti altfel, dar eşti o copie nereuşită a celorlalţi.

— Nu! Billy…

— Ce-ai vrut de la mine? Ce voiai să dovedeşti? Că ai putut să mă faci să mă îndrăgostesc de tine? Cred că eşti foarte mândră!

Billy m-a strâns la pieptul lui. M-am luptat să mă eliberez. Părea nebun. Am intrat în panică. M-a prins de păr forţându-mă să-l privesc în ochi.

— Ai vrut să ştii cum este lumea reală? Bine, prinţeso, ai văzut-o, nu este prea grozavă, nu? Este durere, sânge, sudoare, lacrimi.

Mă sărută cu pasiune. Eu eram dintr-odată teribil de

speriată, dar m-am trezit răspunzându-i la sărutări. Când ne-am despărţit plângeam amândoi.

— Nu mă uita, Desiree, mi-a şoptit el şi a plecat după Spike.

Am strigat după el:

— Billy!

S-a mai întors o dată şi mi-a spus:

— Nu mă uita!

Capitolul 9

Noaptea trecută n-am dormit deloc. Am stat cu ochii aţintiţi în tavan, gândindu-mă la Billy şi la felul în care a evoluat relaţia noastră. Nu ştiu dacă simţeam teamă, mânie sau doar tristeţe, dar ştiu că n-am putut dormi toată noaptea şi am plâns singură în tăcerea camerei mele. Când în cele din urmă am adormit spre dimineaţă am avut coşmaruri teribile, dar din fericire nu mi le-am amintit când m-am trezit. Nu ştiam dacă era bine să-l sun pe Billy şi să-i spun că vreau să-i vorbesc sau dacă să alerg la Violet şi Josh pentru ca ei să-mi dea curaj. Dar n-am apucat să fac niciuna nici alta pentru că privirea mi-a căzut pe un ziar de dimineaţă, la un articol din pagina a treia…

„VICTIMA UNEI GĂŞTI DE TINERI A MURIT…”

Am citit de trei ori articolul ca să-l pot înţelege. Tremuram spasmodic şi nu-mi puteam controla

mişcările. Am simţit că încep să transpir, iar stomacul să-mi facă probleme. Iată ce scria pe pagina a treia a ziarului:

„Samuel LaRocca, fiul poliţistului din Breechwater, Sal LaRocca a fost împuşcat în inimă noaptea trecută şi a murit instantaneu, în încercarea de a apăra magazinul de băuturi alcoolice. Samuel LaRocca în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, lucra în magazinul tatălui său de cinci ani. Ieri seară, când închidea magazinul, a fost atacat de doi tineri,

unul dintre ei fiind identificat în persoana lui Victor John Divall; atacatorii au pătruns în magazin de pe acoperiş şi au tras cu un pistol de calibrul 44.

La ora 12, 45, sergentul LaRocca, aflat în rondul de noapte, i-a surprins pe cei doi şi a scos pistolul. Cei doi hoţi s-au speriat şi unul din ei a călcat pe alarmă. Ni s-a spus că atacatorii erau membri ai unei bande locale numită Proscrişii. Astăzi, poliţia va iniţia operaţiunea de prindere a celui de al doilea. Atacatorii au purtat măşti în timpul atacului, iar cel capturat, Dival, neagă apartenenţa la banda susmenţionată.

Sergentul LaRocca ne-a declarat că deşi este sigur asupra identităţii celui de al doilea, va lăsa justiţia să-şi facă treaba şi să-i pedepsească pe cei doi pentru moartea fiului său. Nu s-a făcut încă a doua arestare.

Am fugit într-un suflet la depozit. Când am ajuns acolo, am găsit uşa deschisă, probabil din neglijenţă. Erau toţi adunaţi, în afară de Billy.

— Nu ştii nimic de el? m-a întrebat Cliff, imediat ce-am apărut.

Am scuturat din cap.

Violet zăcea pe canapea, suspinând. M-am aşezat lângă ea şi i-am luat capul în poala mea. Clifi se întorsese cu spatele spre noi şi rămăsese cu ochii aţintiţi asupra câmpului din spatele depozitului. Ştia şi el ca şi noi că Billy nu va mai veni. Pentru prima dată de când l-am cunoscut, am văzut că era nepieptănat, că nu se bărbierise. Nu mai avea nimic din siguranţa lui obişnuită.

— I-aş fi dat eu bani dacă avea nevoie, repeta întruna. Nu poate fi departe, nu avea timp să fugă…

— Poate că este speriat, zise Ivy, s-a ascuns undeva.

— Plănuia oricum să plece de aici, răspunse Cliff. Ar fi în stare să se târască până la New Jersey.

Violet era terminată. Ochii îi erau umflaţi de atâta

plâns.

— Nu vă mai faceţi probleme din cauza lui Billy, el cel puţin e liber, încă. Spike este în puşcărie pentru că a ucis un fiu de poliţist. Vă puteţi imagina ce se întâmplă cu el? Şi nu el l-a împuşcat pe individ.

— Nimeni nu ştie cum s-au desfăşurat lucrurile, interveni Cliff. Şi apoi era arma lui.

— Ce mai contează cine a tras? zise şi Reno. Amândoi sunt la fel de vinovaţi.

— A cui a fost ideea să jefuiască magazinul? Spike l-a atras pe bietul Billy în acţiunea asta! Cliff lovi cu pumnul în fereastră, care se sparse în mii de ţăndări şi-l răni.

Eu i-am luat mâna cu grijă, am scos cioburile care produceau acea sângerare puternică, apoi i-am înfăşurat mâna cu bandana mea.

— Stau eu aici, zise Reno, iar voi duceţi-vă la casele voastre.

Cliff nu voia să plece. Eu însă mi-am luat rămas-bun de la ei.

Tocmai treceam pe aleea de pe lângă cimitirul de maşini, cu sufletul la gură, când am auzit un fluierat.

— Cine e? am întrebat eu, nervoasă.

— Eu, Josh. Vino cu mine, zise el prânzindu-mă de mână. Îţi explic pe drum. Ştiu cine ne poate spune unde se ascunde Billy, dar trebuie să ne grăbim. Poliţaii caută pe toată lumea care are legături cu Proscrişii.

— Unde este Billy?

— Nu ştiu, dar Rosalie ştie. Am fost la secţia de poliţie astăzi.

— De ce?

— Să văd ce pot afla. Le-am spus că lucrez la un raport despre vandalism, pentru şcoală. Le-a plăcut ideea. Secretara s-a îndrăgostit de mine şi m-a rugat să aştept într-o sală, să termine de aranjat nişte dosare. Între timp,

au intrat doi poliţai de patrulă care

vorbeau despre furtul de azi-noapte. Spuneau că-l saltă pe Billy în noaptea asta, că ştiu unde se ascunde.

— De unde au aflat?

Josh mă privi încurcat.

— Spike a vorbit. Billy şi Spike şi-au făcut un plan pentru cazul în care lucrurile mergeau prost. Cred că s-au dus la Rosalie înainte de furt, iar ea le-a dat adresa unuia din prietenii lui Jack, care să le dea nişte bani şi să-i scoată din acest stat.

— Trebuie să ajungem la el înaintea poliţiei!

— Da, o să facem tot posibilul să-l prevenim, dar te rog, nu plânge, Des!

Am luat un autobuz să ajungem la Rosalie, iar drumul mi s-a părut interminabil.

Rosalie răspunse imediat ce am sunat.

— Ce vreţi? ne întrebă ea.

— Unde este Billy? am întrebat-o eu.

— Nu ştiu. După cum i-am spus şi lui Reno, n-a venit aici. Uitaţi ce este… s-a făcut cam târziu…

— Rosalie, Spike le-a spus poliţailor despre Billy şi unde să-l găsească. Ar putea fi prea târziu.

— Dar nu pot… începu ea. I-am promis lui Billy că n-o să implic pe nimeni altcineva în toată treaba asta…

— Rosalie, te rog din suflet să-mi spui unde este. Vrei să ajungă în închisoare?

— Capital Boulevard, 82. Dar fiţi atenţi, e o zonă rău famată!

Am luat din nou autobuzul, în care toată lumea era cumplit de fioroasă, arăta de parcă ar fi fost dispusă să ucidă pe oricine, doar de amorul artei. M-am prins cu mâinile de speteaza scaunului lângă care stăteam în picioare şi nu mă gândeam decât la Billy şi la starea lui.

Joshua mă prinsese protector după umeri. Am încercat să-i zâmbesc, ştiind că-i place ca lumea să zâmbească. Era doar un copil; avea paisprezece ani, dar părea şi mai tânăr. Cu toate astea, nu se temea. M-am întrebat cum reuşea să fie atât de tare. Apoi m-am întrebat de ce se implicase în căutarea lui Billy, ştiind că putea fi considerat complice la crimă în felul acesta. De ce risca?

— De ce ai venit cu mine, Josh? l-am întrebat. Eu am sentimente, ştii bine, de asta sunt aici.

— Şi voi aţi fi făcut la fel dacă eram eu implicat, îmi răspunse el.

— Josh, vrei să faci ceva pentru mine? l-am întrebat. Dacă ajungem la timp, eu o să fug cu el. Dacă nu plecăm în noaptea asta, nu voi mai avea nicio ocazie. Nu-l voi mai vedea niciodată… Josh mă privi cu ochii lui mari, de copil.

— Şi şcoala? Familia ta?

Eu am scuturat din cap.

— Familia mea s-a dezintegrat aseară, când Spike a aruncat jacheta…

— Unde vrei să pleci aşa? Nici măcar nu termini scoala?

— Nu mă pot întoarce să trăiesc cu nişte străini. Nu aparţin acelui loc. Nici ei nu cred că m-ar vrea, oricum. Am avut atât de multe în vara asta, Josh. Poate că mai pot salva ceva din toate astea. Nu mă pot întoarce acasă unde nu am nimic. N-aş suporta. De asta aş vrea ca tu să le spui rămas bun în numele meu tuturor prietenilor noştri. Eu poate nu voi mai avea ocazia s-o fac. Am simţit că-mi curg lacrimi pe obraz.

El încuviinţă şi mă luă încet de mână, ajutându-mă să coborâm.

Era întuneric beznă şi o duhoare groaznică.

— Stai lângă mine, Des. Cred că asta este strada.

Era un cartier murdar, cu vagabonzi, oameni fără

adăpost, care dormeau pe stradă.

Undeva se auzea plângând un copil, părea un pui de lup speriat. Poate plângea de foame… Mirosul era insuportabil. Ceva se şterse de piciorul meu şi am sărit speriată.

— Nu ţipa! mă preveni Josh, trebuie să fi fost o pisică.

Am luat-o pe altă stradă, la fel de întunecoasă. În cele din urmă l-am auzit pe Josh.

— Aici este, Des, am ajuns! Asta e clădirea.

Ne-am lipit cu spatele de o ruină de cărămizi care abia se mai ţinea şi ne-am uitat peste gard în cealaltă stradă. Era mai mult o alee care mirosea insuportabil.

din cauza gunoaielor şi căldurii. Doar copacii se vedeau aliniaţi cu trunchiurile contorsionate, din cauza sârmei ghimpate legată în jurul lor.

Pe pavaj se vedeau trunchiuri rupte şi putrezite de copaci, pe care nu le va ridica niciodată nimeni de acolo, doar era un cartier mărginaş!

Clădirile erau destul de confuze, asupra lor plutea un miros greu, stătut, de cărbune. Mă simţeam ca într-un coşmar.

— Nu-l văd, Josh, am zis eu. Eşti sigur c-am ajuns unde trebuie?

Josh duse degetul la buze semn că nu trebuia să mai vorbesc şi-mi arată o colibă pe aleea vecină celei de pe care veneam. Deodată, din umbră apăru o siluetă privi în jur, apoi dispăru din nou. De pe un acoperiş se vedeau două capete care stăteau probabil la pândă. Am ştiut imediat că erau poliţişti, dar n-am avut timp să gândesc ce era mai bine să fac că uşa se dădu de perete şi cei doi bărbaţi scoaseră capetele afară. Stătură câteva secunde să asculte zgomotele, unul din ei ducea ceva în mână, apoi trânti uşa şi primul rămase singur scrutând nervos strada.

Îşi aprinse o ţigară şi atunci am putut să-i văd faţa; era Billy.

Umbrele de pe acoperiş se ridicară şi unul din ei dispăru. Tâmplele începură să-mi zvâcnească puternic

şi inima să-mi bată tare. Simţeam că nu mă mai pot ţine pe picioare, eram ameţită poate şi din cauza aerului insalubru, pentru că mă feream să-l inhalez. Josh mă sprijini o secundă să nu cad.

Billy părea că vrea s-o ia spre staţia de autobuz, dar lanţurile de la cizmele lui zornăiau dându-l de gol.

Omul de pe aleea vecină făcu un pas spre noi şi scoase arma. Am simţit că-mi pierd cunoştinţa; era LaRocca!

— Nu! am strigat.

LaRocca s-a întors şi a tras.

Trupul lui Josh sări în aer. Apoi a căzut în genunchi şi a mai încercat să se ridice odată cu greutate, respirând greu. Căzu din nou la pământ în genunchi, cu sânge pe cămasă.

Avea o uimire ciudată pe faţă. Îngrozită de teamă am observat cum se uita la propriile-i mâini pline de sânge.

Am ridicat privirea spre LaRocca. M-am simţit dintr-odată vinovată. Plânsesem pentru Billy, pentru Cliff, pentru Violet, pentru mine, chiar. îmi păruse rău pentru noi toţi, dar nu mă gândisem şi la omul al cărui fiu murise. Şi chiar dacă LaRocca ne urâse, chiar dacă fusese atât de crud cu Billy, poate că-şi iubise fiul. Mi-a părut rău pentru noi toţi, mi-a părut rău că existase atâta ură, care a dus la uciderea unui om şi am început să plâng.

Josh şi-a întins spre mine mâinile pline de propriu-i sânge, iar eu am simţit că-mi pierd cunoştinţa. Figura lui Josh era contorsionată, în agonie, iar ochii lui mari, albaştri, erau plini de lacrimi.

S-a mai uitat o dată la mâinile pline de sânge, apoi a ridicat privirea la clădirea aceea din faţa noastră, dincolo de care începeau să se ivească zorii, ca o pisică din întuneric. Trupul lui era contorsionat de durere.

— De ce? întrebă el printre sughiţurile de plâns. De ce? apoi capul îi căzu şi am ştiut că nu mai trăieşte.

Am îngenuncheat lângă el. Josh căzuse ca o pasăre cu mâinile întinse, cu palmele în sus, cu degetele pline de sânge uşor curbate.

Eram vag conştientă de mulţimea care se adunase nu ştiu de unde, de lumini, de sirena poliţiei. LaRocca stătea lângă noi cu pistolul în mână. Nu avea habar că Billy scăpase.

— Nu atingeţi mortul, zise cineva când am ridicat încet capul lui Josh, aşezându-mi-l în poală. L-am mângâiat cu blândeţe şi dragoste frăţească pe cap, i-am şters sângele cu mâna.

Obrajii îi erau încă uzi de lacrimi; ale mele căzuseră pe chipul lui şi astfel lacrimile noastre se amestecaseră.

Josh avea ochii deschişi, urmărind răsăritul soarelui chiar şi după ce trecuse în nefiinţă.

I-am închis ochii şi l-am legănat uşor.

Cineva m-a luat de braţ şi l-a ridicat pe Josh din poala mea.

Au aruncat o pătură peste el, dar nu i-am dat drumul la mână. Vor trebui să-mi taie degetele pentru ca să-i las mâna să cadă. I-am sărutat palma murdară de sânge. Sângele lui Josh avea gust metalic, parcă.

Cum oare ajunsese să moară Joshua? Era atât de cald, încă!

* * *

— Niciodată nu m-am trezit atât de devreme, i-am spus Violetei.

— Nici eu, admise ea, în timp ce ne îndreptam spre

ţărm, înainte de ivirea soarelui. Mi-am amintit atunci de un alt răsărit, pe care nu vreau să-l menţionez.

— N-am vrut să fac asta aseară în faţa tuturor, a zis Violet.

— Ştiu, i-am răspuns eu, nici mie nu mi-ar fi plăcut.

Ne-am aşezat pe stâncile pe care altă dată stătusem cu Billy urmărind cum soarele se ivea din valuri.

Violet a scos lama.

— Lasă-mă pe mine, m-a rugat ea.

— Nu pot, Violet, înţelege-mă.

Ea încuviinţă.

— Bine, întinde mâna.

Mi-am ridicat manşeta bluzei şi am aşezat braţul pe genunchiul ei.

— Ai încredere în mine? m-a întrebat Violet.

— Da, i-am răspuns, fără să preget o clipă.

Lama era ascuţită şi a lăsat o tăietură ascuţită ca o zgârietură de pisică. Violet şi-a întins braţul spre mine. Am încercat să fac tăietura pe mâna ei la fel de repede şi nedureros. Fără să vreau, mi-am amintit că pe Joshua l-am cunoscut tot în locul acesta. Mi se părea o veşnicie de atunci.

— Cred c-ar trebui să spunem ceva mai întâi, i-am amintit Violetei.

— Tu eşti poetă, replică ea. Nu trebuie să spui ceva potrivit cu astfel de ocazie.

— Nu mă pricep pentru că n-am mai trecut prin asta, Vi.

— Oricum, trebuie să te grăbeşti pentru că soarele a răsărit.

— Atunci, ţine-mă de mână!

Am apropiat încheieturile sângerânde, cu sângele amestecându-se şi picurându-ne pe nisip.

— Nu trebuie să ne spunem nimic, am decis eu; uită-

te în ochii mei şi puneţi o dorinţă. Cea mai mare dorinţă a ta.

Vi încuviinţă, şi ne privirăm lung în ochi. Ne-am spus dorinţele în gând, eu strângându-i mâna, ştiind că Violet gândea la fel. Apoi ne-am întors capetele şi am văzut cum soarele trecuse de orizont şi se ivise deasupra oceanului în toată splendoarea sa. Dorinţa noastră disperată a devenit o făgăduinţă.

Aveam atâtea să-i spun, pentru că ne petreceam ultimele ore împreună, dar nu ştiam cu ce să încep.

Oricum, nu conta. Am sfârşit prin a ne mărturisi că ne vom lipsi una alteia, că ne vom simţi singure şi abandonate, că viaţa noastră va fi cu totul alta. îi pierdusem pe Spike, Billy şi Josh în câteva ore. Iar acum o pierdeam şi pe ea.

— De ce mă doare atât de mult? începu Violet. Aş fi vrut să fiu atât de puternică, încât să ridic un zid în jurul meu şi nimic rău să nu mă mai atingă.

— Nu spune asta, Violet. Nu vezi? Tocmai asta a încercat Billy! De asta n-a putut să fie niciodată fericit. Zidul ridicat de el n-a fost destul de rezistent. Şi el simţea totul în profunzime şi el era afectat poate mai mult decât cei din jur. Şi el era disperat.

La asta m-am gândit atunci când am îngenuncheat lângă trupul lui Josh. Am încercat cu disperare să găsesc o explicaţie, un motiv pentru care a fost ucis.

Nu înţelegeam de ce unele fiinţe omeneşti sunt sortite să sufere toată viaţa, apoi să moară subit. De ce se întâmplase astfel? Cu siguranţă nu pentru că aşa ne sortise cineva, Dumnezeu, de pildă. Nu există Dumnezeu, ci numai noi oamenii. Iar noi eram un amestec, un aliaj de întuneric şi lumină care nu putea fi socotit nici rău dar nici bun.

Din cât ajunsesem să cunosc lumea, există două feluri de oameni, cei obişnuiţi şi cei care nu se înscriu în

nicio regulă, neobişnuiţii.

Nu mai conta în care parte a oraşului trăieşti, nu mai conta dacă erai un dur sau nu, dacă supravieţuiai sau lăsai lumea să te strivească aşa cum mătură valul nisipul din calea sa.

Oamenii de rând nu au sentimente profunde. Acceptă cu supusenie autoritatea tocmai din lipsă de sentimente profunde. Ei nu tânjesc după libertate.

Cei care pun doar întrebări la care ştiu că există răspunsuri sunt cei fericiţi.

Viaţa îi pune la încercare doar pe cei neobişnuiţi. Noi cei de acest fel nu acceptăm nimic, nici măcar pe noi înşine. Lacrimile sunt prea sărate pentru noi, sângele prea roşu.

Trăim cu durerea şi ne întrebăm de ce facem asta, în fiecare zi a vieţilor noastre şi nimic nu ni se mai pare sigur. Şi din câte ştiu, sfârşim doar în trei feluri: ca Billy, ca Josh sau ca mine.

Billy era atât de profund încât în permanenţă mintea lui gemea de durere şi se răscula împotriva sa furios pe această capacitate deosebită de a simţi.

După o vreme, nici el n-a mai suportat durerea. Aşa că a transformat iubirea în ură, bogăţia spirituală în opacitate şi şi-a înconjurat inima ca într-o cochilie atât de strâns, pentru ca nimeni să n-o poată distruge, să poată pătrunde până la ea. Spera ca odată cu trecerea timpului chiar şi el să uite că se află acolo.

Oamenii neobişnuiţi precum Josh nu se puteau ascunde. Dar îşi găseau menirea în ceea ce erau şi

trăiau conform convingerilor lor. L-am întrebat odată pe Josh cum se făcea că sesiza atâta nedreptate în jur dar rămânea atât de calm şi liniştit.

El îmi spunea:

— Nu caut sensul vieţii. Ştii că dacă voi încerca, nu-l voi găsi. Poate într-o zi îmi va apărea din senin şi atunci voi şti că l-am aflat.

Cei prezenţi la înmormântarea lui Josh au plâns, l-au jelit, au udat batistele cu lacrimi. Au plâns pentru că fusese un băiat bun, calm şi blând.

Murise ca un martir. Se sacrificase pentru a-l salva pe altul. Nu asta voiseră tot timpul de la el? Nu aveau dreptul să-l plângă; Josh trăise în singurul fel pe care-l cunoscuse. Chiar aşa ca Billy, sau ca mine.

Au vrut să-l nimicească pe Billy pentru ce reprezenta el, dar l-au distrus şi pe Josh. Şi poate că nu fusese foarte mare diferenţă între ei. Poate.

Şi eu? Ce era cu mine? Eu nu pot accepta să fiu rânită sau să ucid, aşa ca Billy. Va veni şi ziua în care eu voi fi cea care se va afla în coşciugul împodobit cu crizanteme. Asta mă sperie.

Billy şi-a transformat pasiunea în ură. Joshua şi-a transformat-o în dragoste. Eu nu-mi pot transforma pasiunea decât în cuvinte şi uneori mi se pare că nu este de ajuns. Vedeţi, lumea este un loc plin de duritate şi cruzime. Dar sub aceasta sub legile care ne guvernează, sau mai bine zis care ne constrâng, se află întotdeauna focul, o flamă născută din pasiunile

omeneşti. Este o flacără puternică şi oamenii neobişnuiţi o plasează deasupra legilor omeneşti, pentru că emoţiile şi trăirile adevărate, pasiunile adevărate, sunt eterne.

Aţi intrat vreodată brusc sub un robinet? La început apa este atât de fierbinte că pare de gheaţă. Aşa este şi lumea.

Există o pasiune în a trăi, atât de puternică, atât de fierbinte că uneori trece drept răceală, încremenire.

Aşa ştiuse Billy să iubească. Mă iubise mult, şi pe

Cliff îl iubise şi pentru a se elibera de noi se convinsese că ne ura pentru că nu voia să sufere.

Suntem precum indienii care calcă pe foc, cu picioarele goale, ajungând să nu mai simtă focul şi să li se pară că păşesc pe gheaţă.

Aşa trec cei neobişnuiţi peste pasiune, pasiunile lumii, şi pasiunile lor.

Singurul lucru pe care-l pot face este să se convingă că păşesc pe cenuşă rece. Numai pentru a supravieţui am încercat să mă conving şi eu că păşeam pe un foc stins; toate simţămintele şi poezia erau în sufletul meu. La exterior, doar duritate de gheaţă.

Capitolul 10

Mi-am împachetat lucrurile. M-am înţeles cu Violet să nu ne mai luăm rămas bun; faptul că devenisem surori de sânge era destul. Dacă ne-am fi văzut din nou, am fi capotat; aveam s-o facem mai târziu oricum, separat.

Mi-am luat rămas bun aseară de la ceilalţi, pentru ca să pot fi gata de plecare când soseau tata şi Kimi. Voiam s-o scutesc pe Frieda de plăcerea de a-i avea prea mult timp în casă.

După ce-am terminat totul, am rămas la fereastră, fumând. Mama obişnuia să spună adesea că este mai bine să iubeşti şi să pierzi decât să nu fi iubit niciodată. Mă tot gândeam la vorbele ei în ultimul timp.

L-am iubit pe Billy şi probabil că nu-l voi mai vedea vreodată. Am văzut cum mi-a fost ucis prietenul şi n-am avut cum să-l salvez.

Am avut o soră care nu mi-a lăsat altceva decât o cicatrice la încheietura mâinii şi promisiunea că vom fi întotdeauna prietene.

Am avut totul: respect, iubire, prietenie, o familie numită Proscrişii; acum mă întorceam undeva în gol, unde

totul era fals, nimic adevărat, doar goliciunea din care plecasem. Sau mai bine zis crezusem c-am scăpat.

Dacă n-aş fi cunoscut niciodată frumuseţea, dacă n-aş fi aflat cum este să te simţi tânăr, liber!

Nu este cinstit să ţi se dea o şansă pentru ca mai apoi să-ţi fie luată.

Nu-l puteam uita pe Josh căzut la pământ, revedeam scena morţii lui de mii de ori, îl auzeam pe Billy reprosându-mi că sunt doar o fată bogată care nu înţelege mare lucru de la viaţă.

Revăd durerea lui Vi care-l plângea pe Spike, pe Cliff lovind cu pumnul în fereastră. Retrăiesc aceste scene permanent la aceeaşi intensitate. Mă doare de fiecare dată la fel.

Au fost şi momente bune; discuţiile cu Josh, prietenia lui Vi; serile de vară petrecute cu prietenii la Breechwater un oraş pe care-l vezi minunat dacă ai şaisprezece ani şi te simţi ca un pescăruş alb care se îndreaptă spre soare deşi are o aripă frântă.

Mi-amintesc după-amiezile petrecute cu Billy în camera lui; felul în care se oglindeau razele de soare pe podea, vocea lui când îmi spunea „iubito”, mirosul lui de mosc.

Îmi amintesc cât de fericită am fost.

Dacă viaţa este o călătorie dureroasă spre neant, este mai bine să-i porţi rănile cu mândrie şi să păşeşti cu graţie pe cenuşa stinsă.

Mă întrebam dacă-mi voi mai vedea vreodată prietenii.

Cu o seară în urmă, ne-am întâlnit pe plajă. A fost o seară tăcută, liniştită; amintirea lui Josh plana vie asupra noastră. Am stat în jurul focului conştienţi că vara trecuse, că se petrecuseră prea multe şi că nicio altă vară nu va mai fi la fel.

Ricky a cântat cântecul meu preferat, Ivy şi Alison au plâns. Petey a izbucnit în plâns şi m-a îmbrăţişat.

Reno m-a plimbat pe motocicletă pentru ultima oară.

Mi-a spus că dacă vreodată mă voi simţi singură să-i telefonez şi va veni până la Davisville să mă ia de acolo. M-a strâns în braţe.

— Ai grijă de tine, fato, mi-a spus el. Eşti o fată deosebită.

Ultimul a fost Cliff, care fără o vorbă şi-a deschis braţele şi m-a strâns la pieptul său. Apoi m-a sărutat şi mi-a spus:

— Vreau să fii fericită, Des. îmi vei lipsi mult. Mă simt atât de singur!

Tata şi Kimi au venit într-o zi ploioasă. Mi-am pus bagajele în maşină, mi-am luat rămas bun de la Frieda, Herb şi Frankie. Fuseseră buni cu mine fiecare în felul său.

Kimi n-a coborât din maşină, să nu-şi ude părul. Nu mai contenea să trăncănească despre Bermude, despre lucrurile frumoase pe care le cumpărase cu tata pentru casă, cadourile care mă aşteptau. I-am lăsat să vorbească în mica lor lume şi mi-am luat rămas-bun de la lumea mea minunată de peste vară.

În cele din urmă, tata a zis:

— Gata de plecare?

— Stai o clipă!

Am zărit o siluetă atât de cunoscută, care venea spre noi.

— Vreo prietenă a ta? Grăbeşte-te, Desiree, te udă ploaia! Te aşteptăm în maşină.

— Violet! am exclamat.

Udă până la piele, cu părul lipit de cap, era cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Mi-a părut bine că ploua şi speram că Violet va confunda lacrimile mele cu stropii de ploaie.

— Am uitat să-ţi dau asta, zise Violet întinzându-mi un plic mare.

Violet şi-a pus jacheta peste capetele noastre drept umbrelă şi am deschis plicul. Era o fotografie făcută în parcul Chelsea. Violet o mărise şi acum se vedeau bine toţi ai noştri. În spatele grupului era un perete pe care scrisesem cu grafitti: Proscrişii.

Mi s-a părut ciudat să-i văd pe Josh, pe Billy, pe Spike zâmbind…

— Îţi mulţumesc din suflet, Vi, am zis.

— Am vrut s-o ai, răspunse ea.

M-am simţit dintr-odată şi mai nefericită.

— Violet, aş vrea să-ţi spun ceva ce-ar fi trebuit să-ţi spun demult, dar n-am apucat s-o fac.

— Ştiu, zise ea, şi eu te iubesc la fel de mult.

Ne-am îmbrăţişat şi am plâns. Apoi Vi a încercat să-mi zâmbească.

— La revedere, Desiree.

— La revedere, Violet.

Am văzut că rămăsese acolo în ploaie după plecarea maşinii. Eu mi-am sprijinit fruntea de geam şi am urmărit stropii de ploaie care curgeau pe sticlă, asemenea unor lacrimi mari de durere, de deznădejde.

* * *

Presupun că vă aşteptaţi ca povestea mea să aibă un final grandios, dar nu este cazul. Sau mai bine zis nu este acest gen de povestire. Şi după cum am mai spus, nu va avea continuare.

Dar nu s-a terminat încă pentru că nu am decât optsprezece ani şi mi se spune că viaţa abia începe pentru mine. Ciudat, pentru că mă simt foarte bătrână şi plictisită.

Aş dori să adun la un loc tot ce n-a mers în viaţa mea de până acum şi să încerc să ajung la un final fericit, dar viaţa nu este fericită întotdeauna, nu?

Spike a primit zece ani pentru omor.

Pe Billy nu l-am mai văzut după noaptea în care a fost ucis Josh. Pe Cliff îl mai văd la diferite intervale.

Timp de un an a tot încercat să-l găsească pe Billy. În cele din urmă, un prieten, Scott Murdock, l-a sunat să-i spună că Billy i-a scris să-i ceară bani.

Cliff a mai adunat o dată toţi banii pe care i-a putut aduna şi s-a dus după el.

I-am dat şi eu o scrisoare pentru Billy:

Dragul meu.

Am început de multe ori să-ţi scriu, dar cuvintele au refuzat să capete sens. De data asta le voi aşterne aşa cum vin şi sper că vei înţelege.

Sper că eşti fericit, Billy, că ţi-ai găsit libertatea. Nu te pot ierta pentru ce ne-ai făcut mie şi lui Cliff.

Ştii cum a fost pentru noi viaţa, neştiind dacă eşti viu sau nu?

I-ai scris lui Scott pentru bani, dar nouă nu ne-ai putut scrie că ţi-e bine la New Jersey? Te iubim amândoi. Dar poate n-ai crezut asta niciodată.

N-am uitat vorbele pe care mi le-ai spus în seara despărţirii. Am vrut cu disperare să cred că nu vorbeai serios. Vreau să ştii acum că te iubeam cu adevărat, că n-a fost doar un joc, aşa cum îţi plăcea să spui. Mi-aş fi dorit să fug cu tine în noaptea aceea.

Înainte de a fi împuşcat Josh, i-am spus că voi fugi cu tine; nu cred c-ai aflat vreodată. Mi-era teamă atunci poate că eram prea copil.

Am încercat să te uit, dar n-am reuşit. O vreme am crezut că te urăsc, chiar. M-ai părăsit, m-ai lăsat să îngrop singură un prieten drag.

Am încercat să te uit, să găsesc alţi prieteni, dar când sunt sărutată visez doar la tine. De ce nu m-ai aşteptat?

Ştiu c-ai încercat să mă faci să te urăsc înainte de plecare, tot aşa cum ai vrut să te convingi că mă urăşti.

Cred c-ai făcut asta pentru c-ai ştiut că nu vom putea fi împreună.

Nu te pot urî, Billy, oricât aş vrea. Te-am iubit şi aş fi făcut orice pentru tine. Poate că este prea târziu acum, poate că nici n-ar mai trebui să-ţi spun asta.

Îmi lipseşti teribil, Billy. *Aş* da orice să te mai văd o dată. Te rog să răspunzi la această scrisoare, pentru a mă elibera de trecut sau de a-mi da speranţe de viitor.

Ar fi trebuit să plec cu tine, atunci. Poate că Josh ar fi în viaţă acum, am fi avut un fiu, o casă a noastră.

Aş vrea să dau timpul înapoi, să schimb multe.

Dacă te decizi să nu-mi răspunzi reţine că te-am iubit, te iubesc şi te voi iubi până la moarte.

Îţi doresc multă pace în suflet

Desiree

Billy a plecat din oraş cu două zile înainte de a ajunge Cliff. La trei luni după aceea, Cliff a primit o scrisoare de la el. O ducea bine. Avea o slujbă la o staţie de benzină. Lăsase gravidă o tânără cu care avea un băiat.

Acum înţeleg că este mai bine că n-a primit scrisoarea mea. Nu-l voi mai vedea vreodată. Şi dacă l-aş revedea ce să-i spun?

Mi-a lăsat şi mie un mesaj, în care scria: Desiree, n-am uitat.

Ce să fi uitat? Că mă urâse îndeajuns pentru a mă putea părăsi? Că poate mă iubise cândva?

Nu mai contează acum ce-a vrut să spună.

Violet nu poate să înţeleagă cum se face că nici după doi ani nu l-am uitat.

Nu mă mai gândesc aşa de mult la el, totuşi când zăresc un tânăr cu ochi albaştri şi părul blond, inima îmi bate mai tare.

Iar atunci nu pot să nu simt că viaţa mea nu are sens şi uneori îl chem pe Billy în gând.

Am fost acceptată la un colegiu de prestigiu, dar tata mă ameninţă că nu-mi va da banii necesari. Spune că nu are rost să-i irosească pe mine, că mă pretind poetă doar pentru că nu ştiu să fac altceva care necesită inteligenţă. Profesoarea mea de engleză spune că sunt o poetă talentată. Eu nu ştiu încă ce sunt.

Am nişte bani puşi deoparte şi ştiu că la Breechwater există o clădire cu apartamente ieftine

de închiriat, unde aş putea locui, pentru că este aproape de ocean. Aş putea scrie acolo iar când Violet ar termina şcoala ar putea locui cu mine.

Am fi fericite acolo.

O să vă spun ce s-a întâmplat cu ceilalţi Proscrişi.

Reno, Petey, Ivy şi Alison, organizează concursuri de motociclete Harley-Davidson. Cred că se mai întâlnesc la vechiul depozit, sau în parcul Chelsea.

Povestea mea se încheie aici, cu mine stând într-o gară, neştiind încotro s-o apuc. Un poliţai mi-a aprins o lanternă chiar în faţă, spunându-mi că gara nu este locul potrivit pentru o fată, în plină noapte. Străzile nu sunt sigure. Eu mă ridic şi-mi aprind o ţigară.

— Mda, nimic nu mai este sigur, îi răspund.

Vreau să termin povestirea asta pentru că a durat mult s-o scriu. Cred că ar trebui să vă transmit şi un mesaj, dar nu-l găsesc pe cel potrivit.

Tocmai vreau să vă spun că acest poliţai a crezut că sunt nebună. Multă lume mă consideră astfel. Şi de fiecare dată mă tot întreb cum poate fi viaţa totuşi frumoasă, cu toate greutăţile, duritățile şi inechităţile ei. Când voi afla, vă voi spune şi vouă.

Sfârşit